

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇ ဇူလိုင်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပိုးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအော်စ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဝေမှု - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅-၇၃

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)
ရိုးမြေကျပေါင်းရပါစေသား/လှိုင်းကြာဖြူ(လားရှိုး) - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇။
၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ . ၃ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) ရိုးမြေကျပေါင်းရပါစေသား

ရိုးမြေကျပေါင်းရပါစေသား

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

“ရိုးမြေကျ ပေါင်းရပါစေသား”

ချစ်သူ --- လိုက်ခဲ့ပါလား
ဟော --- ဟိုးရှေ့မှာ
ရောင်စုံဒေင်ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု
မင်းလိုချင်တဲ့ အချစ်ပန်းပွင့်
ကိုယ်ပန်ဆင်ပေးမယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး။

ဆိုးမိုက်တတ်လွန်းတဲ့ ကိုယ့်အပေါ်
နားအလည်နိုင်ဆုံးကမင်း ...
ရမ်းကားတတ်သူရဲရင့်ထဲ
ချစ်ခြင်းစောင်းကြီး ညှိပေးခဲ့တာ မင်း...
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဥပေက္ခာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့
မေတ္တာရောင် သွန်းဖြန်းပေးခဲ့တာ မင်း။

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ နွဲ့နွဲ့လေးမှီလှည့်
ကိုယ်သီဆိုပေးတဲ့ ချစ်ခြင်းသံစဉ်
မင်းထံပါး ငြိမ်းငြိမ်းလေးစီးဆင်းစေဖို့
ကိုယ် တာဝန်ယူတယ် ချစ်သူ။

အချစ်စစ်ရဲ့လမ်း မပြောင့်ဖြူးခဲ့ရင်
အခက်အခဲဆိုတာ
ကိုယ့်အတွက် မိုးကြယ်မို့လား။

ကံကြမ္မာဆိုနဲ့
သူ့ဆီ ကိုယ်ဆီ ဖိုက်ရဲပါတယ်။
ဇာတ်ဆရာဆီက တောင်းမိတဲ့ဆု
တစ်ခုတည်းပါ ...

“ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပေါင်းရပါစေသား။”

ရှင်လွန်းမယ်

8.1.2017 (3:00, PM)

အခန်း (၁)

“ဘေးကို ဘေးကို ဆရာလာတယ်”

“အမယ်လေး ပလုတ်တုတ်”

လူအုပ်ကြားထဲသို့ လျော့ခနဲ ရောက်လာသော စကိတ်စီး
လူငယ်တစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသူများ ဖမ်းမိခဲ့
ခြင်းသွားကြသည်။

အရှောင်မတော်၍ တိုက်မိ လဲမိသူများကို လှည့်မကြည့်ဘဲ
ဆိုလူငယ်တစ်စုမှာ လူတွေကို အထိတ်တလန့် လှုပ်လိုက်ရ၍ ကျေနပ်
သည့်ဟန်နှင့် တစ်ယောက်လက်ဖဝါး တစ်ယောက်မျက်ကာ အောင်ပွဲခံ
လိုက်ကြလေသည်။

ပါးစပ်မှလည်း ဟူးရားရား၊ ဂူးဂူးဝါး အော်သံများက ကလေးကချေဆန်သည်။ ဝတ်ထားစားထားကြမ်းများကိုလည်း ကြည့်ကြည့်အပေါက်ပေါက် အဖာထေးထေး ဂျင်းဝတ်စုံများနှင့် တကယ်လမ်းသရဲဆိုင်။

နဖူးထက်မှာလည်း ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ပဝါစများကို ပတ်ပြီး နောက်စေ့ဘက်တွင် ချည်ထားကြပြန်သည်။ ငါ့ယောက်သားတစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆက်၍ စက်တံစီးသွားကြရာ (သို့ပေသာသာ လမ်းလေးမှာ သူတို့နှင့် ပြည့်သွားလေသည်။ သူတို့အကြောင်းသိနေသော လူတွေကတော့ အနီးအနား မရောက်ခင်ပင် ကြိုတင်ရှောင်တိမ်းကြလေရာ ရှေ့ဘက်၌ လမ်းရှင်းနေလေသည်။

သင်တန်း canteen ရှေ့သို့ရောက်တော့ ရှေ့ဆုံးမှ တင်ယောက်က ဆိုင်ရှေ့မရောက်ခင် ခြေထောက်ခုန်ကြွားကာ စက်တံစီးဖိနပ်ကို လှလှပပ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

လေထဲမှာ မြောက်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် ဖိနပ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းချွတ်ယူပုံက ပညာသားပါလွန်းသဖြင့် ဆိုင်ထဲတွင် ရှိနှင့်သော ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတစ်စုရဲ့ သံစုံအားပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးစွာရောက်နှင့်နေကြသော သင်တန်းသားတချို့က

မိန်းကလေးအများစုရဲ့အာရုံ ထိုတစ်ယောက်ဆီမှာ ရှိနေခြင်းကို မကျေနပ်စွာ။ တချို့ကျတော့ ဤအဖွဲ့ရောက်လာလျှင် ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ရှာတတ်သဖြင့် ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထွက်သွားသူက သွား။

“ဖြောင်း ဖြောင်း”
“ဝိုး... ထွင် သိပ်တော်တာပဲ”
“ထွင်ကို ဝိုင်းရံကြ”

မိန်းကလေးတချို့ ကဲကဲလှုပ်စွာ ထွင်အနီသို့ အပြေးရောက်လာကြသည်။

ထွင်ဆိုသည့်သူမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဂျင်းအင်္ကျီကို မဝတ်ဘဲ ခါးတွင် ပတ်ချည်ထားသည်။

အင်္ကျီလက်ပြတ်နီနီရဲကာ Body structure တောင့်မြောင့်သော ထွင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ fit ဖြစ်နေလေသည်။

“ထွင်”
“ဘေးမယ် ဘေးမယ်”
“ဟင်းနော်”

နှုတ်ခမ်းနီမလေးတို့ရဲ့ အသည်းစွဲဖြစ်သော်လည်း သူပုံစံက မိန်းကလေးတွေကို ကြင်နာတတ်သည့်ဟန်ကော ရှိရဲ့လားမသိ။

သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာသော မိန်းကလေးတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တိုးဖယ်ရှားကာ သူငယ်ချင်းတွေထိုင်ခုံနေပြီဖြစ်သည် ဝိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။

အရေးမလုပ်ခံရသော မိန်းကလေးတချို့သည် သူမတို့၏ မူလနေရာသို့ ပြန်သွားကြကာ တချို့ကတော့ အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီနှင့်။ သို့သော် ထွင်ဆိုသူသည် ယောင်လို့မှ လှည့်မကြည့်။

“ထွင်... မင်း ဘာသောက်မလဲ”

“ဆေးလိပ်သောက်မယ်”

သောက်စရာ အရည်တစ်ခုခုကို ပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ‘ဆေးလိပ်သောက်မည်’ ဟု ပြောခြင်းကြောင့် ဖေရဲရဲမျက်နှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သွင်အောင်ခန့်က ဖေရဲရဲပန်းကို လှမ်းပုတ်ကာ ပန်းတွန့်ပြပြီး ကိုယ်သောက်ချင်တာ ကိုယ်မှာကြသည်။ အောင်ချစ်မင်းနှင့် ထူးက ဖုန်းတစ်လုံးကို အလယ်မှာထားကာ ခေါင်းခြင်းဆိုင်နေကြသဖြင့် ထွင်ဟု လူအများက အဖျားစွတ်ခေါ်သည့် အထွင်ထိပ် မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရသောပုံတွေကြောင့် မျက်နှာ ဖြန့်ခနဲ ထူပူသွားကာ “ဟိတ်ကောင်တွေ”

“ဘာလဲ”

“မင်းတို့နော်... ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ ငါသိတယ်နော်”

“ပြတဲ့သူ ကုသိုလ်ရအောင် ကြည့်ပေးနေတာပါ ယောက်ဖ

ဇေရဲက ဒီကောင်နှစ်ကောင် လွှတ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆိုးဆိုသည့်ဟန် လုပ်ပြသည်။

“လွှတ်ထားခိုင်းမနေနဲ့ ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား”

ထွင်က ပြောလည်းပြော ထူးရဲ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲယူ ခတ်ပစ်လိုက်ရာ -

“ဟာ ထွင်... ငါ လိုင်းမပိတ်ရသေးဘူး။ ဖုန်းဘေလ် ပြတ်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖြတ်ခံရပလေ့စေပေါ့”

ထွင်မျက်နှာက ပြုံးစိစိနှင့် ဖြစ်နေသလောက် ထူးရဲ့မျက်နှာက အီးမှန်ခံထားရသလို ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ငါ လိုင်းပဲပိတ်မှာ၊ ခဏလေးပြန်ပေး ဘွာ”

လက်ကမ်းနေသော ထူးရဲ့လက်ကို ရှောင်ရှားကာ ထွင်ထူးရဲ့ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ အင်တာနက်လိုင်းပိတ်ရုံမက ဖုန်းစက်ပါ

ပိတ်လိုက်သဖြင့် -

“ထွဋ် မင်းအကျင့်ယုတ်ထားနော်”

“ယုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူကို ကြောက်ရမှာလဲ”

“တော်ကြပါကွာ မင်းတို့ကလည်း”

သွင်အောင်ခန့်က တစ်ခါတလေ စနောက်ရင်း တကယ်ရန်ဖြစ်တတ်ကြသော ကိုယ့်အဖွဲ့အကြောင်း သိသဖြင့် စကားနည်းရန်စဲ ပြဿနာကိုတားလိုက်သည်။

ဒါတောင် ထူးက ထွဋ်ကို မကျေနပ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီက အပြန် အတန်းတက်ကြဦးမလား”

“တက်မှာပေါ့၊ Practical time ပါနေသေးတာပဲ အရေးကြီးတာကိုး”

“တက်မယ်လေ”

စေ့ရဲ့စကားကို သွင်အောင်ခန့်နှင့် အောင်ချစ်မင်းက ထောက်ခံပြီး အထွဋ်ထိပ်နှင့် ထူးက တိတ်နေသဖြင့် စေ့ရက -

“မင်းတို့က ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ ဒီကအပြန် အတိုးကြီးဆီ ဝင်စရာရှိသေးလို့”

အတိုးကြီးဆိုတာ ထူး သူ့အဖေကိုပေးထားသည့် နာမ်စားဖြစ်သည်။

ထွဋ်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထွဋ်က ဘယ်သူ့ရဲ့မျက်နှာကြည့်နေကြည့်။ သွင်အောင်ခန့်က ...

“ထွဋ် မင်းက ဘာလို့အတန်းမတက်ရတာလဲ”

“ငါ table tennis တွင်း သွားမလို့”

“ထွဋ်”

“မင်းတို့ပဲ ဆရာမလစ်ရင် လက်မှတ်ထိုးပေး၊ မလစ်ရင် မနေနဲ့တော့”

“ထွဋ် ... မင်း အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ ငါတို့ (၅) သောက် မတည့်တဲ့အခါတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းက အဲဒီလို ခွဲထွက်သွားဖူးလို့လဲ”

အောင်ချစ်မင်း မကျေနပ်သလို ပြော၏။ စောစောက ဟန်တင်ခွဲသားနှင့်ဖြစ်နေသော ထူးရဲ့မျက်နှာလည်း တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။

ထွဋ် နောက်တောက်တောက် သံပရာရည်ရောင်ကိုငေးပြီး-

“ငါလေတိုင်း မင်းတို့လိုက်လေနေလို့ မရဘူးလေ”

“ဘာလို့မရမှာလဲ။ မရဘူး။ မင်း အတန်းမတက်ရင် ဘာလုပ်လည်း မတက်ဘူး။ ဟော့ကောင် နေရာတကာ ခွဲခြား ခွဲခြား ဘာလုပ်မနေနဲ့”

ထူးရဲ့အသံက မကျေမနပ်ထွက်လာသည်။
 အောင်ချစ်မင်း၊ သွင်အောင်ခန့်နှင့် ဇေရဲက ထွင် တင်းနစ်
 ကွင်းသို့ ဘာသွားလုပ်မလဲ သိနေသဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။
 “ဗိုက်ကယ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ငြိအောင် မလုပ်စမ်းနဲ့ကွာ။ ပြီးတော့
 အတန်းချိန်ကြီး သူလည်း ဘယ်လာပါ့မလဲ။ သင်တန်းတော့တက်
 လိုက်။ သင်တန်းပြီးမှ သွားချင်ရင်လည်း မင်းသဘောပဲ”
 ဇေရဲက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြသောအခါ အထွေ
 ထိပ် တစ်ချက်တော့ ငြိမ်သွားသည်။
 တကယ်တော့ စိတ်ထဲမှာသိနေတာက ‘သူမ’ အတန်းချိန်
 ပြီးလျှင်လည်း လာလိမ့်မည်မဟုတ်။ လာခဲ့လျှင်တောင် သူ့ကို
 ဥပေက္ခာရပ်ဝန်းနှင့် ဆက်ဆံမှာ သိနေလေတော့ သက်ပြင်းမောတစ်ခု
 ကို ချလိုက်သည်။
 ဇွန်ရယ်၊ ကိုယ့်လိုလူအပေါ် မင်း ဘယ်လိုအတွေးနဲ့ ဖယ်ခွာ
 သွားချင်ရတာလဲ။
 မင်း ကိုယ့်လက်က မလွတ်နိုင်မှန်း သိသိနဲ့ ဘာလို့ ရုန်း
 ထွက်ချင်ရတာလဲ။
 “ရှင်က လူမိုက်ပဲ။ ဟုတ်တယ် လူမိုက်တစ်ယောက်ကို
 ချစ်သူတော်ခဲ့မိလို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မ အရှက်ရခဲ့တယ်။ အကဲ့ရဲ့

ခရတယ်။ ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်လို့မရတော့
 ဘာပဲ”
 “ဇွန်”
 စိမ်းကားပြတ်သားစွာ ပြောထွက်ကာ လှည့်ထွက်သွားသော
 သူမရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ် လက်ကို ဖမ်းမမိဘဲ လေကိုသာ
 နှမ်းဆုပ်ကိုင်မိခဲ့သည်။
 သူမကတော့ ရက်စက်သော မျက်လုံးတွေနဲ့ လိုက်လာရဲ
 သိုက်လာကြည့်ဟု သတိပေးခဲ့သည်။
 ချစ်ခဲ့ကြစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ရန်ဖြစ် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်
 ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ ဘာကြောင့် ဇွန် ပြောင်းလဲသွားရသနည်း။
 မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဝန်းရံနေနေ သူချစ်တဲ့
 သူဟာ သူမတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သိဖို့ကောင်းသည်။

သို့မှာ အမြည်းစားသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ ထွဋ်နှင့်အပြိုင်ချင်
သော ထူးက အာလေးလျှာလေးနှင့် -

“အရက်သောက်တဲ့သူက လူမိုက်၊ လူမိုက်ထက် ပိုမိုက်တဲ့
သူက အမြည်းစားတဲ့သူ”

ဟု ခန့်တဲ့တဲ့ ပြောလျှင် ထွဋ် အရက်ခွက်ကို ဇွတ်ယူသည်။
အလက်ဂျစ်ထလျှင် သောက်ဆေးနှင့်မရ ဆေးပါထိုးရသဖြင့်
အရဲတို့မှာ ထူးအစား ထွဋ်ကို ချောမော့တောင်းပန်ရတာအမော။
သူကတော့ ဒေါသကြီးလွယ်တော့ ထွဋ်ပုံစံကို သဘောကျ၍ တဟင်း
တင်းနှင့် လုပ်ရယ်တတ်သည်။

ယခုလည်း ဇွန် ဘာလို့လမ်းခွဲရသလဲတဲ့။

“မင်းကွာ”

“ဘာလဲ”

“ငါ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာကြာပြီ”

“အဲဒီတော့”

ထူးနှင့်ထွဋ်ရဲ့ အချီအချစ်ကားကြောင့် ကျန်သူငယ်ချင်းတွေ
ပိုင်တမမ ဖြစ်နေကြသည်။

Canteen ထဲမှာ ထွဋ်ကို ချောမော့၍ အတန်းတက်စေခဲ့
သည်။ အတန်းပြီးတော့ တင်းနစ်ကွင်းသို့ မသွားတော့ဘဲ သင်တန်း

အခန်း (၂)

“ဇွန် ငါ့ကို ဘာလို့ လမ်းခွဲသွားရတာလဲ”

မပူးဘဲ ရစ်နိုင်သူက အထွဋ်ထိပ်ပဲဖြစ်သည်။ မူးချင်သော်
လည်း သူ့မှာ မူးခွင့်မရှိဘူးလေ။ မူးခွင့်မရှိတာထက် မူး၍မရတာ။

အရက်ကလေး နည်းနည်းဝင်လိုက်တာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ယားယံကာ အကွက်တွေထွက်လာကာ ‘အလက်ဂျစ်’ ရောဂါရှိသဖြင့်
ထွဋ်မှာ မလိမ္မာသော်လည်း အရက်သောက်ခွင့် မရှိချေ။

တစ်ခါတလေ ဘာဖြစ်လဲကွာ သောက်မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်
သောက်လျှင် တစ်ခုံလောက်နှင့်ပင် ‘အလက်ဂျစ်’ ထလာတတ်သည်။

ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေစုပုံ၍ သောက်ကြ စားကြပြီဆိုလျှင်

နှင့် အနီးဆုံး ထွင်ရဲ့အိမ်သို့ စက်တက်ကိုယ်စီစီး၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တွေက ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဘွဲ့တစ်လုံးစီနှင့် ကျောင်းပြီး နောက်မှာ သို့သော် မိဘတွေက ယခုတလော ခေတ်စားနေသည့် International English school ကို သဘောကျကြသည်။

ဦး International English School သည် နိုင်ငံခြားမှ ကျောင်းသားများကိုယ်တိုင် လာဖွင့်သည့် ဘွဲ့ရကျောင်းသူကျောင်းသား များထက် (၂) နှစ်တက်ရသည့် သင်တန်းကျောင်းဖြစ်သည်။

သင်တန်းကျောင်းမှာ ယခုနှစ်မှ စပွင့်သော ကျောင်းဖြစ်၍ ထူးနည်းသည်။ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲဖြေ၍ တက်ရသဖြင့် တော်ရုံ English skills နဲ့တော့မရပေ။

ပေးသည့်ဘွဲ့လက်မှတ်ကလည်း ထိုက်တန်သည်။ ဤသင် တန်းမှဆင်းပြီး နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်သွားလုပ်လိုလျှင် ဝင်ခွင့်အရည် အချင်းစစ်စာမေးပွဲဖြေစရာမလိုဘဲ လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်းသာ ခံရမည်။

နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်ရဖို့ ကျောင်းသွားတက်ရလျှင် နေ စရိတ်၊ စားစရိတ်က နိုင်ငံခြားငွေနှင့် ရှင်းရမည်။ စရိတ်စကက မလွယ်။

ဒီမှာတော့ သင်တန်းကြေး ဘာကြေး ညာကြေးတွေကို ဒေါ်လာနှင့် သွင်းရတာကလွဲပြီး ကျန်တာက မြန်မာငွေကြေးဖြစ်တော့

သက်သာသည်ဟု ဆိုရမည်။

သင်တန်းကြေး နှင့်နေအောင်ပေးရသော်လည်း ကျောင်း၏ Facilities ကလည်းကောင်းသည်။ ကျောင်းထဲတွင် Wifi ever သွင့်ထားသည်။ Laptop တစ်ယောက်တစ်လုံး၊ သင်ထောက်ကူ ရှင်းစဉ်၊ စုံလင်စွာ။

ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဘီလီယက်ခုံ၊ စားပွဲတင်တင်းနစ်၊ ဘော်လီဘောကွင်းများရှိသည်။ ဘောလုံးကွင်းတော့မရှိသေး။

သင်တန်းစရိတ်ကြီးသလို သင်ရိုး course ကို လိုက်မိဖို့က သည်း တော်တော် ကြိုးစားလွန်းကာမှ တော်ကာကျမည်။

ထွဋ်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အဖော်ရအောင် သင်တန်း ဘက်ရတာကလွဲလို့ သင်တန်းပြီးလျှင် နိုင်ငံခြားထွက်မည်ဆိုသော ဝိတ်ကူးမရှိပါ။

ဒီသင်တန်းမတက်လျှင်လည်း နိုင်ငံခြားသို့ လူးလားခေါက်တဲ့ သွားခွင့်ရှိသော်လည်း သူ ဘယ်မှမသွား။ သွားချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ ဝိတ် မဖြစ်မိ။

“ဟိတ်ကောင် ထူး”

“ဇွန်... မင်းအပေါ်... ဟာ... ငါမပြောချင်ဘူးကွာ”

“ထူး”

ပြောမယ် ပြောမယ်ဆိုပြီး စကားဦးသန်းကာ တကယ် နားထောင်တော့ မပြောတော့ဘူးဟု ဆိုသော ထူးကို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ စကိတ်မိနပ်၏ ခြေဦးထိပ်နှင့်ထိန်းကာ ထူးရဲ့ ရင်ဘတ်အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“ထွဋ် မင်းကလည်း”

“အချင်းချင်းကိုကွာ။ မင်းကိုမပြောနဲ့လို့ ငါ အတန်တန် သတိပေးရဲ့နဲ့ ထူးရာ”

“သွင်အောင်ခန့်”

ဤထဲတွင် သွင်အောင်ခန့်ပါ ပါနေသည်ဆိုသဖြင့် အထွဋ်ထိပ် ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ထူးကိုထိုးဖို့ ရွယ်နေသောလက်ကို အောက်သို့ချလိုက်သည်။ ထူးရဲ့အင်္ကျီရင်ဘတ် ဆောင့်ဆွဲထားသော လက်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း မရုတ်ဘဲ ထူးရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ ရုတ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ စကိတ်ကို အရှိန်နှင့် စီးသွားသော ထွဋ်ကို ဘယ်သူမှ မတားဖြစ်တော့ပေ။

“တောက်”

ထူးက ပြောချင်သောစကားကို မပြောနိုင်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမရပေ။ အောင်ချစ်မင်းက ထူးရဲ့ပခုံးတစ်ဘက်ကို လက်နှင့်

ချစ်ကာ အားပေးလိုက်သည်။

ပုံမှန်နှုန်းနှင့် စကိတ်စီးလာသူ (၄) ယောက် တစ်ယောက်ချင်းစီ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ရှိနေစဉ် -

“ငါ အဲဒီမိန်းမကို ပုံပံသွားပေးချင်တယ် ဇေရဲ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွာ။ ထွဋ်မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိလို့ သူက ချန်ထားခဲ့ရတာလဲ။ ထွဋ်ဟာ ဆိုးချင်ဆိုးမယ်၊ ဖိုက်ချင်ဖိုက်မယ် ပွေ့နောက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူလိုတောင် ယောက်ျားလေးတွေကို အထာပေးတတ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး။ ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ထွဋ်သာ အထာပေးကြည့်လိုက် အိမ်ပေါ်ပြုတက်လာမယ့် မိန်းကလေးတွေ ဘစ်ပုံကြီးပဲ”

“ထူး မိန်းမလိုမိန်းမရစကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အကုသိုလ်မွေးမနေနဲ့”

“တွေ့လား... ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေပြောရင်ကျတော့ ဘာဖြစ်ညာဖြစ်နဲ့ မင်းတို့ပြောမယ်။ သူတို့ မိန်းကလေးတွေ သုံးလေး ပွေ့ ရိုက်နေတာကြတော့ မင်းတို့မမြင်ဘူးလား”

ထူးကလည်းတစ်မောင့်။

ဒီပြဿနာ ထူးသာ အစသွားမဖော်လျှင် ထွဋ် ဘာမှ

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကိုယ်တွေကလည်း ဇွန် တခြားသောလူတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတာ သိသည်။

သို့သော် ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ပြောရမည်နည်း။ ဒေါသကြီးသော ထွဋ် တစ်ခုခု မလုပ်နိုင်ဟု ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။

တင်းနစ်ကွင်းဘက်သို့ မရောက်အောင် တားရတာကလည်း တခြားမဟုတ်။ 'ဇွန်' တစ်ယောက် သူမရဲ့အဖော်သစ်နှင့် တင်းနစ် ကွင်းတွင် နေ့တိုင်းရှိနေသည်။

ရှိနေသည်မှာ ရိုနိုးမဟုတ် ထွဋ်နှင့်ကစားနေကျအချိန် ကစား နေကျနေရာမှာ ထွဋ်မဟုတ်သော လူတစ်ယောက်နှင့် ကစားနေသည်။

သူတို့ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်ရလဲ နှိုင်းဆဖွယ်ရာမရှိ။ တကယ်တော့ -

“ထွဋ် ထူး၊ ဇေရဲ့ သွင်အောင်ခန်း၊ အောင်ချစ်မင်း” ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း (၅) ယောက်ဟာ ဆိုးအတူ ဖိုက်အတူ ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်ကြတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားတွေ။

မိဘတွေက ငွေနှောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ သား သမီးတွေကို လှည့်မကြည့်တတ်သူတွေ။ ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း မသိ သူတွေ။

ငွေကြေးတွေကတော့ အထိုက်အလျောက် ရှိကြပေမယ့် ဝတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာတော့ တစ်စက်မှမရှိ။

ဒီတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတွဲလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ လက်သည်းဆိပ်တော့ လက်ထိပ်နာသည်မှာ သိပ် တော့မဆန်းပေ။

အထူးသဖြင့် ထွဋ်ကို ညှာတာရမည့်အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးရှိသည်။ ထူးကလည်း စနောက်တတ်ပြီး ဒေါသထွက်လွယ် ဘာကလွဲလျှင် ထွဋ်ကိုထိခိုက်စေလိုသည့်စိတ် မရှိသူဖြစ်သည်။

“ငါကတော့ ထွဋ်နဲ့ ဟိုမိန်းမ ပြန်ဆက်မှာကို လုံးဝ သဘော မတူဘူး၊ ရအောင်ဖျက်မှာ”

“ဟိတ်ကောင်”

“မင်းကလည်း ဇွတ်ပါလား”

“ဇွတ်ပဲ၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းက သူကလွဲရင် ဘယ်သူကိုမှ ခင်ခုန်ဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ဘာသာ သာကြိုက်တာတော့ တစ်မျိုးလေ”

“ဟိုက ထွဋ်ဘက်ပြန်လှည့်လာရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး ထူး။ သူ့ အခုတွဲနေတဲ့ဘဲကြီးက အကောင်ကြီးကြီး အပြီးရှည်ရှည်တဲ့”

“ကျွတ် . . . သွားစမ်းပါကွာ”

အောင်ချစ်မင်းရဲ့စကားကို ထူး ဒေါသဖြစ်ကာ ထိုကောင်
တွေနှင့် ခွဲထွက်ပြီး စကိတ်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ စီးပစ်လိုက်သည်။

ခြေထောက်တွေ ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘယ်တော့မှ
မလဲပြီ။ ချိုင့်ဝှမ်းတွေလျှင်တောင် သူ့အလိုလို ခုန်ပျံကျော်လွှားတတ်
သည်။

ထွဋ်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။

အခန်း (၃)

“ဟား ဟား ဟား”

“-----”

“ဟင်း ဟင်း”

“မိုးပြာ”

“ဘာလဲ ... ဟီး ဟီး ဟီး”

ဒီလောက်ထိ ရယ်စရာအကြောင်းမှမရှိဘဲ တဟီးဟီးနှင့်
ရယ်မဆုံးရှိုနေသော မိုးပြာကို မျက်စောင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် ထိုးမိတော့
သည်။ ဘာအမှားပါသွားလို့ ဒီလောက်ထိ ရယ်နေရသနည်း။

တော်တော်လည်း ရယ်နိုင်သည့် ဟာမလေး။

“နင် ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား ဇွန်သက်ပန်ရယ်”

“မသိဘူးအေ၊ မသိဘူး။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ။ အမြင်ကတ်လာပြီ”

သက်ပန် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပိုင်းလုံးနေအောင် ဆူပုတ်ပြီး ဘုတောလိုက်သည်။

ကိုယ်စာသင်ရသည့် စာသင်ခန်းကလွဲလျှင် တခြားအစားနဲ့ တွေ့ကို မသိတာ အပြစ်ဖြစ်ရသလား။

အပြစ်ဆိုလျှင်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာလိုက်စားမှု (enviroment observation) အားနည်းလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ဇွန်သက်ပန်ဆိုတဲ့သူမက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘက ပုံသွင်းသည့် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင် စူးစမ်းလေ့လာမှုအား ကောင်းလျှင် မသိသင့်တာတွေသိ၊ မမြင်သင့်တာတွေ မြင်ရမည်စိုးသဖြင့် ဘာဆိုဘာမှ မသိစေရ။

ကျောင်းစာကျက်လျှင်တောင် သင်ကြားရေးရဲ့ နယ်ပယ်က ကျော်လွန်၍ ဘာမှသိခွင့်မရှိ၊ စဉ်းစားခွင့်မရှိ။ အဆုံးစွန် ပြင်ပစာ ဘာဆိုဘာမှ ဖတ်ခွင့်မပြု။ ကာတွန်းဆိုတာ အသာထား ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းဆိုတာ ဝေလာဝေ။

ဖေဖေရဲ့ညီမ တီလေးနွယ်သည် သက်ပန်အဖို့ဖော်ဝင်ကာစ နီးနီးမှစ၍ သက်ပန်ရဲ့ အထိန်းတော်လုံးလုံး ဖြစ်ရသည်။

သက်ပန် ဘယ်သွားသွား တီလေးနွယ်ပါသည်။ ကျောင်းခန်း ခြင်းမှာ တီလေးနွယ် အစဉ်တစိုက် ရှိတတ်သည်။

နေ့ခင်းထမင်းစားလျှင် တီလေးက ကလေးလေး တစ် ယောက်လို စောင့်ကြည့်ကျွေးမွေးသည်။

နယ်မှာလည်း နယ်မှာ၊ ဖေဖေကလည်း ရာထူးကြီးကြီးပိုင်း ဆိုတော့ ဆရာ ဆရာမတွေက သက်ပန်အပေါ် အိမ်က အရိပ် ကြည့်ကြည့်စောင့်ကြည့်နေခြင်းအတွက် ဘာဆို ဘာမှမပြော။

တက္ကသိုလ်တက်တော့ အဝေးသင်သာ ယူစေပြီး တီလေး နီးနီးပြည့်အနားမှာရှိနေတတ်သည်။

တီလေးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ သက်ပန် အစဉ်တစိုက် နီးနီးနဲ့၍ ဘာဆို ဘာမှ မသိခဲ့၊ မတတ်ခဲ့။ အတယ်လို့ လူတွေပြော ခဲ့ပြော။ တကယ်လည်း အခဲ့သည်ကိုး။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးတစ်ရွာလို ဘယ်လို ပြောပြော သက်ပန်အတွက် လောကက ကျဉ်းမြောင်းသည်။ ဖုန်း ဆီဘာ ပိုက်ဆံရှိသော်လည်း ဘုရားစူးစေရဲ့ မကိုင်ဖူး။

တီလေး ကိုင်သည်၊ တီလေး ပြောသည်။

သက်ပန်မှာရှိသည့် ဖုန်းကတော့ ခလုတ်ဖုန်းဆိုသည့် keypad ကလေးသာဖြစ်သည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အခုခေတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ မကောင်း၊ ဒုစရိုက်တွေမှန်သမျှ ဒီဖုန်းတွေ၊ အင်တာနက်တွေကပဲ အကြောင်းရင်ခံတာ။ ဘာမှအသုံးပြုစရာ မလိုဘူး”

“ကိုကိုရယ် ... ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါတွေကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိထားသင့်တာပေါ့”

“မိုးမြင့်သူ”

ဖွန်သက်ပန်ဘက်လိုက်၍ ပြောမိသော မေမေကို ဖေဖေ အော်လိုက်သည်မှာ သက်ပန်တောင် ဘယ်ချောင်ထဲ ဝင်ပုန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သက်ပန်ရဲ့အရေးကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိသူမှာ ဖေဖေက သူတစ်ယောက်တည်းဟု သတ်မှတ်ထားပုံရသည်။ ဖေဖေနှင့်တိလေးက တစ်ဘက်၊ ခေတ်ကို မျက်ခြေမဖြတ်သင့်ဟု ယူဆထားသော မေမေက တစ်ဘက် ရှိနေတတ်သည်။

မေမေက မွန်တိုင်းရင်းသူ ငွေရှိသူဌေးသမီး၊ ဖေဖေက ဗမာ ပညာတတ်၊ ပညာမာန်တက်သူ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ အကြောင်း

အစစအရာရာ အလျှော့ပေးခဲ့ရသူမှာ မေမေသာဖြစ်ပြီး ဖေဖေက အနိုင်ယူသူ။

ဖွန်သက်ပန်ရဲ့ အရေးကိစ္စမှန်သမျှကို မေမေ ဘာမှ ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိသူ။

သို့သော် ဖေဖေမလွန်ဆန်နိုင်သူတစ်ယောက် ဤကမ္ဘာကတွင် တစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ထိုတစ်ယောက်မှာ မေမေရဲ့ ခေါင်း ဖေဖေယောက္ခမထီး ဘိုးဘိုးဦးမြတ်သာပင် ဖြစ်သည်။

မေမေအပေါ် ရှေးနိုင် သေးနိုင်သော ဖေဖေက ဘိုးဘိုးကို တော့ ကြောက်ရသည်။

“ငါ့မှာနားရှိလို့သာ ကြားရတယ်၊ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ။ မြတ်ဘာရဲ့မြေးက သာမန် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဘွဲ့တစ်လုံးနဲ့ အိမ်တွင်းအောင်း ဘေယ်တဲ့။ တယ် ... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်လေခြင်း”

မော်လမြိုင်မှ ဘိုးဘိုးရောက်လာတော့ ယမ်းပုံမီးကျတော့ သည်။

ဝတ်ပုံစားပုံလေးကတော့ ခေတ်သမီးပီသစွာ ဘောင်းဘီ ညှည့် စကတ်တွေတော့ ဝတ်ခွင့်ရပါရဲ့။ စမတ်မကျဘဲ ကုန်းတိကုန်း ချောင်း ဖြစ်နေတာကိုလည်း သဘောမကျ။

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော တအံ့တဩဟန်နှင့် လူတွေရဲ့

မျက်နှာတွေကို လိုက်ကြည့်နေပုံကလည်း မဟုတ်သေး။

“မင်းအပေါ်မှာ ငါ အထင်ကြီးခဲ့တာ အမှားကြီးမှားတယ် သက်ထန်။ မင်းပြုစုနေပုံက လူပြုစုပျိုးထောင်နေပုံနဲ့ မတူဘူး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို ယဉ်ပါးအောင် ပြုပြင်နေတာနဲ့ တူတယ်”

“ဖေဖေ”

“တွေ့လား။ ဒါကျတော့ မင်းနာတတ်တယ်။ မင်းသာ လူပြုစု နည်းနဲ့ ပြုစုခဲ့ရင် လူခံစားချက်ဆိုတာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးရတယ်။ ခုချိန်မှာ ငါ့မြေးကို ဘယ်အဖော်မှမပါဘဲ တစ်နေရာကိုလွှတ်ကြည့် သူ ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်းထင်လဲ”

“-----”

ယောက္ခမအဖေခွန်းကြောင့် ဦးသက်ထန် ဘာပြောရမှန် မသိ။ မူခင်းတွေ ပွေလီလွန်းတဲ့ ခေတ်ကာလမှာ သူ့သမီးကို အဖွန် ပဲ့မခံနိုင်တာ သူ့အပြစ်တဲ့လား။ သူတို့ခေတ်ကာလတုန်းကလို ဆိုရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဘာအမှုအခင်းတွေ ပေါ်နေလို့လဲ။ အခုခေတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ကြည့်ပါလား။

အခိုးအငွေတွေ တလှုံလှုံ တငြိုးငြိုးနှင့် ကြည့်နေကြမည် ပုရိသတွေရဲ့အကြည့်။ ထိုအကြည့်တွေနှင့်ပင် သူ့သမီးကို ကြည့်တာ မခံနိုင်။

“သူဟာ ဒေါင်းတို့ခေလယ် ရောက်နေတဲ့ ကျီးတစ်ကောင် ဝှစ်နေမှာ အသေအချာပဲ။ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက် နုံအရသလားဆိုပြီး အပြစ်တင်ရင်လည်း သူခံရမှာ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်”

ဦးသက်ထန်မှ ယောက္ခမအဖေခွန်းကြောင့် သူ့မျက်စိကို ငြိမ်ခံနေရသည်။

“ငါ့မြေးကို ငါပြန်ပြုပြင်မယ်။ လူတော သူတောထဲ တိုးဝင် နိုင်အောင်၊ ဘွဲ့တစ်လုံးနဲ့ အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေပြီး မိဘက ပေးစား တဲ့ ယောက်ျားကို ထိုင်ယူနေရအောင် ဒါ ပဒေသရာဇ်ခေတ် မဟုတ် တော့ဘူး”

အာဂအဘိုးကြီးပါလား။

အသက်သာကြီးသော်လည်း ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နိုင်သော ဦးမြတ်သာ၏စကားသံတွေက အမှန်အကန်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘိုးဘိုးဦးမြတ်သာရဲ့ စိမ့်မှုဖြင့် ဖွန်သက်ပန် 'International English School' မှာ တက်ရောက်ခွင့်ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်ပါစေဟု ပြောခဲ့သဖြင့် ဦးလေးလည်း လိုက်စောင့်ရှောက်ခွင့်မရတော့ပေ။ ညနေ ကျောင်း ဆင်းလျှင်တော့ အချိန်ကွက်တိ လာကြိုတတ်သည်။

တကယ်ပါပဲ။ ဘိုးဘိုးဦးမြတ်သာ ဟောခဲ့သည့်အတိုင်း

ဇွန်သက်ပန် ကျောင်းသို့ရောက်တော့ ဒေါင်းဟိုအလယ် ရောက်ခဲ့သော ကျိုးနှင့်တူနေသည်။

ဘယ်ကို ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် ဇွန်သက်ပန်အတွက် အရာရာ အသစ်အဆန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဆိုတာထက် ဇွန်သက်ပန်ကို ဦးဆောင်ဖေးမမည့် 'မိုးပြာ' ဆိုသည့် ကျောင်းသူနှင့် ကျောင်းစတင် သည့်ရက်တွင် ဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့သည်။

ဘိုးဘိုးသာသိလျှင် -

"ကိုယ့်နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ကိုယ် အသက်ရှူစမ်း" ဟု ဆိုလေ မလား။

ယခုလည်း ဆရာက နားနေခန်းမှာ စာအုပ်သွားထားပေးပါ ဆိုတာကို ကြားပါလျက်နှင့် နားနေခန်းကို လိုက်ရှာရင်း နေ့တစ်ဝက် ကျိုးခဲ့သည့် ဇွန်သက်ပန်က မိုးပြာအတွက် ရယ်စရာသတ္တဝါလေး တစ်ကောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဗိုက်နှိပ်၊ အူနှိပ် ရယ်နေသော မိုးပြာကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်နှာလေး တဖြည်းဖြည်းမဲ့လာသည်။

ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာတာကို ရိပ်မိဟန်နှင့် မိုးပြာမှာ ရယ်ဖျော် စိတ်ကို မနည်းထိန်းကာ -

"အိုခေ ... အိုခေ၊ ငါ မရယ်တော့ မရယ်တော့ဘူး" သူ့ဘာသာ အိုခေ အိုခေလုပ်ပြီး မရယ်တော့ဘူး ဇွတ်ပြော

"နောက်တစ်ခါ နင် ဘယ်သွားသွား ငါ့ကိုခေါ်ပါဟယ်။ ရောင်းစားခံရမှာစိုးလို့ပြောတာ"

"ဘာ ... ငါရောင်းစားခံရမယ် ဟုတ်လား။ တကယ်လား" မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့်မေးပုံက တကယ် အူကြောင်

မိုးပြာမှာ ကိုယ့်စနောက်လိုက်သည့် စကားတိုင်းကို တကယ် တစ်ခုတ်တရ မေးနေခြင်းကြောင့် -

"နင်ပဲ သေသင့်တယ် မိုးပြာ" ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ထောပနာပြုလိုက်မိတော့သည်။ ဪ... နင်နဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့ အူကြောင်ကြွက်လေးရယ်။

အခန်း (၄)

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်အထူးကြီးတွေကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ပြီး ဇွန်သက်ပန် လမ်းမကိုကူးပြီး ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အညှီရောင်တွေ အစိမ်းရင့်ရောင်ပါသည့် ဘောင်းဘီပွေ့ကြီး နှင့် အပေါ်မှာ တီရှပ်လက်တို ခါးတိုကိုတော့ ဝတ်ထားပါရဲ့ ထိုပေါ်မှာ ကော်လံတွေ၊ လက်ဖက်တွေပါသည့် အင်္ကျီလက်ရှည်ကြီးကို ထပ်ထပ် ထားပုံက တကယ့်ကို အုန်းဘုန်းကြီး။

သို့သော် သက်ပန်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုသို့ထင် လိုက်မှ လုံခြုံသွားသည်ထင်၏။ နောက်ကျောမှာ လွယ်ထားသည့် သားရေကျောပိုးအိတ်တွင် တပ်ထားသည့် ဝက်ဝံရုပ်လေးက လမ်း

လျှောက်လိုက်တိုင်း လှုပ်ခါယမ်းသွားသည်။

မနေ့က 'မိုးပြာ' ဆီက ငှားထားသည့် MP4 နှင့် သက်ပန် အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

နားထဲတွင် နားကြပ်ထည့်ကာ တေလာဆွတ်၏ 'You belong with me' က သက်ပန်ကို ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။

ခုမှပဲ ဘိုးဘိုဦးမြတ်သာပြောသည့် လွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို သက်ပန် ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားမိတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ မည်သို့မည်ပုံ ရှိနေသလဲ သက်ပန် ဂရုမစိုက်။

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် လမ်းမတည့်တည့်လျှောက်လာစဉ် -

“အင်း”

“အိုး”

“ဘုတ်”

လူတစ်ယောက်၊ သက်ပန်ရဲ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် အနိန့် နှင့် ဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့် လူက ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပစ်စလက်ခတ် သဲကျသွားကာ လက်ထဲကစာအုပ်များလည်း ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား သည်။

“အ”

ပလက်ဖောင်းမှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်လိုက်မိသဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်က မျက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုချိန်ထိ သက်ပန် ကိုယ့်ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ ကိုယ့်ကို တိုက်သွားသည့်သူကို ပြုံးပြုံးပြိုင် လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဘီးလုံးလေးတွေပါသည့် ဖိနပ်စီးကာ လှိုင်းနဲ့ သက်ပန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရောက်သွားသောသူ။ နောက် လူတစ်ယောက်က သက်ပန်ရဲ့ စာအုပ်ထူတွေကို ကောက်ယူကာ နောက်ဘက်မှလူတွေဆီ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပစ်လိုက်ပုံတွေ။

သက်ပန် ရန်တွေ့ရကောင်းမှန်းမသိစွာ ထူးဆန်းသော ဘီးလုံးတွေပါသည့် ဖိနပ်စီးထားသော လူငါးယောက်ကို အပြန်အလှန် ကြည့်ကာ အံ့သြနေသည်။

စောစောက စာအုပ်ကောက်ယူလိုက်သောလူ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားစဉ် နောက်လူတစ်ယောက်က ထိုင်လျက်နှင့် သက်ပန် အနား ရွှေ့လာကာ ပြောင်ပြသွားသည်။

သက်ပန် ကိုယ်ကို နောက်သို့ ယှဉ်လိုက်မိသည်။ ဘေးနားတွင် ကြည့်နေသူများရှိနေသော်လည်း ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြော၊ ဘာမှ မကူညီ။ သက်ပန်ကလည်း ကူပါ ယူပါဟုမပြောမိ။

ဘေးနားကနေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြု၍ ဖြတ်သွားသော လူသုံးယောက်ကိုသာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိသည်။

နောက် သတိရသော ကိုယ့်ရဲ့စာအုပ်တွေ။

“ကျွန်မရဲ့စာအုပ်တွေ အ”

ကိုယ့်ရဲ့စာအုပ်တွေကို သတိရသဖြင့် လဲကျနေရာမှ အားယူ ထလိုက်စဉ် လက်ကောက်ဝတ်က မျက်ခနဲ။

“ဟေး ဘေဘီရေ... ဒီမှာ မင်းစာအုပ်”

“ကျွန်မစာအုပ်တွေ ပြန်ပေးပါရှင်”

အမှန်ဆို ကိုယ့်ကို ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်အောင် လှုပ်သွားသော သူများကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့လို့ရတာကိုတောင် ရန်တွေ့ရကောင်းမှန်း မသိ။

ကိုယ့်ရဲ့စာအုပ်တွေကိုသာ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြန် တောင်းမိ၏။

“သက်ပန်”

“ဟင် မိုးပြာ”

“တို့ မြင်တယ်”

“သက်ပန်ရဲ့စာအုပ်တွေ”

မိုးပြာရောက်လာသဖြင့် သက်ပန် အားတက်သွားသည်။
မိုးပြာက အရင်ဆုံး သက်ပန် မတ်တတ်ထရပ်လို့ရအောင်ကူညီသည်။

“ဟိုးမှာ သူတို့တွေ သွားကြပြီ”

သက်ပန် မိုးပြာ သူမကို ဖုန်တွေခါပေးနေတာကို ကျေးဇူး
မတင်အား။ သူမရဲ့စာအုပ်တွေကို ပစ်ချခဲ့ကာ သူတို့နှင့် ဘာမှမဆိုင်
သလို ထွက်သွားကြသော လူများကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်။

ကျန်သည့်လူများကလည်း ကိုယ့်ခရီးကိုယ်ဆက်။

“သူတို့သွားကြတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ငါ အစကတည်း
က လှမ်းတွေ့တာ”

“ဟင် ... ဒါများ”

လဲကျနေကတည်းက တွေ့ရင် သူတို့ကို ရန်လာတွေ့ပေးပါ
လား။

မိုးပြာဆိုတာ သက်ပန်ထက် ရဲရင့်သူတွေလေ။ ယောက်ျား
လေးတချို့တောင် မိုးပြာနှင့် ပြိုင်ပြောရဲသူ တစ်ယောက်မှမရှိ။

မိုးပြာက ဘာမှမပြောသေးဘဲ သက်ပန်ရဲ့စာအုပ်တွေ သွား
ကောက်ပေးနေသည်။

စာအုပ်တွေ အောက်ကျပြီဆိုလျှင် စာမေးပွဲကျမှာစိုးလို့
ခေါင်းပေါ် သုံးချက်ရိုက်တတ်သည့်အကျင့်ရှိတာတောင် မရိုက်ဖြစ်။

...က်ထဲရောက်လာသော စာအုပ်တွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပွေ့ကာ
...ဒီးအစတောင် မတွေ့တော့သည့် လူရမ်းကားတွေကို လိုက်ရှာမိ
...သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဘဝကိုတောင် လွန်
...ောက်ခဲ့ကြပြီ။ ဤသင်တန်းမှာ ဤသို့ စနောက်တတ်သောအလေ့
...နိုးသားသည်ပေါ့။ အံ့ဩလေစွ။

“ဘာအံ့ဩနေတာလဲ။ ဒါ အံ့ဩစရာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ
...မင် နင့်ကိုအနိုင်ကျင့်သွားတာ”

မိုးပြာက မခံမရပ်နိုင်စွာပြောတော့ သက်ပန် မိုးပြာကို
...က်လုံးပြုံးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အနိုင်ကျင့်တာ။

မိုးပြာစကားက ထူးဆန်းလိုက်တာ။ သူတို့က သက်ပန်ပေါ်
...နိုင်ကျင့်တာဟု မိုးပြာကတော့ ပြောသည်။

သက်ပန်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါဟာ အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ပါ
...လဟု ကိုယ့်စိတ်နှင့် နှိုင်းမိစဉ် -

“နင် အဲဒီလို အူကြောင်ကြွက်လုပ်နေ သိလား။ သူတို့
...ကို နောက်တစ်ခါ အနိုင်လာကျင့်ကြဦးမယ် သိလား”

“နောက်တစ်ခါ ဟုတ်လား”

အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

ဖရိုဖရဲဝတ်စုံနှင့် အသွင်သဏ္ဍာန် (၅) ခု အာရုံမှာ ပေါ်လာသည်။

ဘာလို့ သက်ပန်ကို သူတို့နောက်တစ်ခေါက် လာပြီး စနောက်ခြောက်လန့်ကြည့်မှာလဲ။

“နင် ဒီလောက်ထိ ထူပိန်းတာတော့ မမိုက်သေးပါဘူး သက်ပန်ရာ။ ငါ ရွဲ့ပြောလို့ပြောမှန်းလည်း နင်မသိ။ ပြောရတဲ့ငါ့မောတယ်၊ ရေဆာတယ်”

မိုးပြာက ခုထိ ဘာမှ ရေလည်ပုံမပေါ်သေးဘဲ အူလည်လည် ဖြစ်နေသည့် သက်ပန်ပုံစံကို ကြည့်ကာ စိတ်ညစ်လက်ညစ် သက်ပြင်းချသည်။

သက်ပန်က နာသွားသည့် လက်ကောက်ပတ်ကို သွေးသွားအောင် ခပ်နာနာ ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်ရှူးဘူးထဲက တစ်ရှူးစတွေကို နှိုက်ထုတ်ကာ စာအုပ်အဖုံးတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“စောစောတုန်းကလူတွေ ဘယ်သူလဲ နင်သိလား”

“ဟင့်အင်း”

စာအုပ်ပေါ်မှာပဲ အာရုံရောက်နေသဖြင့် မိုးပြာရဲ့မျက်နှာကို

မမော့ကြည့်နိုင်ဘဲ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့က လူဆိုးလူမိုက်စာရင်းဝင်တဲ့ သူတွေ”

“အင်း ဟင် ... ဘာ ဘယ်သူ”

အမှတ်တမဲ့ အင်းဟု ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာနှင့် မိုးပြာရဲ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“စောစောတုန်းက လူတွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ငါတို့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရောဘာမှမရှိတော့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက သိပ်ဆိုးတယ်။ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို ဒုက္ခပေးတယ်၊ ရန်စတတ်တယ်”

“တ တကယ်လား”

“ငါက နင့်ကိုနောက်စရာလား။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို သူတို့ ခန့်စတာ ငါတွေ့ပေမယ့် ဝင်မကူရဲခဲ့တာ။ သူတို့က ရန်ငြိုးပွဲတဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားသော မိန်းမသော နားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ ပျော်ပျော်နေချင်တယ်။ နောက်ကြောင်းမလုံရမှာကို ငါကြောက်တယ်”

အမယ်လေ။

သက်ပန်က ရဲရင့်တယ်ဟု သတ်မှတ်ထားသော မိုးပြာတောင်ကြောက်သည်ဆိုလျှင် သက်ပန်အတွက် ပြောစရာကို မရှိတော့။

စောစောက ရန်မတွေ့မိတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။
နောက်တစ်ခါ ဆုံရမှာကိုတောင် ကြောက်လာသည်။

“ငါ ငါနဲ့ သူတို့ ဘာရန်ငြိုးမှမရှိဘဲ ဘာလို့ လာစတာလဲ”

“အဲဒီလိုပဲ သူတို့က”

မိုးပြာက ခပ်အေးအေးပြောနေသလောက် ဇွန်သက်ပန်
နောက်ကြောင်းမလုံတော့ပေ။ နဂိုကတည်းကမှ ကြောက်တတ်သူ
ဆိုတော့ တွေးကြည့်ပေတော့။

“ငါ ငါ နောက်ဆို နှင်မပါဘဲ ဘယ်မှတောင် မသွားရဲတော့
ဘူး မိုးပြာ”

“အဲဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ဟယ်”

မိုးပြာက သူ ခြောက်လန့်ပြီး သူပဲ ပြန်နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

အူကြောင်ကြွက်လေး တုန်ခိုက်နေပုံက သနားစဖွယ်။

အခန်း (၅)

ဇွန်သက်ပန် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးကြောက်ပြီး ဖခင်
ကြင်သူကို အရဲကိုးကာ ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ခိုင်းရသည်။

ဘိုးအေရဲ့မျက်နှာကြောင့်မို့လားမသိ ဖခင်က ဇွန်သက်ပန်
ဆီခွင်သော ဖုန်းကို ရှောရှောရှူရှူ ဝယ်ခွင့်ပြုလေသည်။

နားလည်သူနှင့်သွားဝယ်ဆိုတော့ သက်ပန် မြင်မောင်လိုက်
တာက မိုးပြာရဲ့မျက်နှာသာ ဖြစ်သည်။

“သမီးသူငယ်ချင်းနှင့်အတူ သွားဝယ်ပို့မယ် ဖေဖေ”

မိုးပြာကိုလည်း အိမ်သို့ အလည်ခေါ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဖေဖေတို့က
နှိုင်းပြုသည်။

၄၄ လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

“ဘွဲ့တောင်ရနေပြီ ခုမှ ဖုန်းကိုင်ခွင့်ပြုတယ်တဲ့ အံ့ရောဟင်
အံ့ရော”

“ဘာအံ့သြစရာရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ ဒီနေ့ခေတ်မှာ သူငယ်တန်းကျောင်းသားတောင်
ဖုန်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သုံးတတ်နေပြီ။ နင်က အခုမှ ဖုန်းကိုင်

မှာဆိုတော့ ခေတ်ကိုအမီလိုက်ဖို့ လေယာဉ်စီးမှကို ရတော့မယ်ဟေ့
မိုးပြာ ရွဲ့ပြောနေတာကို ရွဲ့ပြောနေမှန်း သက်ပန်မသိ။ ဖုန်း
တစ်လုံးကိုင်ရဖို့အရေး လေယာဉ်စီးကြည့်ရဦးမည်ဆိုတာတော့ လွန်

လွန်းပါသည်။
မိုးပြာနှင့်အတူ ဖုန်းဆိုင်သို့ရောက်တော့ ဖုန်းလှလှလေးတွေ
ကိုသာ သိသည်။

ဘယ်ပစ္စည်းက Function ကောင်း၍ ဘယ်ပစ္စည်းက
version မြင့်လဲ သက်ပန်မသိ။

ထို့ကြောင့် -

“နင် အဆင်ပြေတာသာ ကြည့်ဝယ်တော့ဟာ။ ဆိုင်ရောက်
ရင်တော့ ငါ့ ဘာမှလာမမေးနဲ့နော်။ ငါအတာ လူတွေသိကုန်မယ်
ဒါကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

ဖုန်းကာဘာလှလှလေးတွေတွေ့တော့ သက်ပန် ကလေး

ဘယ်ယောက်လို အမြူးသွားသည်။ ကြောင်ရှပ်လေးနှင့် ဖုန်းကာဘာ
တွေ့တော့ -

“ညီမလေး... အဲဒါလေး တစ်ချက်ကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ကောင်မလေးက သက်ပန်ကို ပစ္စည်းယူပြသည်။ သက်ပန်
နဲ့ရောင်ကြောင်ရှပ်ကာဘာလေးကို သဘောကျကာ -

“မိုးပြာ”

“ဟင်”

“ငါ ဒီကာဘာ ကြိုက်တယ်”

ပြီးနေသော မိုးပြာရဲ့မျက်နှာမှာ သက်ပန်ရဲ့စကားကြောင့်
ဖြစ်သွားသည်။

ကာဘာရဲ့အမျိုးအစားကိုယူကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ယူမည့်
အမျိုးအစားမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အရောင်းဝန်ထမ်းတွေကို ပြုံးပြ

ခဏဟုဆိုပြီး သက်ပန်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။
ပြောတော့ဖြင့် ငါအတာ လူတွေမသိအောင် ဘာမှလာမမေး

ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အပြုအမူကနေ ကိုယ် အနေကြောင်း
အပြောနေတာကိုတော့ မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

“ငါပြောမယ်၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်သူ့ဘဝလဲ”

“ဟင် နင်ဝတ်လေ။ အဲဒါ ဘာလို့ လာမေးနေတာလဲ အူကြောင်ကြွက်ရယ်။ ငါလုပ်လိုက်ရရင်တော့ နင်သေတော့မှာပဲနော်။

မိုးပြာ စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်နှင့် -

“ငါ့ဘော်လီ နင်ဝတ်ရင် တော်မလား စဉ်းစားကြည့်”

“ဟမ်”

ဟမ်ခနဲ ပါးစပ်ပြိုသွားသော သက်ပန်ကို မျက်စောင်းထဲ လိုက်သည်။ သက်ပန်ရဲ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပန်းခုရောင် ကာဘာကို ဆွဲယူပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စစပိုင်းချင်းတုန်းက အထာမပေါက်သော သက်ပန်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးပြာရဲ့စကားကို အထာပေါက်ကာ မျက်နှာတစ်ပြိုင်လုံး နီရဲသွားသည်။

ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်တတ်အောင် ဥပမာပေးခဲ့သည့် မိုးပြာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့။

နောက်ကနေ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ်ဘာပစ္စည်းကိုမှ စပ်စပ်စုစု မကိုင်ကြည့်ရဲတော့ပေ။

မိုးပြာကလည်း သက်ပန်ရဲ့ သဘောထား ထပ်မမေးတော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ သင့်တော်တာကြည့် အကြိုက်တွေ့တော့မှ -

“ဒါလေးပဲ ယူတော့မယ်။ Sim card ကော ရွေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ် မမ၊ ဟောဒီမှာပါ”

ကောင်မလေးက ကောင်တာထဲမှ နံပါတ်လှလှကတ်တွေ ကော တခြား ရိုးရိုးကတ်တွေကိုပါ ထုတ်ပြသည်။

“လာ နင်ကြိုက်တဲ့ကတ်ရွေး”

“ရွေးချင်တာ ရွေးလို့ရလားဟင်”

စောစောကလို အမှားမျိုးဖြစ်မည်စိုး၍ သက်ပန် မိုးပြာရဲ့ ဘေးနားသို့ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

မိုးပြာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်က ဘာမှ မသိမတတ်သူမှန်း သိသိကြီးနှင့် သူမရဲ့ အားနည်းချက်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်သာအောင် ဖော်ထုတ်ပေးပုံကလေးလို ဖြစ်သွားသည်။

အူကြောင်ကြွက်လေးအပေါ် သနားကရုဏာနှင့်အတူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီနံပါတ် လှတာထဲကနေ နင်ကြိုက်တာရွေး။ ငါ ကာဘာ

တွေ ကြည့်ပေးမယ်။ နင်က ကြောင်ရုပ်ကားဘာလိုချင်တာလား”

“အင်း”

သက်ပန် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရွေးလို့ရစေရန် မိုးပြာ ကာဘာ တွေကို လိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သက်ပန် ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ နံပါတ်လှတာ လို့ ဘာကြောင့်ခေါ်မှန်းမသိ။

များသောအားဖြင့် အပူးဂဏန်းတွေဖြစ်သည်။ ဟိုဂဏန်းကို ကြည့်လိုက်၊ ဒီဂဏန်းကိုကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေသော သက်ပန်ရဲ့ အာရုံ ထဲသို့ ဖမ်းစားလိုက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခု။

ထိုနံပါတ်ကို သက်ပန် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလောက်ထိ တိုက်ဆိုင်တာမျိုး ရှိနိုင်ပါ့မလားဟုပင် ဆိုမိသည်။

သက်ပန် ကိုင်ကြည့်မိသော ဖုန်းနံပါတ်က သက်ပန်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် (၆) လုံးနှင့် တူနေလေသည်။

“တွေ့ပြီလား”

မိုးပြာက အနားသို့ရောက်လာပြီး မေးသည်။ သက်ပန် မိုးပြာ ရဲ့နားသို့ တိုးကပ်ကာ လေသံဖြင့် -

“ဒီနံပါတ်တွေက ငါ့မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ အကုန်လုံးတူတယ်

မိုးပြာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ အဲဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့။ အဲဒါမျိုး က ရခဲတယ်။ ဒါဆိုရင် နင် ဒီကတ်ပဲ ယူလိုက်တော့လေ။ ဒီလိုတိုက် ဆင်မှုမျိုး နောက်ထပ်မရှိနိုင်တော့ဘူး”

“အင်း”

မိုးပြာရဲ့စကားအတိုင်း သက်ပန် ထိုဖုန်းကတ်လေးကို ရွေး ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးပြာ သက်ပန်အတွက် ရွေးပေးသော ကာဘာလေးမှာ ဝက်ဝံရုပ်ကာဘာလေး ဖြစ်နေသဖြင့် -

“ဒါလေးက ပိုလှတယ်နော်”

“အေးလေ”

“ဒီကာဘာနဲ့ ဒီဖုန်းနဲ့ကျတော့ တော်သွားရောလား”

“တော်သွားတာပေါ့။ ငါက ဒီဖုန်းရဲ့ Model နံပါတ်အတိုင်း ကာဘာကိုရှာတာပေါ့။ ဥပမာ-နင်က (၂၈) ဆိုက်ဝတ်ရင် ငါက (၈) ဆိုက် ရှာမှာပဲလေ”

“ကြည့်စမ်း... ကောင်မမတ်နော်”

မျက်နှာရဲသွားသော အူကြောင်ကြွက်လေးကိုကြည့်ပြီး မိုးပြာ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

ညစာစားပြီး ဖေဖေတို့နှင့် တီဗွီခဏကြည့်သည်။ တီဗွီမကြည့်ချင်လည်း ထိုင်တော့ ထိုင်နေပေးရသည်။

တီလေး သက်ပန်ရဲ့အနားမှာရှိမနေခြင်းအတွက် ဖေဖေက သိပ်တော့ မကျေနပ်လှ။

ယောက္ခမကြီးကိုကြောက်လို့သာ ငြိမ်နေရသည်။ တစ်ခါတလေ မေမေ့ကို မဲငေါက်သည့်အခါတွေလည်း ရှိတတ်သည်။

တကယ်တော့ ဖေဖေက ကိုယ့်တာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာနေနေလို့ ရလျက်သားနှင့် အပူရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သင်တန်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား သမီးလေး”

“ဟုတ်... ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

“ဖေဖေက သမီးကိုယုံကြည်လို့ တီလေးကို မထည့်လိုက်သလို ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း နောက်က လိုက်မကြည့်တာနော်”

သဘောကတော့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားမလုပ်နှင့်ဟု သတိပေးခြင်းလည်းပါမည်။

“နောက်တစ်ခု ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးထားချင်တာကတော့ ဘာသတင်းဆိုးမှ မကြားချင်ဘူးနော်”

“ဟင်... ဘာသတင်းဆိုးလဲ ဖေဖေရဲ့”

အကောင်ပြလိုတောင် ဘာအကောင်မှန်းမသိတဲ့ သက်ပန်က အရိပ်ပြလိုကတော့ သိဖို့ဝေးစွ။

ထို့ကြောင့် တအံ့တဩမေးမိသည်။

ဖေဖေမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ တီလေးက မျက်နှာ တစ်ဘက်သို့လှည့်သွားသည်။ မေမေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် တီဗွီလိုင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ သဘောကတော့ ကိုယ့်တာသာရှင်းဆိုသည့်ဟန်။

နောက်ဆုံး ဦးသက်ထန်ပဲ ဇနီးသည်ကို ခပ်တည်တည် သုံးကြည့်လိုက်သည်။ ဒီစကားကိုပြောစေချင်တဲ့သူက ဇနီးသည်ကို။

ဇနီးသည်က မပြောတော့ ကိုယ်ပဲ အမိခဏလုပ်ကာ -

“ယောက်ျားလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းမှ မကြားချင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတောင် မထားရဘူး”

“ရှင် သူငယ်ချင်းတောင် မထားရဘူးဆိုရင် မိုးပြာကို”

“ကျွတ်... ဖေဖေပြောနေတာ ယောက်ျားလေးအကြောင်း ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း လုံးဝမထားရဘူး။ ကြားလို့ကတော့ သမီး မလွယ်ဘူးနော်”

“ဪ ကိုသက်ရယ်... လူဆိုတာ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ရှိမှပေါ့။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းထားတော့ကော ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကူအညီတောင် ရသေးတယ်။ တကယ်ပဲ သမီးက ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ ဘယ်ဟာ အကောင်းအဆိုး၊ ဘယ်ဟာ အမှားအမှန်ဆိုတာ နားလည်တတ်ပါပြီ”

“မမိုးမြင့်... သမီးကို ငါဆုံးမနေချိန်မှာ မင်း ဝင် ဝင်မပြောစမ်းနဲ့ကွာ”

ဟော တွေ့လာ။ ဒေါသသိပ်ကြီးတဲ့ ဖေဖေနှင့် မကြာခဏ မေမေနှင့် ပဋိပက္ခအသွင် ဆောင်တော့မှာမို့ သက်ပန်ပဲ -

“စိတ်ချပါ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေ တွေးထင်သလို ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သမီး စာလုပ်စရာရှိသေးလို့ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဖေဖေကို ခွင့်တောင်းပြီး အသာလစ်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ထက်မှာ ဖေဖေရဲ့မကျေမနပ် ပြောသံက ကပ်ပါလာဆဲ။

ဖေဖေနှင့်မေမေတွင် ပြောင်းပြန်။ မိန်းမဖြစ်တဲ့ မေမေက ခိစိပါးစပ်နှင့် စကားများသူမဖြစ်ရတဲ့ ဖေဖေက ပါးစိပါးစပ်နှင့် စကားများသူ ဖြစ်သည်။

စကားများရုံမက စကားအထအနုပါ ကောက်တတ်သေးသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးဖျက်ချပြီး စာကြည့်စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

မနက်ဖြန် group presentation လုပ်ဖို့အတွက် စာတွေ လေ့ကျင့်ရမည်။ Group presentation တွင် နှစ်ယောက် (၁) ဖွဲ့သုံးယောက် (၁) ဖွဲ့ဖြင့် ကိုယ်လုပ်ရတဲ့ သင်ခန်းစာပေါ်မူတည်သည်။

နှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့တွင် သက်ပန်နှင့် မိုးပြာကတစ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။ စာမရမှာပူစရာမလိုသော်လည်း လူရှေ့ထွက်ခဲ့သောကြောင့် ကြောက်တော့ ကြောက်နေသည်။ ရင်တုန်နေသည်။

မိုးပြာကတောင် -
“တောင်တစ်မျိုး မြောက်တစ်မျိုးလုပ်မနေနဲ့”
ဟု ပြောသေးသည်။

ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက ပိုသေချာသည်။ အိုးနင်းခွက်နင်း
မြစ်လျှင် လူရှေ့သူရှေ့ ရှက်စရာကောင်းလှသည်။

“တီ တီ”

သင်ခန်းစာကို လေ့လာနေစဉ် ဖုန်းမှ စဝင်လာသံကြောင့်
ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟင်”

ဖတ်လိုက်ရသောစာကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်နေရာမှ
တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို သိသူနည်းသဖြင့် ကိုယ့်အသိထဲမှ ပုံတာဟု
အမှတ်တမဲ့ ရှိနေရမှာ။

ပိုလာသူလည်း မသိ၊ စာကလည်း ဘာကြီးလဲ။

“ဇွန်”

ကိုယ့်ကို အကြာကြီး ပစ်ထားခဲ့ကွာ။ ငါ

မနေတတ်တော့ဘူး။ မင်းနဲ့ဝေးနေချိန်မှာ ကိုယ်

ဘာကိုမှကို လုပ်လို့မရဘူး။

ဇွန်ဆိုတော့ သူမနာမည်တော့ ဟုတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့
နာမည် ဇွန်သက်ပန်အား မည်သူမျှ ဇွန်ဟု အဖျားဆွတ်၍ မခေါ်တတ်

ကြပေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်ပန်ကဟု ပြောတတ်သလို သူများက
သက်ပန်ဟု ခေါ်တတ်သည်။

ဖုန်းနံပါတ်ကလည်း ကိုယ် လုံးဝမသိသည့် ဖုန်းနံပါတ်။
ညီသော် ကိုယ့်ဆီပို့လာသည့်စာ မဟုတ်ဘူးလို့ကလည်း ငြင်းဖို့က
မရှိဘဲ။

ရေးထားပုံကလည်း တကယ့်ကို အတည်ပေါက်ကြီး။
သောကျားလေး သူငယ်ချင်းတောင် မူးလို့ ရှူစရာမရှိတဲ့ သက်ပန်
အတွက် ဘယ်ကောင်လေး ဖြစ်နိုင်မလဲဟု ဆန်းစစ်စရာ မလိုပေ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟင်”

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ”

“သမီး”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဖုန်းကို နောက်သို့ အလိုလိုပိုက်မိစဉ်
သံက ဖေဖေရဲ့ခေါ်သံဆိုတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွား
သည်။

ခုပဲ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ၊ ဘာဘာ
မကြားချင်ဘူးဟု ပြောခံခဲ့ရသည်။ ဒါကြီးကိုသာ မြင်လျှင်-

“သမီး”

“ရှင် ရှင် ဖေဖေ”

ထူးသံမှာ မေးရိုက်သံထွက်သွားလေသလားမသိ။ လက်ထဲမှာ ဖုန်းကိုကိုင်ထားမိခြင်းသည်ပင် အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိသူလို ခံစားရကာ ခေါင်းအုံးအောက်ထဲသို့ ဖုန်းကိုထည့်လိုက်သည်။

အေးစက်သော လက်ဖျားတွေကို အချင်းချင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ တံခါးဝဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးမိသည်။

“စာ ညနက်အောင်လုပ်မနေနဲ့လို့ အရေးမကြီးရင် ခံစားစေအိပ်”

တံခါးမဖွင့်ခိုင်းဘဲ မှာစရာရှိတာမှာပြီး လှည့်ထွက်သွားကြောင့် ‘ဟင်းခနဲ’ သက်ပြင်းချကာ နံရံကိုမှီချလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်နှင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတာ ခုတ်မငြိမ်သေး။ ဖေဖေတို့ မသိခင် ထိုစာကို ဖျက်လို့ရတာ သတိရလိုက်ပြီး ခုတင်အနီး ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာခဲ့သည်။

“တီ တီ”

“အမေဦး”

ခေါင်းအုံးအောက်က ဖုန်းကို လှမ်းအယူ နောက်ထပ် စာထဲလာသံကြောင့် သရဲခြောက် ခံလိုက်ရသလို လူက ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဖုန်းကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်စဉ် စောစောက စာပို့သူ ဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းတာ ဆုတောင်းမပြည့်တော့ပေ။

“ဖွန် ကိုယ့်ကို တကယ်မပြတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် စာပြန်ပို့ပေးပါသား။ ကိုယ်မျှော်နေမယ်”

“ကျွတ်”

“ဘာလဲကွာ”

မှားပို့နေတာလား။ အရူးလုပ်နေတာလား။ စိတ်က ဆိုးလာသည်။ အိမ်ကလူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဒီစာကိုမြင်သွားချမှာကို စိုးကြောက်ရတာတစ်မျိုး။ နောက်ထပ် ဘယ်အချိန် ဒီလို ဝဏခဏ ပို့နေမလဲ စိတ်ရှုပ်တာတစ်မျိုးနှင့် သက်ပန် ဆံပင်တွေကို နှုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

တစ်ခုခု အတွေးပေါက်သွားသည်။ လောလောဆယ် ဤဖုန်းနံပါတ်ကို သိသူမှာ သူ့စိမ်းလူဆိုလို့ မိုးပြာတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ မိုးပြာပဲဖြစ်ရမည်။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မှ ပေါ့ခနဲဖြစ်ကာ မိုးပြာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်းဝင်သွားသည်။

“ဟယ်လို”

နင်က မဖျက်နဲ့ဆိုလို့ မဖျက်ဘဲထားရတယ်။ ဘယ်အချိန် ဖုန်းလာယူလို့ ဒီစာကို မြင်သွားမလဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်လို့ကို မပျော်ဘူး။

“စွန့် သက်ပန်”

“ရှင်”

Teacher ကြီးရဲ့ခေါ်သံက ရာသီဥတု မသာယာသည့်အသံ မို့ သက်ပန်ရဲ့ ပါးစပ် တိရနပ်တိတ်သွားသည်။ ပါးစပ်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိတ်ကာ စာရှင်းနေသည့်ဆီ အာရုံကိုပို့ထားရသည်။

ခွင့်တောင်းသံနှင့် တံခါးဝမှာ အရိပ်ထင်လာတာကြောင့် အားလုံးရဲ့အကြည့်က တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သက်ပန် ရဲ့အကြည့်ကလည်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း အော်တိုမတ်တစ် White board ဆီသို့ အကြည့်ကိုပို့လိုက်သည်။

“အတန်းလည်းမမှန်ဘဲ အတန်းထဲဝင်လာရတာ အံ့ပါ”

ဟူ၍ ဘိုလိုအတင်းတုတ်သံကိုလည်း ကြားရပါသည်။

“အေး... ဝင်”

ဟု သံပြတ်နှင့် ပြောတာလည်း ကြားရသည်။ သက်ပန် ကတော့ လုံးဝလှည့်မကြည့်။

ခုံတန်းရဲ့ဘေးအစဉ်မှာ ထိုင်နေတာမို့ ကိုယ့်ဘေးနားက ထို

သူအုပ် ဖြတ်သွားတာတောင် အသက်မရှူဝံ့။ ပိဋ်ဆိုးတာက သူတို့က သက်ပန်ရဲ့နောက်ဘက် မျက်စောင်းထိုးတွင် ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးပြာက သူတို့သည် လူဆိုးလူမိုက်များဟု မိတ်ဆက်ပေး တာတည်းက သက်ပန် သူတို့ကို ကြည့်လည်းမကြည့်ရဲ။ အရိပ်လေး မြင်လျှင်တောင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးမိသည်။

ဒီနေ့တော့ တနင်္လာနေ့မို့ ကျောင်းကထုတ်ပေးသည့် တူညီ သတ်စုံဝတ်ရသည်။

မိန်းကလေးများက ဒူးဝုံးတိုက်စကပ်အနက်လေးများကို သက်စောင်းအင်္ကျီ၊ ကော်လံအနက်တပ်သည့် အင်္ကျီစကို စကပ်ထဲ သည့်ဝတ်ရသည်။ ခြေထောက်တွင် ခြေအိတ်ဖြူရှည်စွပ်၍ ရှူးဖိနပ် အနက်စီးရသည်။

ယောက်ျားလေးတွေကတော့ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်ကို ခပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် တွဲဝတ်ရသည်။ အဖြူအနက်စင်းပါသည့် နက် ဘိုင်လ်ကိုလည်း တပ်ရပါသည်။

သက်ပန်မှာ နောက်ဘက်တွင် ဟိုလူတွေရှိနေသဖြင့် ခေါင်း ဘောင် ဟိုဟိုဒီဒီ မတိမ်းမစောင်းရဲ။ မလှည့်ရဲ။

ကိုယ့်ကို သတိထားမိပြီး စနောက်ဦးမှာလည်း ကြောက် သည်။ ရန်စဦးမှာကိုလည်း ကြောက်သည်။

Teacher ကြီးက roll call ခေါ်သည်။

Roll call ခေါ်တာကတော့ ပုံသေသတ်မှတ်ချက်မရှိ။ ခေါ်ချင်တဲ့ဆရာမ ခေါ်သည်။ မခေါ်တဲ့ဆရာမ မခေါ်ပေ။

“စောထူးသာ”

“ရှိပါတယ်”

“မိုးပြာ”

“ရှိပါတယ်”

“စွန်သက်ပန်”

“-----”

“စွန်သက်ပန်”

“ဟင်”

နောက်က သတ္တဝါတွေကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ရှိပါတယ်ဟု ထမထူးရဲ့။ နောက်တစ်ခေါက်ဆရာမက စိတ်မရှည်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်မှ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို မရဲတရဲထောင်ကာ -

“ရှိ ရှိပါတယ်ရှင့်”

နှစ်ခါခေါ်တာတောင် အရေးမလုပ်သလို လုပ်နေသော သက်ပန်ကို ဆရာမက မကျေနပ်သလို ကြည့်သည်။

“တီ တီ”

“အို ဗုဒ္ဓေါ”

ပေါင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော ဖုန်းရဲ့တုန်ခါမှုကြောင့် လန့်သွားသည်။ Message သံကလည်း ကျယ်လောင်သဖြင့် အားလုံးရဲ့ အကြည့်က သက်ပန်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

မိုးပြာက တံတောင်နှင့်လာတွတ်သည်။ ဆရာမရဲ့အကြည့်က ဝိ၍ ပြူးထွက်လာသည်။ ဖုန်းကို ခပ်တင်းတင်းဖိဆုပ်ကာ ဆရာမကို ငါးခုပြုံးလေး ပြုံးပြမိသည်။

“အူကြောင်ကြွက်ရယ်... နင်လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုတွေ ချည်းပဲ”

“ဗုဒ္ဓ ဘုရားကယ်ပါ။ အဖေကယ်ပါ”

“ဘာတုံး... အလန့်တကြားနဲ့”

သင်တန်းခန်းမထဲက ထွက်လာစဉ် မိုးပြာက သက်ပန်ကို မကျေနပ်သလို အပြစ်တင်နေစဉ် သက်ပန်ထံမှ အလန့်တကြား ဆရွတ်သံကြောင့် သူတောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ နောက်ဘက်တွင် ဘုန်းခဲသော သက်ပန်ထံ ပြန်လျှောက်သွားကာ -

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ၊ နင်လုပ်ပုံနဲ့ ကြာရင် ငါ နှလုံးရောဂါ တော့မယ်”

“စာ စာ”

“ဘာစာ ဟင် ဟိုစာ”

မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဖုန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ တစာစာလုပ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် နားမလည်။

နောက်မှ မနက်က သက်ပန်ပြောထားသည့် ရည်းစားစာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတိရလိုက်တော့ သက်ပန်ရဲ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ခပ် သွက်သွက် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဇွန် ... ဒီနေ့ ကိုယ်စောင့်နေကျနေရာလေးမှာ စောင့်နေ မယ်။ ဇွန် မလာရင်တော့ ကိုယ် ဇွန်ရှေ့ ရောက်အောင်လာမယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်”

ယခုစာကတော့ ခြိမ်းခြောက်သည့်သဘောပါနေပြီ။ သက်ပန် လည်း သူမနှင့် မိုးပြာက ယခုထက်ထိ အတူရှိနေသလို မိုးပြာရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း ဘာဖုန်းမှ ကိုင်ထားခြင်းမရှိသောကြောင့် ဤစာကို ပို့သူမှာ မိုးပြာမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြစရာမလိုဘဲ နားလည်သွားသည်။

ထိုသို့ နားလည်ရုံထက်ပိုစွာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိ၍ ပို၍ ထိတ်လန့်သွားမိတော့သည်။

“ငါ ငါ ကြောက်လာပြီ”

“နေစမ်းပါ။ ဖုန်းသရဲတွေနေမှာ”

“ဟင့်အင်း ... ဖုန်းသရဲတွေဆိုရင်လည်း ငါ့နာမည်ကို

သိမယ့် သရဲတစ်ကောင်မှမရှိဘူး။ ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ ဒီစာတွေ မေးသော ဖတ်မိသွားရင် ငါ အသတ်ခံရမှာ၊ ရိုက်ခံရမှာ”

ကလေးလေးတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရိုက်ခံရမည် ဆိုသည့်ဟန်နှင့် သက်ပန် တုန်နေသည်။ Canteen ထဲသို့ရောက် တော့ မိုးပြာက စားစရာသောက်စရာ အရင်မှာသည်။

သက်ပန်ကတော့ တုန်ယင်နေသော လက်နှင့် စားပွဲခုံကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ဒါ ငါပို့တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ငါ ဒီနံပါတ်ကို ခေါ်ကြည့်မယ်”

“မိုး မိုးပြာ ... ငါ ငါကြောက်တယ်နော်”

ဖုန်းခေါ်ဖို့ပြင်နေသော မိုးပြာရဲ့လက်ကို လှမ်းပြီး ဖမ်းဆွဲထား ဘာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ သူက နင့်ကို ဘာလာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“မသိဘူး ... မသိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ ဒီဖုန်းကတ်ကိုလဲရင်

အိမ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ မေးတော့မှာ။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်ရင်လည်း ပိုပြီးစိတ်ပူကြတော့မှာ”

ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့အကြောင်းကို သိနေသဖြင့်

သက်ပန် ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးပြာလည်း ခဏတော့ ဝိုင်သွားမိသည်။

သက်ပန်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်သော်ငြား သူမ အိမ် လိုက်လည်ဖူး၍ သူမအိမ်ကလူတွေအကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

တကယ်ကို အသက်ရှူရကျပ်သော ထိန်းကွပ်မှုနှင့် သက်ပန် က နေထိုင်ရသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် သက်ပန်ပူလျှင်လည်း ပူစရာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ဘယ်သူ့ထံ သိရအောင် ငါ တစ်ချက်တော့ ခေါ်ကြည့်မယ်”

အားတက်သရောနှင့် မိုးပြာက ဖုန်းခေါ်ရဖို့အရေး ထပ်ကြီး စားပြန်တော့ သက်ပန် မတားသာတော့ပေ။

“ဟီ ဟီ”

“ဟီ ဟီ ဟီ”

ကိုယ့်ဖုန်းရဲ့မြည်သံကို ကြားနေရသလို နောက်ထပ် ဖုန်း တစ်လုံးရဲ့ အလားတူမြည်သံမျိုး ကြားလိုက်ရသည်။

မိုးပြာနှင့် သက်ပန် နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ထပ် ဖုန်းမြည် သံဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

သူမတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသူက နှစ်ယောက်စလုံးတိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားကြစဉ်

သံလူက သူ့ရှေ့ကဖုန်းကို ကောက်ယူ၍ ဟယ်လိုဟု ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

မိုးပြာနှင့်သက်ပန် သူမတို့ (၂) ယောက်ရဲ့ အလယ်စားပွဲ မှုတ်တွင် speaker ဖွင့်၍ တင်ထားသော phone မှ “ဟယ်လို”

ထူးသံကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ခြောက်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထလာသောလူကို ယောင်ဝါးဝါး

ကြည့်မိစဉ် မိုးပြာက သက်ပန်ရဲ့လက်ကိုတို့ကာ။

“ပြေး”

စားစရာတွေမှာပြီး ဘာမှမရှင်း၊ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တွေ ကောက်ယူပြေးသွားသော မိုးပြာရဲ့နောက်သို့ သက်ပန်လည်း နောက်

ဘုတ်တို့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟု မှတ်ယူကာ မကိုင်လည်း မကိုင်၊ ခုလည်းမချရသေးသည့် ဖုန်းကို ကောက်ယူသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြစ်သလို ကောက်ဆွဲကာ ဖနောင့်နှင့်

ဘင်ပါး တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပြေးတော့သည်။

နောက်ဘက်မှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့လဲ လှည့်ကို

ကြည့်ရဲတော့ပေ။

သူတို့ (၄) ယောက်လည်း ဖြစ်ပျက်နေတာကို အစမှအဆုံး မှင်လိုက်ရသည်။

ကောင်မလေး (၂) ယောက်ကိုတော့ သူတို့ ဂရုမပြုမိပါ။ speaker ဖွင့်၍ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ရှေ့ဘက်က မိန်းကလေး (၂) ယောက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး (၂) ယောက်စလုံးက ကျောင်းယူနီဖောင်းနှင့် ပြင်သည်။ တစ်ယောက်က တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်အကြေကောက်ထားပြီး နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပခုံးကျော်သည့် ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းကို နဖူးလှန်တင်၍ ကလစ်ညှပ်ထားသည်။

ကိုင်းအနက်တပ် မျက်မှန်အကြီးကြီးကလည်း တပ်ထားသေးသည်။

ထွဋ်ဆီမှာ ဖုန်းမြည်သံနှင့် သူမတို့ဆီက ဖုန်းခေါ်သံကို ဆက်စပ်မိသေး။

ကောင်မလေး (၂) ယောက် ဝရုန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးသွားမှ ထူး တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“သူတို့တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“စောစောက Roll call ခေါ်တုန်းက ဟိုမျက်မှန်နဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ဇွန်သက်ပန်ဆိုတာ ကြားလိုက်တယ်”

အခန်း (၈)

“ဒါ ဘာသဘောလဲကွ”

ထိုင်ရာမှ ထတုန်းပဲရှိသေးသည်။

ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ထွက်ပြေးသွားကြသော မိန်းကလေး

(၂) ယောက်ကိုကြည့်ကာ ထွဋ် နားမလည်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့လက်ထဲမှာ ဘာလို့ ဖွန်ရဲ့ဖုန်းက ရှိနေရတာလဲ”

“ဘယ်သူဖုန်း”

ထူးက နားမလည်သလို လှမ်းမေးသည်။

“ဇွန်သက်ပန်”

ဖေရဲရဲစကားကြောင့် ထွဋ် နာမည်ကို တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဇွန်သက်ပန်ဟာ သူတို့ စနောက်၍ လဲကျခဲ့သော ကောင်မလေးဆိုတာတော့ သူတို့ လုံးဝ သတိမရတော့ပေ။

ထွဋ်နားမလည်တာက သူ့ရဲ့ဇွန် (မေသက်ဇွန်) ရဲ့ဖုန်းက ဘာကြောင့် အဲဒီ ဇွန်သက်ပန်ဆီမှာ ရှိနေတာလဲ။

“ငါ အဲဒီကောင်မလေးတွေကို သွားတွေ့မယ်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ဘာလို့ ဇွန်ရဲ့ဖုန်း ရှိနေတာလဲ၊ ငါသိချင်တယ်”

ထွဋ်တွေ့လည်း တွေ့၊ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ထွဋ်”

ဘေးနားမှာထိုင်နေသော ထူးက ထွဋ်ရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ထွဋ်ရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“ထိုင်ဦး”

“ငါ”

“ငါတောင်းပန်စရာရှိတယ်။ ပြောစရာလည်း ရှိသေးတယ်။

မင်း ခဏထိုင်ဦး”

“ဘာလဲကွာ”

ထွဋ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် အချိန်မဆွဲချင်။ ဇွန်ကို မလိုလားကြသော သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဇွန်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဘာအကူအညီ မတောင်းချင်ပေ။

ထို့ကြောင့်... ည ည အိပ်မပျော်တိုင်း ဇွန်ဆီ message

တွေ ပို့ပို့နေမိသည့်အကြောင်း ဒီကောင်တွေကို မပြောပြခဲ့မိပေ။

ကျန်တဲ့ကောင်တွေကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေကြသလို

ပဲပါလား။

ထူးပြောမည့်ကိစ္စကို သူတို့လည်း သိနေကြသလိုပါလား။

သူ ကပျာကယာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ -

“ထူး ထူး ဇွန် သူ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဇွန် ဘာဖြစ်တာလဲ။

ကိုပြောစမ်းပါ”

“-----”

“မင်း ဘာသိထားတာလဲ ထူး။ ငါမေးနေတာ မင်းကြား

သား”

“ဒါကို ခဏထား။ ဟိုဝိုင်းကို ငါတို့ရှင်းပေးမယ့်အကြောင်း မင်း ဝိတ်တာလေးကို သွားပြောပါလား အောင်ချစ်မင်း”

“အိုခေ”

သူမေးနေတာက တခြား။ ထူးပြောနေတာက တခြား။ ဘာဆိုလို့ စောစောတုန်းက ထွက်ပြေးသွားသော ကောင်မလေးတွေရဲ့ ဝိုင်းကို ရှင်းပေးရတာလဲ။ ဘာဆိုလို့လဲ။

“ထူး”

“ငါပြောမှာပါ”

သွေးအေးလွန်းသော ထူးကို မကျေနပ်စွာ လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အမှန်တိုင်းပြောမှာမို့ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ချင်လွှတ်။ မလွှတ်ချင်ရင် ထိုးကွာ”

“မင်း ထူးကို ထိုးမယ်ဆိုရင် ငါတို့ကိုလည်း ထိုး ထွဋ်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့လည်း ပါတယ်”

“ဟာ ... ဘာတွေလဲကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောလိုက်သော သူငယ်ချင်းများ ရဲ့အသိကြောင့် ထွဋ် စိတ်တွေရှုပ်လာသည်။

ယခုထက်ထိ သိချင်တာလည်း မသိရသေး။ သူငယ်ချင်း

ဘွဲ့အားလုံးကလည် သူ မသိသေးတဲ့ သူ့အကြောင်းကို သိနေကြတာ ချိုး။

“အမှန်တော့ သူတို့က မေသက်ဖွန်ရဲ့ဖုန်းကို ကိုင်ထားတာ ဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဖုန်းသူတို့ကိုင်ကြတာပါ”

“ဒါပေမဲ့”

ကိုယ်ခေါ်လိုက်တော့ ဖွန် ဖုန်းမပြည်သွားသည်။ ဒါဆို ဖွန်က သူနှင့်ပြတ်၍ ထိုဖုန်းကတ်ကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပစ်လိုက်တာလား။

ဒါ မဖြစ်နိုင်။

ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထွက်ပြေးသွားသော ကောင်မလေးတွေရဲ့ပုံစံမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ဟုတ်။ ဤကျောင်းကို လာတက်ခြင်းမို့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ လုံးဝ သိမဖြစ်နိုင်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းနဲ့မေသက်ဖွန် ပတ်သက်နေတာကို ငါတို့မှ ဘာမှပြောခွင့်မရှိဘူး။ ပြောလည်းမပြောသင့်ပါဘူး။ သူ့ဘာ မင်းကိုထားခဲ့သူဆိုရင် ငါတို့လည်း ဘာမှ ဝင်မပါချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ခံစားနေရတာကိုမြင်တော့ ငါတို့ကော မခံစားရဘူး ဝင်နေလား ထွဋ်။ လုံးဝမှားမယ်။ မင်း အဲဒီမိန်းမနဲ့ ပြတ်တော့ ငါတို့ မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ တိုင်ပင်ကြတာ”

“-----”

ထူးက ခံစားချက်နှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောနေသည်။
ထူးတို့အားလုံး ဇွန်အပေါ်မှာထားသည့် သဘောထားကို သူ သိနေသဖြင့် ဘာမှမပြောလို။

“ဘာလုပ်ဖြစ်သလဲဆိုတော့ မေသက်ဇွန်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် နောက်ဆုံးတစ်လုံးကို ငါတို့ ပြောင်းခဲ့တာ။ မင်းမသိအောင် contact ကို edit လုပ်ခဲ့တာ”

“ဘာ ဘာကွ”

ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိသောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသကြီးသော ထွဋ် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

ကျွန် (၄) ပံ့ပောက်က လိုက်မထဘဲ ခပ်အေးအေး မော့ကြည့်သည်။

သွင်အောင်ခန့်က -

“ငါတို့ရဲ့ အဓိက တားကတ်က မင်း မေသက်ဇွန်နဲ့ ပြန် မပတ်သက်ရဖို့ပဲ။ သူကတော့ မင်းကို ပြန်မဆက်သွယ်လာပါဘူး စိတ်ချ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာ နောက်ထပ် ကောင်လေး အင်း မှားလို့ ဘဲကြီးတစ်တွေ ရှိနေတယ်လေ”

အောင်ချစ်မင်းကပါ ဝင်ပြောနေသည်။

ထွဋ် ပြန်ထိုင်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်သည်။ ဒါတွေ သူမသိ နဲ့ သူတို့တွေထင်နေလား။ ဇွန်နှင့်ပတ်သက်သည့်အရာအားလုံးကို သိနေတယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ မသိဘူးလား။

“လုပ်လိုက်တာလည်း ဒီလောက်ထိ တိုက်ဆိုင်လိမ့်မယ် ဆင်ဘူးလေ၊ ခုတော့”

“မင်း ငါ့ကိုထိုးမလား ထိုးကွာ”

“ထူး”

သူ့ရဲ့လက်ကိုဆွဲယူကာ ထိုးခိုင်းနေသော ထူးရဲ့ပခုံးကို သူ ခံချက်ဖျစ်လိုက်သည်။ အားတော့မပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်မပေးနိုင်သော သူတို့ကိုသာ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ သည်။

“ငါ မင်းကို မထိုးပါဘူး။ ထိုးဖို့လည်း မလိုပါဘူး”

ဒါဆိုလျှင် သူ့ဆီမှာ ယခုရှိနေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က သူ ဇွန်ရဲ့ နားမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

မနေ့ညက စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပို့ခဲ့မိသော message တွေကို ပြန်ဖျက်လိုက်သည်။

၇၆ လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ထူးတို့ (၄) ယောက်က ထိုအချင်းအရာကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။

“ငါ တစ်ခု သတိထားမိတယ်”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေး နာမည်က ဇွန်သက်ပန် ဟုတ်လား”

“ပုံစံလေးကတော့ အူကြောင်ကြောင်လေးပါကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေပြောနေသည့်စကားကို ထွဋ် အာရုံမစို ထွက်ပြေးသွားသော ကောင်မလေး ဘယ်လိုပုံစံရှိနေသလဲဆိုတာ တောင် သတိမထားမိ။

“ထွဋ် ငါ မင်းကို အကြံတစ်ခုပေးမယ်”

ဇေရဲရဲ့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသောစကားကြောင့် နှုတ်က ဘာသံမှမထွက်ဘဲ ဇေရဲကို လှမ်းကြည့်ရာ -

“အဲဒီကောင်မလေးက ဇွန်ပါတယ်။ ပုံစံလေးကလည်း အု လည်လည်လေး။ မင်း သူ့ကိုအကြောင်းပြပြီး မေသက်ဇွန်နဲ့ နီးစပ် အောင် ပြန်ကြိုးစားလို့ရတာပဲ”

“ဇေရဲ”

“မင်းက ဘာလဲ၊ အဲမိန်းမနဲ့ မနီးစပ်စေချင်လို့ပါဆိုတာ”

“အေးလေ ... အဲဒီပွယ်မရှိတာ မြောက်ပေးနေတယ်”

ဇေရဲရဲ့စကားကို သွင်အောင်ခန့် အောင်ချစ်မင်း၊ ထူးတို့က မှတ်ယောက်တစ်မျိုး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ကြလေသည်။

ထွဋ် ရိုက်ကွဲသွားသော သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လိုက် သည်။ ဇေရဲထံတွင် အကြည့်တန်သွားကာ -

“ငါ စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်”

ထိုအတွက်ကြောင့် ငွန်သက်ပန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း
သုဝယ်ချင်းတွေကို စုံစမ်းခိုင်းကြည့်သည်။

ကြားရသောသတင်းတွေက သူ နှစ်သက်လောက်သော
သတင်းတစ်ခုမှမပါ။

တွဲလျှင်တောင် ချက်လက်သွက်ချာသည့် မိန်းမလှလေးနှင့်
တွဲချင်သည်။

ယခုတော့ သူမက ပုံကတုံးသေး။ အူကြောင်ကြောင်က
နံ့သေး။ အ.တာဆိုတာလည်း နားမလည်၊ တကယ့်ကိုပါပဲ။ အခု
ခေတ်မှာ ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိပါသေးလား။

“ထွင်ရာ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး ထမင်းထုတ်
ထမ်းရှာ၊ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး”

“ကျွတ် ... ငါက သူ့ကို အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးမှာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလောက်ထိ ညွှန်းမနေနဲ့။ ပြီးတော့ ဘာမှ မသိနား
မလည်တဲ့ မိန်းကလေးကို အသုံးမချချင်ဘူး။ မဖြားယောင်းချင်ဘူး”

“အသုံးမချချင်ရင်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ မင်းကို ဟန်ဆောင်တွဲမယ်ဆိုတာ”

“ဟာကွာ မဖြစ်နိုင်တာ”

အခန်း (၉)

ခေရဲ့အကြံကို ထွင် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်တော့
သည်။

ငွန်သည် အင်မတန်မှ သဝန်တိုတတ်သော မိန်းကလေး
ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်စဉ်အခါကဆိုလျှင် သူ တခြားမိန်းကလေး
တွေနှင့် ရယ်မောနေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စနောက်မိလျှင်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုး
သဝန်တိုတတ်သည်။

ယခုလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့ရှေ့သို့ အခြားသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲသွားလျှင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း
သူ့ဆီ ပြန်ရောက်လာနိုင်သည်။

အောင်ချစ်မင်းရဲ့ စကားကြောင့် သူ ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်
သည်။ ဘယ်လိုလုပ် အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး ထွင့်”

“ဟင်”

“ထူး”

ဒီရဲ့အစီအစဉ်ကို လက်မခံချင်သလိုလို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လှုပ်
နေသော ထူးက ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာသလဲမသိ။

ထူးက သူတို့ထိုင်နေသော ဆိုဖာပေါ်တွင် လာမထိုင်ဘဲ
မတ်တတ်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် နောက်ပြန်ခွဲထိုင်ပြီး -

“ငါ ဇွန်သက်ပန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်း
ပြီးပြီ။ ကောင်မလေးက တကယ့်ဖြူဖြူစင်စင်ထဲကပဲ။ သူ့အိမ်က
ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ လုံးဝ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ ဒီ
အတွက် မင်းနဲ့သူ့အကြောင်း သူ့မိဘတွေကို လုံးဝသိခံမှာ မဟုတ်ဘူး
အဲဒီအတွက် မင်းကို ငြိတွယ်မလား လုံးဝ ပူစရာမလိုဘူး”

“-----”

“တစ်ခုပဲ မင်းရဲ့ဟန်ဆောင်ချစ်သူ လုပ်ပေးဖို့တော့ ဖွင့်ဖွင့်
လင်းလင်း ပြောသင့်တယ်”

“ဒါမျိုးက ဖွင့်ပြောလို့ကောင်းတဲ့အရာလားကွ”

“ဖွင့်မပြောရင် မင်းက အတည်ကြံမှာလား”

“ဘာလို့ ကြံရမှာလဲကွ”

“အေး ... အတည်မကြံမှတော့ မင်းလူယုတ်မာ မဖြစ်
အောင် ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့။ ကောင်မလေးက ပုံမှန်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။
ကြည့်လိုက်ရင် အူတူတူ အတတလေး။ အဓိကက မင်း ဇွန်နဲ့
မင်းနီးရဲ့ဖွဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

ထူးရဲ့စကားတွေက သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း
အကျိုးကြောင်း ဆီလျော်ပါသည်။

အဓိကက သူ ဇွန်နှင့်ပြန်လည်အဆင်ပြေချင်သည်။ ထို့
အတွက် ဒီကောင်မလေးကို ခဏ အကူအညီတောင်းတာမျိုးဖြစ်သည့်
အတွက် ချစ်ဟန်ဆောင်စရာလည်း မလို။ အကြမ်းဖက်စရာလည်း
မလို။

ယခုထဲက နားလည်မှုယူထားလျှင် သူနှင့်ဇွန် ပြန်လည်သင့်
တော်သွားလျှင် နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ဘာမှ ရှုပ်စရာမလိုပေ။

“အိုခေ၊ မင်းပြောတာ ဆိုးတော့မဆိုးဘူး”

သင့်လျော်သောအကြံပို့ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ကြ
သည်။

ကောင်မလေးနဲ့ ညှိဖို့ရန် သူတို့အတန်းမှန်ကြသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ အရိပ်အခြည် ကြည့်ကြသည်။
ခက်တာက အဲဒီ အူတူတူ ကောင်မလေးက ဘာဆိုက်နေ
တော့မသိ။

သူတို့က မြင်တာနှင့် လှစ်လှစ်ပါအောင် ထွက်ပြေးရင်ပြေး
ပြေးလို့မရလျှင် လူအုပ်ကြားထဲ ဇွတ်တိုးတော့သည်။

ဖုန်းကတော့ လုံးဝ ခေါ်၍မရတော့ပေ။ စက်ပိတ်ထားသည်
နှင့် သုံးလေးခါတိုးနေတော့ သူလည်း ထပ်မခေါ်တော့ပါ။

ဒီကောင်မလေးနှင့် စကားပြောခွင့်ရရေးသာ ချောင်းနေကြ
ရသည်။

“ဟာ ... ထွန် ရှေ့မှာ ဟိုကောင်မလေး”

“ဘယ်မှာလဲ”

သွင်အောင်ခန့်ရဲ့ ဟိုကောင်မလေးဆိုတာကို နားလည်စွာ
သူ အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

သူတို့ကားရှေ့တွင် ကျောပိုးအိတ်လေး တယမ်းယမ်းနှင့်
ကျောင်းထဲဝင်သွားသော ဇွန်သက်ပန်ဆိုသည့် ကောင်မလေး။

မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီပွပွကြီးကို မိတ်ကပ်ရောင် တီရှပ်နှင့်
တွဲဝတ်ထားသည်။ ထိုပေါ်မှ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ ထပ်ဝတ်ထား
ပုံက ဘယ်လိုမှ colour mixed မဖြစ်ချေ။

လက်တစ်ဖက်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပွေ့ပိုက်ကာ ကျန်
လက်တစ်ဖက်က လွဲကာ ယမ်းကာနှင့် လျှောက်နေသည်။

“တီ တီ”

ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်ကြတာခြင်းအတူတူမို့ သူမအနီးရောက်
တော့ ကားဟွန်းတီးလိုက်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ တက်သွား
သော သူမက လုံးဝလှည့်မကြည့်။

နောက်ဆုံး သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်အောင် ကားကို
အကွပ်မောင်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်က (၅) ယောက်စလုံး ဆင်းလိုက်သည်။

သူ ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ခါးထောက်ကာ
သူမကိုကြည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင် ကြိုးသိုင်းပါသည့် ဘောင်းဘီနှင့် အဖြူရောင်
သက်စက ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသောသူက ခန့်သွားသည်။ ခေါင်းကို
ဘောင်းဘီခွိုင်ဦးထုပ်လောက်မကြီးသော ဦးထုပ်အနက်ရောင်လေးကို
ဆောင်းထားသည်။

ပထမပိုင်းတုန်းက သူမက ကိုယ့်အချိန်နှင့်ကိုယ် ဘယ်မှ
မကြည့်ဘဲ လျှောက်လာတာ ဖြစ်သည်။

လက် (၂) ကမ်းလောက်အကွာ ရောက်တော့ လမ်းပိတ်

ရပ်နေသော သူ့ကိုတွေ့တော့ စာအုပ်ကို တင်းခနဲ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။
နောက် ကားဘေးတွင် စတိုင်လ်ကိုယ်စီနှင့် ရပ်နေသော
သူ့သူငယ်ချင်း (၄) ယောက်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟာ”
“ဟိတ်”

သူမက ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်သော ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ဖြေ
လုပ်လိုက်သည်။ နောက်ကြောင်း ပြန်ခေါက်ကာ လှည့်ပြေးသွားသည်။
သူတို့လည်း ပထမတန်းက သူမရဲ့အပြုအမူအတွက် ကြောင်
နေကြသည်။ နောက်တော့ တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ သူမရဲ့နောက်သို့
ပြေးလိုက်ကြသည်။

ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးလည်းဖြစ်ပြန်၊ လူအင်အား
ကလည်း မမျှပြန်ဆိုတော့ သူမကို သူတို့ ခဏလေးတွင်း ဖမ်းမိသည်။

“ကျွန် ကျွန်မ ဘာအဖြစ်လုပ်မိလို့လဲ”
“ဟင်”
“ဟာ”

သူတို့ကို သူမက တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့်မေး၏။
ကိုယ်တွေ့မှာလည်း ဘာမှ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမားမရှိ။
သူမကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ အကူအညီတောင်းဖို့ ဖြစ်သည်။

ကေန္တ ဟို မိုးပြာဆိုတဲ့ကောင်မလေး ပြောပြထား၍ သူတို့ရဲ့
အသွမ်းမှုအကြောင်းကို သူမ သိနေပုံရ၏။

“ငါတို့ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းမလို့”
“-----”

ထွဋ် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးပြီးပြောတော့ သူမက နောက်သို့
အပြန်လှမ်းဆုတ်သည်။

သူ့ကို အင်း အဲ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းအရွေ့ကိုသာ
သိက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်ကြွလိုက်လျှင် သူမရဲ့ခြေထောက်
သွား လှုပ်သွားပြီး -

“ငါပြောနေတာ မင်းကြားလား”
“ကြား... ကြားပါတယ်”
“မေသက်စွန်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

လူတစ်ရာတောင်မပြည့်သော ဤသင်တန်းတွင် မေသက်
စွန်ကို မသိသူမရှိ။ စွန်က ချောသည်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

သူမက ခေါင်းပဲယမ်းသည်။ တကယ့်ကို ထုံအအလေး
ဖြစ်သည်။ သူ လက်မလျှော့ဘဲ -

“သူနဲ့ငါ အဆင်မပြေကြလို့ မင်း ငါ့ကို ငါ့ ငါ့ကောင်မလေး
အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးလို့ ရမလား”

တချို့ မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် 'ဘာ'၊ 'ဘာရှင့်' ဆိုသည် အာမေဇိုတ်သံများနှင့် သူ့ကို သာလိကာလို ရန်တွေ့လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း သူက ကိုယ်လည်း လူလိမ္မာတော့မဟုတ်။ ဆိုးမိုက်တတ် ပေမယ့် အခုလို သူများကို အောက်ကျို့စကားပြောရတော့ နှုတ်က သိပ်မရဲ။

သူမက မျက်လုံးပြူး၍ သူတို့ကိုကြည့်ကာ -

“ဘာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မရပါဘူး မရဘူး လုံးဝ မရဘူး”

ကလေးလေးတစ်ယောက် မလုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှာမို့၍ ဆန့်ကျင် ဆန္ဒပြသလို သူမကလည်း 'မရဘူး' ဆိုတဲ့စကားကို အသံအနိမ့်အမြင့်အလိုက် အော်သည်။

“တို့တွေ အကူအညီကောင်းကောင်းတောင်းနေတုန်း အေးဆေး လက်ခံနော်”

ရှေ့တက်၍ ပြောလာသော ထူးကို သူမကြည့်ပြီး ခြေတစ်လှမ်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

“နောက်မှ မင်းအခြေအတွက် မင်း နောင်တရသွားမယ်၊ ငါတို့အကြောင်းကို မင်းသိတယ်မလား”

“ဟာ”

“ဟိတ်”

“ကောင်မလေး”

“ထူးကွာ နဂိုကတည်းက ငါတို့ကို ကြောက်နေပါတယ်ဆို ခြောက်လိုက်သေးတယ်ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားသော သူမ နောက်သို့ သူတို့ မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။

အခန်း (၁၀)

“ပြေးနေလို့ ပြီးမှာလား သက်ပန်ရဲ့”

“မပြေးလို့ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မဖြစ်ပါဘူး။ လုံးဝကို မဖြစ်တာ မဖြစ်ဘူး”

“ဪ... ဒုက္ခပဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မဖြစ်ဘူး တွင်တွင်အော်နေသော သက်ပန်ကို မိုးပြာ အမြင် ကတ်ကတ်နှင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကလေးလည်းမဟုတ် အရွယ်ရောက်နေသည့်လူငယ် ဖြစ် လျက်နှင့် ပြဿနာကို ကောင်းကောင်းမကိုင်တွယ်တတ်တာတော့ နင် ညံ့တာပဲဟု ပြောရမလား။

“ဘယ်သူ သူတို့ပြောတာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“အထွဋ်ထိပ်ရဲ့ကောင်မလေးက”

“မသိဘူး၊ ဇွန်တော့ပါတယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင် ဟိုတစ်ခေါက် စာပို့တာ နင့်ဆီမဟုတ် သောက်ဘူး။ မှားပို့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါနဲ့ ခုကော စာတွေပို့လာသေး သား”

မိုးပြာက သတိတရ ပြန်မေးသည်။

သက်ပန် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားချွန်ချွန်လေးတွေနှင့် ဖွဖွ

ကော်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘေးကို ဘေး ကို”

“တိုက်မိရင် တာဝန်မယူဘူးနော်”

“အင့်”

“အို”

ကျောနောက်ဘက်ကနေ လူတစ်ယောက်က ကိုယ်လုံးနှင့် ညှိတ်လိုက်တာမို့ သက်ပန် ရှေ့သို့ယိုင်သွားသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်လင်သည့် အကြောင်းတရား ဓာတ်ခံတွေရှိနေတာမို့ ဘယ်သူ သိ လှည့်ကြည့်တော့ -

“အမယ်လေး”

“ဘာဖြစ်တာတုံး”

လမ်းအစွန်ဘက်မှာရောက်နေသော သက်ပန်း မိုးပြာရဲ့ ညာဘက်သို့ ပြောင်းလိုက်တော့သည်။ မိုးပြာက လမ်းဘက်ရောက်သွားသည်။

သက်ပန်းကိုတိုက်သူက တခြားမဟုတ်။ ဟိုလူပိုက်အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်။ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိ။

ထိုလူက သက်ပန်းဖြစ်ပျက်သွားပုံကို ဟီးဟီးဟားဟား လုပ်ရယ်ကာ ရှေ့ဆက်သွားသည်။

ငါးယောက်တော့ မတွေ့။ တစ်ယောက်တည်း တွေ့နေတာက ထူးဆန်းသည်။

“နင် အဲလိုကြောက်ပြီ လန့်ပြနေလို့ သူတို့တွေ ကမ်းတက်နေတာ သိလား”

“မသိဘူးဟာ ငါ ကြောက်တာပဲ သိတယ်။ ငါ ကြောက်တာထက် ဖေဖေသိသွားမှာ ပိုဆိုးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းကတ်တောင် ဇွတ်လဲခိုင်းတာ။ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲနဲ့ ခဏခဏ မေးနေတာ။ ငါလည်း လိမ်ပြီးဖြေရတာ။ ငါ ဖေဖေတို့ကို တစ်ခါမှ မလိမ်ဖူးဘူး။ ဖေဖေသိသွားမှာ ပိုကြောက်တယ်”

“နင် သူပြောတာကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ဖို့လေ”

သက်ပန်း စာအုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်းပိုက်ကာ ရှေ့သို့ ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဘာလဲ”

ရှေ့သို့ရောက်နေသည့် မိုးပြာက လှမ်းမေးသည်။ သက်ပန်း

တစ်နေရာကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မိုးပြာရဲ့အကြည့်က ထိုနေရာသို့ရောက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေတာက သင်တန်းခန်းမပေါက်ဝတွင် ဖြစ်သည်။

“အထွဋ်ထိပ် + ဇွန်သက်ပန်း”

ဟု White board ပေါ်တွင် ရေးထားတာကို တွေ့ရသည်။ ရေးထားတာက သေးသေးလေးမဟုတ်။ White board

ညှပ်လှပြည့်ခင် ရေးထားသည်။ ရောင်စုံဆော့ပန်းတွေနှင့် ရေးထားပြီး သည်ပုံတွေကို ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးပုံကိုပါ ဆွဲထားသည်။

“သက်ပန်း”

ဇွန်သက်ပန်က မိုးပြာရှေ့မှာ ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်ဖြောင့် stage စင်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ လက်တစ်ဖက်က စာအုပ် ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဖော့တုံးနှင့် ပုံတွေ စာတွေ လိုက်ဖျက်သည်။

- “တယ်ဟုတ်ပါလား”
- “ငါတို့တောင် မသိရပါလား”
- “ဒီအူကြောင်ကြောင်လေးနဲ့လား”
- “ဟား ဟား”

စားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများထဲမှ စကားသံအမျိုးမျိုးကို ကြားရသည်။ လှောင်ရယ်သူကလည်း ရယ်သက်ပန် မျက်နှာနီရဲစွာဖြင့် စာတွေကို ပြောင်အောင်ဖျက်ကာ နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

လူဆိုးလေးယောက် နောက်ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေက ပြုံးပြီးပြီးတွေ့။ သက်ပန် ဒေါသထွက်အောင်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာကိုပဲ ပျော်နေသလိုလို။

အတန်းထဲ ဆရာမဝင်လာသဖြင့် သက်ပန် ကိုယ့်နေရာမှာ

ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် လန့်လည်းလန့်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ရပါသည်။

လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ပြိုင်ပြီး လိုက်မပြောတတ်။ ကိုယ်ပြောချင် ကိုယ်ခံရမည်။

- ပြီးလျှင် ကိုယ်ပဲ အရှက်ကွဲရမည်။
- “ငါတို့ကို ကြည့်နေတာဟာ”
- “ဟုတ်လား”

မိုးပြာရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် ကျောမလှုပ်ပေ။ ရှေ့မှာ ဆရာမတွေ သင်နေသလဲ၊ အာရုံစိုက်၍မရ။

နောက်သို့လည်း လှည့်မကြည့်ရဲ။ ဘောလ်ပင်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“အထွဋ်ထိပ် ငါတို့နောက်မှာ”

မိုးပြာက လက်တတောင်နှင့် ခါးကိုတို့သဖြင့် မိုးပြာဘက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးပြာက နှုတ်ဖြင့်မပြောဘဲ စာအုပ်တွေ တစ်လုံးကို ခပ်သော့သော့ ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်မှာရောက်နေသဖြင့် ပါးစပ်က မပြောရဲတော့တာဖြစ်မည်။ သက်ပန် ကျောထဲစိမ့်နေခြင်းသွားကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမိသိဖြစ်နေတော့သည်။

ဆရာမ အခန်းထဲကထွက်တော့ သက်ပန်လည်း ကျောပေးအိတ်ကို ကပျာကယာကောက်လွယ်သည်။ သို့သော် ကျောပိုးအိတ်ကြိုးက တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ မသက်သာသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ သက်ပန်ကို ပြီးစိစိကြည့်နေသည့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သက်ပန်ရဲ့အကြည့်က ကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို ဆွဲထားသော သူ့ရဲ့လက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။

မိုးပြာကလည်း သက်ပန်ကို ထားမသွားရဲသလို ဘာမှလည်း ဝင်မပြောရဲသဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်နှင့် အသာလေး ငြိမ်ကြည့်နေသည်။

ဟိုနောက်ဆုံးဘက်တွင် သူ့သူငယ်ချင်း (၄) ယောက်က လူမိုက်စတိုင်လ်နှင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

လမ်းပေါ်မှာ သက်ပန်ကို ရန်စခဲ့သောတစ်ယောက်က ဘယ်ချိန်ရောက်လာခဲ့မှန်းမသိ။

“တို့အကောင်းပြောနေတာ”

“-----”

“အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ လူကို ကူညီကောင်းပါတယ်။ ငါတော့ ဒီအကူအညီကလည်း မင်းဆီကရမှဖြစ်မှာမို့ ပြောနေတာ”

ပြေလည်အောင် ကြိုးစားနေပေမယ့် သူ့အသံက ထောင့်ထောင့်လှူလှူ။

သက်ပန် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ကြည့်ပဲကြည့်နေခဲ့သည်။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ နီးစပ်မှုမရှိခဲ့သဖြင့် ဆံ့ခနဲဖို့ဝေးစွဲ ကြောက်ရွံ့စိတ်သာ ဖြစ်မိသည်။

သက်ပန်ကို စကားလာပြောသူက မိုက်ကန်းကန်းဟန်နှင့် ဘောင်းဘီကြည့်လိုကောင်းနေသည်။

Body နှင့် fit ဖြစ်နေသော စပို့ရှပ်အင်္ကျီ မိုးပြာရောင် ခြောက်တိုကို နက်ပြာရင့်ရောင် ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

ဆံပင်တွေက ကုတ်ပိုးပေါ်တွင် ပုံကျနေသည့်အရှည်မျိုး ဖြစ်သည်။

“တို့ပြောနေတာ ကြားလား။ မင်း ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ တို့ပြောသမျှ လုပ်သမျှ အလိုက်သင့် စီးပျောဖို့ပဲ။ မင်း အတွက် ခက်ခဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ကူလည်းမကူညီနိုင်ဘူး”

“ဟင်”

“သက်ပန်”

“ဟိတ်”
အပြန်အလှန်စကားပြောနေချိန်မှီ သက်ပန်ရဲ့ ကျောပိုးအိမ်ကို ကိုင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်က လျော့ရဲရဲဖြစ်နေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဖွန်သက်ပန် ဆော့ရုန်းကာ ခုံတွေပေါ် ခုန်ပျံကျော်လွှားကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။

မိုးပြာကလည်း သက်ပန်ရဲ့ မမျှော်လင့်သောလုပ်ရပ်အတွက် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ပြေးဖို့ သတိမရပေ။

သူ သတိရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အတွင်းထိပ်ရဲ့မျက်နှာက ဒေါသတွေနှင့် လှိုင်းထန်နေသည်။

“တောက် ... နှစ်ခါထိတော့ ရမယ်၊ သုံးခါဆိုရင်တော့ မရ တော့ဘူး။ ဒီမှာမိုးပြာ ... အဲဒီကောင်မလေးကို ပြောလိုက်ရိုးရိုးအကူအညီတောင်းလို့မရရင် အလိုလို ကူညီလာအောင် လုပ်လို့ရတဲ့နည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့”

“-----”

“ဒီနေ့ကစပြီး စိတ်ချလက်ချ အေးချမ်းစွာနဲ့ နေလို့ရမယ် မထင်နဲ့။ အဲဒါ ငြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့လုပ်မှာ။ မပြောမရှိနဲ့လို့၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဒိုးရအောင်”

ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးနှင့် ခံနေရတာ (၂) ခါရှိပြီ။

အတွင်းထိပ် မကျေနပ်ချင်တော့ပေ။ ဒီအကူအညီက သူမဆီက လွဲ၍ အခြားသူဆီက မယူချင်။ အခြားသော မိန်းကလေးတွေက သူမလိုအကူအညီ အတတ် မဟုတ်။ မိန်းမလည်သိန်းကြွယ်တွေ ဖြစ်သည်။ အကူအညီသွားတောင်းကြည့်ပါလား။ ဂုတ်တောင် ခွစီးသွားဦးမည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဟု နောက်ဘက်ခုံတွင် ထိုင်နေသော ထွဋ်က မထိတထိ

လျှင် -

“မရဘူး”

ဟု သံပြတ်နှင့် အေးတိအေးစက် ပြန်ဖြေသည်။ မိုးပြာမှာ ဒီကောင်တွေ တမင်အကျင့်ယုတ်နေတာ သိသော်လည်း ဘယ်လို နည်းပေးရမှန်းမသိ။

ဒီကောင်တွေရဲ့အကြောင်း တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက ညီနေခဲ့သည်။ မိန်းကလေးမို့လည်း သက်ညှာလိမ့်မည် မဟုတ်။ မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်သလို တုံ့ပြန်တတ်ကြသည်။

ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနှင့်လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်ကြသည်။ ချပွဲ တွင်ပွဲတွင် သူတို့ အမြဲတစေပါတတ်သည်။ ရိုက်လိုက်နက်လိုက်လျှင် သည်း သူတို့တွေ ခံရတယ်လို့ မရှိ။

အချုပ်ခန်းထဲက ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ပြန်လွတ်လာကြလဲမသိ။ အချုပ်ခန်းထဲ ညအိပ်မနေရတာကလည်း မိဘတွေက ဩဇာအရှိန် နှင့်တွေ သိပ်ကြီးလွန်းသူများ ဖြစ်မည်။

ထို့ပြင် -

ဇွန်သက်ပန်လို့ ခေါင်းမာသည့် ကောင်မလေးမျိုးကိုလည်း

အခန်း (၁၁)

ထိုနေ့ကစ၍ နောက်နေ့များတွင် ဇွန်သက်ပန်သည် အထွဋ်က ထိပ်တို့ (၅) ယောက်၏ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် နောင်ယုတ်မှုများကို သိသည်။

လူက ထိုင်တော့မည်ဆိုလျှင် ဖင်ထိုင်ခုံကို နောက်သို့ တိုးကာ တာမျိုး။

အခြားမိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် လူတွေ တဝါးဝါး တဟာဟား ရယ်တာနှင့်ပင် ရှက်လို့သေနိုင်သည်။ ဇွန်သက်ပန်ကလေး ဘယ်သူရဲ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ လဲကျနေရာမှ ပြန်ထကာ ခုံထက် လက်နှင့် ဆွဲယူပြီး ထိုင်သည်။

တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေ။

တခြားသောကောင်မလေးတွေဆိုလျှင် အထွဋ်ထိပ်ရဲ့ လှမ်းမှုကို ကခုန်ပြီး လက်ခံကြမည်။ မင်းသားတမျှ ချောသော အထွဋ်ထိပ်ရဲ့ နားကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကပ်ရကပ်ရ ကပ်ရဖို့ ကြိုးစားသော မိန်းကလေးတွေ ဒုနှင့်ဒေး။

ဒီလိုတွေထဲမှာ ကမ်းလှမ်းခံရတဲ့ ဇွန်သက်ပန်က ကံကောင်းသူလား။ ကံဆိုးသူလား မသိတော့။

လူကသာ ဘာမှမသိ၊ ဘာမှမတတ် အူတူတူ အတတ အကြောင်ကြွက်လေး။ ခေါင်းမာလိုက်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိနိုင်တော့ကြောင့် -

“နင် အထွဋ်ထိပ်ကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

“ဟင် ဘာခံစားရမှာလဲ”

“အထွဋ်ထိပ်က နင့်ကို သူ့ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်းလေ။ ခုဆိုလည်း နင်ကသာ လက်မခံတာ။ သူက နင်နဲ့သူ့ကို သူ့တွေ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်လုပ်နေတာ။ အဲဒီအရာတွေပေါ်မှာ ဘာမှ မခံစားရဘူးဆိုတာတော့ ငါ မယုံဘူး”

“ဘာမယုံစရာရှိလို့လဲ။ သူကပြောပြီးသား။ ဟန်ဆောင်အောင်တဲ့။ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်အတည်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

အပေါ်မှာ ငါ ဘာခံစားစရာရှိလို့လဲ”

မိန်းမ ဒါမျိုးကျတော့ တတ်သည်။ မိုးပြာရဲ့မျက်စောင်းကို သက်ပန် နားမလည်။

ကိုယ်နားလည်တာကတော့ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ မသိသွားစေဖို့ ဖြစ်သည်။

ဒီလို နှောင့်ယှက်ပုံတွေနှင့် ဖေဖေသိလျှင် သူမ သတ်ခံရမည်။ ဘာတောင် ရိုးရိုးသတ်မှာ မဟုတ်၊ ရိုက်သတ်ပစ်မှာ။

ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးကိုလည်းပြောမှာ။ ဘိုးဘိုးသင်တန်းတက်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဘာဘာညာညာ သတင်းထွက်သည်ဟု ပြောညှိုးထိုး၍ အပြစ်တင်မည်။

သက်ပန်အနေနှင့်မူ လွတ်လပ်မှုကို ခုံမင်လှသည် မဟုတ်ပေ။ ရရှိနေသည့် အခြေအနေတွင် ပျော်သည်။

အံသက် (၂၀) ကျော်အထိ ကိုယ့်နောက်မှာ လူကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်တစ်ယောက် အမြဲပါနေရသည့် ဘဝမျိုးကိုလည်း မနှစ်သွားချင်။

ဘာဆိုတာမှ သိခွင့်မရှိ၊ တတ်ခွင့်မရှိ၊ လေ့လာခွင့်မရှိသော ကို ပြန်မသွားချင်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ရရှိသော လွတ်လပ်မှုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းတရားအတွက်နှင့် ကိုယ့်ဘဝကို လှောင်ချိုင့်ခံငှက်အဖြစ် မရောက်လိုတော့ပေ။

ဘုရားရေ -

သက်ပန်ဟာ လွတ်လပ်မှုနှင့် မလွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို ကောင်းကောင်းကြီးခွဲခြားသိနေပြီတဲ့လား။ လွတ်လပ်မှုရဲ့အရသာနှင့် မလွတ်လပ်မှုရဲ့ ခါးသီးမှုကိုလည်း ကောင်းစွာ ခွဲခြားသိမြင်တတ်လာပြီ။

မိုးပြာ ပြောသလို ပြောရလျှင် တိုးတက်လာပြီ ဘတ်စ်ကားပေါ်လား။

အခုလည်း ခုံအောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်ကျတော့ နာသည်။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ပြီး ခုံဆွဲယူထိုင်ရသည်။

ယောက်ျားကြီးတွေတန်မ မိန်းကလေးတင်ယောက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် လိုက်နှောင့်ယှက်သူများကို အံ့လည်းအံ့သြ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်လှပါသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကလည်း တစ်ခါ။

အဲဒီနေ့က မိုးပြာတောင် သင်တန်းသို့ မရောက်သေး။

လူဆိုးလေးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် သက်ပန်ရဲ့ရှေ့မှ သွားနေသော ဆရာမကို စာအုပ်နှင့် လှမ်းပေါက်သည်။

ဆရာမ နောက်သို့လှည့်လိုက်တော့ သက်ပန်ကို မြင်သွား

နောက်က (၅) ယောက်က မသိသလို တခြားဘက်သို့ သွားတော့ သက်ပန်ပဲ ဆူခံရ၊ ဒဏ်ပေးခံရသည်။

သင်တန်းဆင်းချိန်တွင် သင်တန်းမဆင်းရတဲ့ သင်တန်းခန်း အားလုံးကို တံမြက်စည်းလှဲရသည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။

“ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ”

နေကြာစေ့တွေ တဖျောက်ဖျောက်နှင့် အသံမြည်အောင် သူ့ကို သက်ပန် မကြည့်သလိုကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှတော့

မသေး။ သက်ပန် တံမြက်စည်းလှည်းထားသည့်နေရာများတွင် နေကြာစေ့ခွံတွေ လိုက်ချနေတာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ဆုံးဖြတ်ချက်ပြင်ချင် ပြင်လို့ရသေးတယ်နော်”

နောက်ထပ်အသံက ကျောနောက်ဘက်မှ လှည့်ကြည့်ပြန် နောက်တစ်ယောက်။

“ဘာမှ ပြင်စရာလည်းမရှိဘူး။ ပြင်လည်းမပြင်နိုင်ဘူး”

“ဟ ဟား။ ဒီလောက်လေး ကူညီရတာများ”

“ဒီလောက်လည်း မကူညီနိုင်ဘူး။ ဟိုလောက်လည်း မကူညီ ဒါမျိုး သူများပဲ သွားအကူအညီတောင်။ ငါကတော့ လုံးဝ

လုံးဝပဲ။ ယောက်ျားကြီးတွေတန်ခိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကြံ ကျင့်တာကောင်းလား”

“အိုး ဟိုး ဟိုး ... အနိုင်ကျင့်ရအောင် မင်းကို လက်ဖျော့ တောင် မထိရသေးပါဘူး။ အူကြောင်ကြွက်မလေးရယ်”

“ဘာ ... အူကြောင်ကြွက်လဲ၊ တံမြက်စည်းနဲ့ သိမ်းစားခွဲ ရိုက်လိုက်ရ”

မိုးပြာ သက်ပန်ကို အူကြောင်ကြွက်လို့ခေါ်တာ သူတို့ ဘယ် အချိန်က ကြားသွားသည်မိ။ သက်ပန်ကို အူကြောင်ကြွက်ဟု လာခေါ် နေသည်။

“အေးလေ ... မင်းပဲ ခေါင်းမာနိုင်မလားတော့ မသိဘူး ငါတို့မှာလည်း ဆက်ရန်ရှိသေးတယ်”

“ဟေ့ ဒိုးရအောင်”

စားမကုန်သည့် နေကြာစေ့တွေကို လှည်းပြီးသားနေရာမှ သို့ ကြံဖြန့်လိုက်တာကို သက်ပန် အံ့ကြိတ်ကြည့်မိသည်။

ထိုနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့ ဖေဖေကဆူသည်။ လာကြ သည့် အန်တီလေးက -

“အိမ်မှာတောင် တံမြက်စည်းတစ်ချက် မလှည်းရတဲ့ ကလေးကို ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သင်တန်းခန်းမတွေကို တံမြက်စည်း

စည်းခိုင်းပြီး ဒဏ်ပေးတယ်တဲ့”

“ဘာ ဒဏ်ပေးခံရတယ် ဟုတ်လား။ ဒဏ်ပေးခံရအောင် ဘာတွေလုပ်လို့လဲ။ ဘာအပြစ်တွေ ကျူးလွန်လို့လဲ”

ဖေဖေရဲ့အော်သံကို ထိတ်လန့်ရပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့။ အမှန်အတိုင်းပြောပြလျှင် ဖေဖေနှင့် ဟိုအဖွဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ ကြမည်။ တွေ့ကြလျှင် အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်နိုင်သည်။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဘာလံမှ မကြားချင်ပါဘူး ပြောထား သူ့ကံနှင့် ‘ဟန်ဆောင်ချစ်သူအဖြစ် နေပေးပါ’ ဟုများ သိသွားလျှင် အဲဒါသူပုန်ထရုံမက မိုးပေါ်သို့ မီးတက်ရှို့နိုင်သည်။

တကယ်ပါပဲ။ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ရဲတဲ့ သက်ပန် ဘာမှ မဆိုနိုင်သည့် လူတွေအတွက် ခဏခဏ လိမ်ရသည်။ ခဏခဏ သားသုံးရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သင်တန်းမှတောင် ထွက်လိုက်ချင်ပြီ။ ဖြစ်နေသော အခက်အခဲများကို ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်လို့ မလုပ်ဖွင့်ရမှန်းမသိ။

မိုးပြာကို ရင်ဖွင့်တော့လည်း -

“ဘာခက်တာမှတ်လို့လဲဟယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ အကူအညီ ပေးလိုက်ပေါ့။ ဘာအပန်းကြီးမှာမို့လဲ။ သူတို့လည်း နင့်ကို နှောင့်ယှက်

တောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ လွယ်တာကို ခက်အောင်လုပ်တာ နင်း သူတို့ သမီးရည်းစားတွေ အဆင်ပြေသွားရင် နင်လည်း နင့်ဘာသာ နင်ပဲ။ ခုလို တင်းခံနေတော့ အချိန်လည်းကြာ၊ နင်လည်း နှောင့်ယှက် ခံရ။ ငါလည်း မကူညီနိုင်တော့ စိတ်ညစ်ရနဲ့”

မိုးပြာက ညည်းညည်းညူညူပြောသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လူ့ရည်မလည်လို့ အတယ်ဆိုချင်ဆို။ ဟန်ဆောင်ရည်းစား လုပ်ပေးရတာ လွယ်တယ်လို့တော့ သက်ပန်မထင်။

ဒီလောက်ထိ ဆိုးသွမ်းသော လူတစ်ယောက်က သူ့ရည်းစား စိတ်ပြန်လည်လာအောင် သက်ပန်ကို ခေယယ အကူအညီတောင်းနေ ရသည်ဆိုတော့ ‘မေသက်စွန်ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ’ သိချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၁၂)

ကိုးရီးယားမင်းသမီးတွေ လှတယ်၊ လှတယ်ဆိုတာ ဘာ မဟုတ်လို့လဲ။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်၊ ခွဲစိတ်စားတွေနဲ့ အကြိမ် ကြိမ်ထိတွေ့နေလို့သာ အလှဆိုတာ ဖြစ်လာရတာပေါ့။

မျက်ရစ်မရှိ၊ မျက်ခုံးမွှေးက ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် မူလမျက်နှာ အရဆိုလျှင် အချိန်ကုန်ခံ၊ ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး ဘယ်ကြည့်ကြမလဲ။

ယနေ့ခေတ် ကိုးရီးယားမင်းသမီးတွေရဲ့ ပြုပြင်မှုနှင့် လှနေတဲ့ အလှလောက်တော့ ‘မေသက်စွန်’ က သနားသည်ပေါ့။

မပြုမပြင် original ရုပ်ကလေးကိုက လှနေသည်ခါ ပစ္စည်း တွေရဲ့ အကူအညီယူလိုက်တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။

အရှေ့တိုင်းနွယ်ဖွားမို့ အသားအရည်က ဝင်းဝါသည်ထဲတွင် ပါဝင်သည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးက ကောင်းသည်။ မျက်တောင်တွေ ရှည်လျားကျော့ညွတ်နေတတ်သဖြင့် မျက်တောင်တုတောင် သုံးစရာ မလို။

နာခေါင်းလေးကသွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခမ်းလေးက ပူးဖူးလေး ခါးလယ်ရောက်နေသည့် ဆံပင်တွေက ပျော့အိစင်းနေသည်။ ရွှေအို ရောင်ဆံနွယ်တို့နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်စားတတ်သည်။

ခေတ်၏သမီးပျိုပီသစွာ စကပ်တိုး၊ ဘောင်းဘီတိုကတော့ ခါးပေါ်က မချ။

လူကလှအလို ဝတ်ပုံစားပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံက စမတ်ကျတော့ မြင်သူတိုင်း အတုခိုးရသည်။ အားကျရသည်။

နောက်ပြီး Social thinking ကလည်းကောင်းလေတော့ အပြစ်မမြင်ဘဲ ချစ်သူခင်သူတော့ ပေါသည်။

'မေသက်စွန်' ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ စုဝေးနေသည့်လူကြား တွင် မေးစရာမလို။ လူဘယ်လောက်များများ ထိုထဲတွင် ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ရှိနေတတ်သူက မေသက်စွန် ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးတွေကတော့ မေသက်စွန်ကို အလှဘုရင်မ ဘွဲ့ လိုလိုလားလား ပေးထားကြသည်။ မိန်းကလေးတွေကတော့

မေသက်စွန်ရဲ့အလှအပနှင့် ငှာမှုတိုင်မှုအပေါ် အားကျနေကြရသည်။ ထိုထဲမှာတော့ 'အထွဋ်ထိပ်' ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ပန်းကုံး ခွပ်ခံရသူ။

နဂိုကတည်းမှ အထွဋ်ထိပ်ဆိုတာကလည်း သူနည်းသူဟန် နဲ့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသူ။ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သည်။

အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း သူဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဆောက်ပုံအားကောင်းသည်။ ဆိုးမိုက်တတ်ပေမယ့် သူ့အရှိန်အဝါနှင့် သူ ကြိုက်တဲ့သူပေါသည်။

တချို့ ဆတ်စလူးခါသော မိန်းကလေးများဆိုလျှင် 'မေသက် စွန်' နှင့်ချစ်သူဖြစ်နေမှန်းသိသိနှင့် နံပါတ်စဉ်တပ်ခံရဖို့ အသေအလဲ။

"စွန်ကို အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော အမြဲတမ်း ပထမရခဲ့တဲ့ ဒုန်က ဒုတိယနေရာမှာ ဘယ်တော့မှမနေဘူး"

"ဘာတွေဖြစ်ရပြန်တာလဲကွာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အခြားနေရာတွေမှာ ပထမနဲ့ စွန် တင်း ဘိမ်လို့ရတယ်။ ပထမထက်ကောင်းတဲ့ ဆုလာဘ်မှ မပေါ်သေးတာ။ ပထမနဲ့ ကျေနပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရေးမှာ ပထမနဲ့ ကျေနပ် ဘယ်လိုဆိုမိရင် ဒုတိယ၊ တတိယတွေ ပေါ်လာနိုင်သေးတာပေါ့"

"အဲဒီတော့"

ယောက်ျားလေးမို့ သူက ဖွဲ့ဖွဲ့ခွဲခွဲမပြောတတ်။ စကားတစ်
တုဲ ဖွန်ကတော့ ဘာကိုရည်ရွယ်မှန်းမသိ စကားလုံးကြွယ်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ထွင်ရဲ့ဘဝမှာ ဖွန်က ဘုရင်မပဲဖြစ်ချင်တယ်။
မိဖုရားဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် မောင်းမမိသံတွေပေါ်လာဦးမယ်။ ထွင်
မူပိုင်က ဖွန်ပဲ”

“သိပါတယ်ကွာ၊ ကြော်ငြာကလည်း ခဏခဏ ဝင်တယ်
“ထွင်နော်”

ထွင်ရဲ့အနမ်းအောက်မှာ ဖွန် ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်သူဆိုတော့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်တဲ့
ထွင်နှင့်တွဲရတာ ဂုဏ်ယူသည်။ ဆိုးသည်၊ မိုက်သည်တဲ့ ဘာဖြစ်လဲ
ထိုဆိုးမိုက်မှုတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့ ထွင်ရဲ့နောက်မှာ တံတိုင်းအဖျား
ကြီး ရှိသည်။

ငွေဆိုတာလည်း အချိန်ပြည့် ရေလျှံနေသူ။ ရုပ်ရည်ဆိုလျှင်
လည်း ဂျစ်တစ်တစ်နှင့်ကို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

ဒီတော့ ထွင်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် ဖွန်
နောင်တ ဘယ်တော့မှမရ။

ထွင်တ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်မှာသာ ဆိုးချင်ဆိုးမည်၊ သောင်း
ကျန်းချင် သောင်းကျန်းမည်။ ဖွန်အပေါ်တော့ ဘယ်တော့မှ အနိုင်

အစဉ်သဖြင့် အရှုံးပေးဟတ်သည်။

ဖွန်ကသာ ထွင်ကို ဘယ်ကောင်မလေးနှင့်မှ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်
သက် မကြားချင်ဟု ကန့်ကွက်သလောက် ထွင်ကတော့ ဖွန်အပေါ်
ဘာမှ ကန့်သတ် ချုပ်ချယ်ခြင်းမရှိ။

“သံသယရှိတယ်ဆိုတာ မယုံကြည်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ကိုယ်
နဲ့ကို အမြဲတမ်း ယုံကြည်တယ်။ ဖွန် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကို သစ္စာ
မဖောက်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်တယ်”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဘာလို့ ထိုသို့ပြောရသလဲဆိုလျှင် ဖွန်တွင် ယောက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းများစွာရှိသည်။ တချို့က ဖွန်အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားနေသူ
တွေ။ အချို့က ဖွန်နှင့်ထွင် ဘယ်တော့စွာပြိုပြီး သူတို့ဘက်သို့ ရောက်
လာမလဲ စသည် စောင့်မျှော်မှုတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

ထွင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဖွန်ကို မကြည်လင်ကြ။ သိပ်
သိတာပေါ့ မေသက်ဖွန်ပဲ။

“ဖွန်ရဲ့ချစ်သူကတောင် စိတ်မဆိုးရဘဲ သူတို့က ဖွန်ကို
မကျေနပ်သလို လာကြည့်ကြတာတော့ လွန်တာပေါ့ ထွင်ရယ်”

“ဖွန်ထင်တာ မှားနေပြီ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီလို
သဘောနဲ့ ကြည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူကို

စောင့်ရှောက်ပေးနေကြတာ။ မျက်စိဒေါက်မထောက်ကြည့်နေကြ
အပြစ်ရှာဖွေမဟုတ်ဘူး။ ကာကွယ်ပေးဖို့”

ထွဋ်ကတော့ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်ကနေ ခိုင်ခိုင်မာမာ
ရပ်တည်ပေးနေသည်။

“ဇွန်ကတော့ ထိုသို့မထင်။

သူတို့ (၄) ယောက်က ဇွန်ရဲ့အများ။ ဟာကွက်တွေ
စောင့်ကြည့်ကာ ထွဋ်နှင့်ဇွန် ကွဲကြရဖို့ကြိုးစားနေသူတွေလို မြင်သည်။

ဘယ်ယောက်ျားလေးနှင့် တွဲသွားသွား ထွဋ်က မသက်
သလို မကြည့်။ သူတို့က တရားခံကို စောင့်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေသည့်
ရဲများနှင့်တူသည်။

ကြာလာတော့ ထိုအခြေအနေကို ဇွန် သည်းမခံချင်တော့
ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ ဘယ်နေရာသွားသွား ထိုလေးယောက်
က တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်ရဲ့အိပ် မေးလာထိုးနေတာမျိုး
လုံးဝ လုံးဝမကြိုက်။

“ထွဋ်”

“ဟင်”

“ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ”

“သေချာနားထောင်နော်”

“အင်းဆို”

ထွဋ်ရဲ့မျက်နှာက ကြည်လင်နေသည်။ ဇွန်ကိုပွေ့ဖက်ထား
လက်တွေ့မှ နူးညံ့မှုတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ဇွန် ထွဋ်ရဲ့ရင်အုံတစ်
မှာ မှီခိုရင်း -

“ပြည်ပန်းညို၊ ချိုပါလျက် ဆားက ဖျက်။ နှစ်ကိုယ်တူ
ပြည်ဖြူပါလျက် ကြားကဖျက်တဲ့။ ကြားဖူးလား”

“ဟင်အင်း... မကြားဖူးဘူး”

ဇွန်ကို ငုံ့ဖိုးကြည့်၍ တကယ်နားမလည်သည့်ဟန်နှင့်ပြော
တော့ ဇွန် သက်ပြင်းချကာ အင်းလျားရေပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ဤငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်သည် မကြာခင် ဂယက်
တော့မည်။

“ဇွန်နဲ့ထွဋ်တို့ရဲ့ကြားမှာ ထွဋ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ကြားလူ
တွေပဲ။ သူတို့ကြောင့် ထွဋ်နဲ့ဇွန် ကွဲကြရမှာ ဇွန် မလိုလားဘူး”

“ဇွန် အဲဒါဘာပြောတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ ထွဋ်၊ ဇွန်ပေါင်းဖက်ရမယ့် ထွဋ်နဲ့ပဲ အေး
တူပူအမျှ နေချင်တယ်။ ထွဋ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့သံသယအကြည့်

တွေ့ အပြစ်ရှာတဲ့အကြည့်တွေကို ဇွန် မြင်လည်းမမြင်ချင်ဘူး။ လည်း မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထွဋ် စဉ်းစားပါ။ သူတို့နဲ့ အသင်း အသင်း မလုပ်တော့ဖို့”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကန်ရေပြင်ကတော့ ဂယက်ထသွား ပြီ။ ဘယ်ချိန်ကျရင် ပြန်ငြိမ်သက်မလဲမသိရပေမယ့် ထွဋ်နှင့်ဇွန်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကတော့ မငြိမ်သက်တော့ပါ။

ထွဋ်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ယှဉ်ရွေးခိုင်းရက်လေခြင်း ဟု စိတ်ဆိုးသလို ဇွန်ကလည်း ချစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းတွင် သူငယ်ချင်း တွေဘက် အလေးသာသည့် သူ့ကို စိတ်နာချင်သည်။

ထို့ကြောင့် -

“ထွဋ်ကိုယ်ထွဋ်တောင် မပြတ်သားရင် ဇွန်နဲ့ ရှေ့ဆက် ပတ်သက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ မေသက်ဇွန်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် နေတတ်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့တာ။ ဘယ်သူ့ရဲ့ မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ကြည့်ခြင်းကိုမှ မခံဘူး”

“ကျွတ် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

ထွဋ်ရဲ့ရေရွတ်မှုက ဇွန်နဲ့လုံးသားကို နာကျင်စေသည်။ ရတယ်လေ။ ဝမ်းနည်းစရာမှ မရှိတာ။

ဇွန် လက်ဖျောက်တီးလျှင် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တဲ့ ဘာကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်ခံပြီး တွဲနေရမှာလဲ။

သိပ်မကြာခင် အချိန်အတောအတွင်းမှာ ဇွန် ဟိုက်ဘော့စ် ယောက်နှင့် ကောက်တွဲလိုက်သည်။

ထွဋ်ကိုလည်း ပြောလိုက်တာ ရစရာမရှိ။ အချစ်ဆိုတာ အတွက် ဝါးနေတဲ့ပီကေကို ထွေးထုတ်တာလောက်မခက်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဪ...

ခုတော့ ထွဋ်က သူမနည်းတူ အချစ်ဆိုတာ ဝါးနေတဲ့ ကေကို ထွေးထုတ်တာလောက် မခက်ကြောင်း သက်သေပြန်ပြနေ လာတာ။

တစ်ယောက်တည်း နေသားကျခဲ့တဲ့ သက်ပန်အတွက်
ချောက်မလာသည့်အတွက် ယောင်ချာချာတော့မဖြစ်ပါ။ သို့
အဖော်နှင့်အပေါင်းနှင့် သုံးလေးလလောက် အတူနေလိုက်
လွမ်းသလိုလို၊ သတိရသလိုလို။

အမြဲတစေ ဒုက္ခလိုက်ပေးတတ်သော ဟိုငါ့ယောက်လည်း
လာကြ။ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
ကောင်တွေနှင့် ဘယ်တော့မှ မဆုံရလျှင် ပိုကောင်းသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သင်တန်းဆင်းတော့ မိုးက သည်းကြီး
ကြီး ရွာချလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ထီးကလည်း မပါ။ တက္ကစီကလည်း မငှားရသေးသည့်
ပန်အတွက် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နေတော့သည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနှင့် အလျှိုလျှိုပြန်သွားကြသူများကို ငေး
မိုးဆိုနေမိသည်။

သင်တန်းဝင်းထဲကနေ လမ်းမဘက်သို့ အတော်တန် ထွက်
သည်။ လွယ်အိတ်ခေါင်းပေါ်တင်လျှင်လည်း ကျောပိုးအိတ်ခွဲတာပဲ
ဘတ်တင်မည်။

ကျောင်းဝန်းထဲ လူတစ်စု တစ်စု နည်းပါးသွားခြင်းကြောင့်

အခန်း (၁၃)

“မီးလေးရေ... တီလေး လမ်းမှာကားပျက်နေလို့ တက္က
တားပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ခဲ့တော့နော်”

တီလေးရဲ့ဖုန်းဝင်လာတော့ သက်ပန် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသွား
သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ တက္ကစီ မစီးဖူးခဲ့တဲ့တူမကို စိတ်ချလက်ချ
နှင့် တက္ကစီစီးပြန်ခဲ့တဲ့။

ဖေဖေနှင့် တိုင်ပြောဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ။ ဒီနေ့ကျွ
မိုးပြာကလည်း မလာ။ ရာသီဥတုအကူးအပြောင်းနှင့်မို့ မိုးပြာ ဖျားမေး
တာ (၂) ရက်ရှိပြီ။

အားငယ်စပြုလာသည်။ ငိုတောင်ငိုချင်လာသည်။ မိုးကလည်း
သေ။

တစ်ခုခုကို အောင်မြင်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သည့်
ကိုယ်ကိုယ်ကို ခုမှ မုန်းလာတော့သည်။

“တက်လေ ဘယ်လိုက်ဖို့ရမလဲ”

“အမယ်လေး ဘုရားမတာပဲ”

ကိုယ့်ရှေ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ထိုးရပ်လာသည့် အ
ကားကြောင့် သက်ပန် ဝမ်းသာသွားလိုက်တာ နှိုင်းယှဉ်ဖွယ်မရှိ

“ဘုရားမတာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့မတာ”

“ဟင်”

ကားမောင်းသူထံမှ ကြားလိုက်ရသောအသံက ကိုယ်သို့
သောအသံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သက်ပန် အလန်းဘကြား ထည့်
ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်ဟသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ခုထိ တို့တွေလက်ထဲကမလွတ်သေး
လား”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ”

နောက်ဘက်မှ စကားသံတွေ ထွက်လာသဖြင့် သက်ပန်
သတိလက်လွတ် ရေရွတ်မိသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် တက္ကစီမှာရလောက်အောင် ကိုယ် တော်
တော် နမော်နမဲ့နိုင်ပါလားဟု အပြစ်တင်မိသည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါး
ဖွင့်သည်။

“ဟင်”

“မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ ဟင် ... ကားရပ်ပေး မလိုက်ဘူး”

ရွံ့မေးတာလည်း မသိ။ မရဘူးဟု ဖြေလိုက်ပြီးမှ ကားရပ်
ပေးဖို့ အလောတကြီး ပြောမိသည်။

နောက်ဘက်ကလူတွေကိုလည်း လှည့်မကြည့်ရဲ။ သူတို့ပုံစံ
တွေက သက်ပန်အပေါ် အမြဲပဲ လှောင်ဖို့အသင့်ရှိနေတာမို့ သူတို့ပုံစံကို
ကြည့်ရတာ ဆက်ကပ်ထဲက မျောက်တွေကို ကြည့်နေရသလို ပြောင်
ချော်ချော်နိုင်သည်။

“ကျွန်မပြောတာကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲမို့လား။ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဪ ... မှတ်သားစရာပဲ။ တို့ပုံစံက ပြန်ပေးဆွဲရလောက်
အောင် ငတ်ပြတ်နေတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေလို့လား။ မိုးရေထဲမှာ
ဘစ်ယောက်တည်ဖြစ်နေတာ သနားလို့ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာတာကို

ကျေးဇူးမတင်ဘူး။ ကားပေါ်က ကန်ချပစ်ခဲ့ရမှာ”

“ကန်ချလေ၊ ကောင်းတာပေါ့”

ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောနေပုံက ခုတော့ အူကြောင်ကြက် မဟုတ်တော့သလို။

လူရှင်းတဲ့နေရာရောက်တော့ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ သက်ပန် ဝမ်းသာအားရနှင့်ကားတံခါးကို ဖွင့်တော့မရ။

“ကျွန်မ ဆင်းပါရစေ”

“အပေးအယူ လုပ်ရဦးမယ်”

“ဟင် ... ရှင်တို့ဆီက ကျွန်မ ဘာမှယူထားတာမရှိဘူး။ ရှင်တို့ဆီကတောင် ကျွန်မ ပြန်ယူရမှာ အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား။ ဘာတွေလဲ”

မျက်ခုံးပင့်၍ အံ့သြသလိုမေးနေတော့ သက်ပန် နောက်က လူတွေကို မသိမသာကြည့်ပြီး -

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို ခဏခဏ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလေ”

“အဲဒီတော့ တို့တစ်တွေက ဘာပြန်ပေးရမလဲ”

နောက်ဘက်မှ သံပြိုင်ထွက်လာသော အသံတွေကြောင့် ပေါင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကာ -

“ထပ်မနှောင့်ယှက်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဘာမှ ပြန်ပေးစရာ မလိုဘူး”

“ဒါမျိုးကျတော့ ပြောတတ်တယ်”

“အခု နှောင့်ယှက်ဖို့အတွက် အခွင့်အရေးကြီးကြီးမားမား ပေးပြီဆိုရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

နောက်ဘက်က လူတွေရဲ့စကားအဆုံး သူထံမှ အေးစက်စကားသံ ထွက်လာသည်။

မှန်တွေတင်၍ အလုံပိတ်ဖြစ်နေသည့်ကားထဲမှာ သက်ပန် နေထိုင်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူက ကားစတီယာရင်ဘက်သို့ ကိုယ်မလှည့်ဘဲ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တစ်ဖက်တင်ထိုင်လျက် သက်ပန်ဘက် လှည့်နေသည်။

သူတို့ကိုကြည့်နေတာမို့ သက်ပန်ရဲ့ကျောနောက်ဘက်မှာ ရှင်အရသည် ကားတံခါးရှိသည်။ အလုံပိတ်ကားထဲမှာ သက်ပန် စော့စော့ပြန်လာသည်။

ဒီချိန် တီလေးထံမှ ဖုန်းဝင်လာလျှင် ကောင်းမည်။ သက်ပန် ကျွန်ရိုက်နေတာ ပြောရမည်။ အို မဖြစ်သေးပါဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် သက်ပန် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့အတူ ရှိနေတယ်ဆိုပြီး နောက်ကျရင် နောက်လပ်ခွင့်တွေ ဘယ်ပေးတော့မလဲ။

“အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးမယ်”

“ဘာဆွေးနွေးရမှာလဲ။ ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာမရှိဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး။ မရပါဘူး။ ဒီလောက် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတာကို မသဘောအီး ဟီး ဟီး”

“ဟာ ... ဟိတ်”

“ဟေ ... ဘာလို့ အာပြိုကြီးနဲ့ ငိုတာလဲ”

“ဟင် ... ဒီအသက်အရွယ်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ငိုနေတာ မရှက်ဘူးလား”

“ကိုယ့်မျက်ရည်နဲ့ကိုယ် ငိုတာ ဘာရှက်ရမှာလဲ။ အိမ်ရွတ်”

“ဒုက္ခပါပဲ ထွင်ရာ”

ငိုတာကလွဲရင် ဘာမှမလုပ်တတ်တော့။

ဟုတ်တယ်လေ။

သူတို့ပဲ သက်ပန်ကို လိုက်နှောင့်ယှက်၊ လိုက်အကူအညီတောင်း၊ မပေးနိုင်ဘူးလို့ပြောနေတာတောင် အဓမ္မအကူအညီတောင်းအဲဒါ တရားသလား။

“ဒီကိစ္စက ဘယ်လောက်ခက်ခဲသွားတာမို့ မင်းက မကျွန်ုပ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောရတာလဲ”

ထွင်ရဲ့အသံမှာ မပျော့ပျောင်းတော့ဘဲ ဒေါသသံ ဖြစ်သွားတာဘာသည်။

ဒီလောက်ထိ ဒုန်းပေကတ်သတ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ သူ့ရဲ့ နှုတ်နှင့် နာမည်တစ်လုံးသာ တူသည်။

ဘယ်နေရာမှကို တူတာမရှိ။

“သတ်ခံရမှာ၊ ရိုက်သတ်ခံရမှာ ... အီး”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

“ဘယ်သူကလဲ”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေရင်းမှ ရိုက်သတ်ခံရမှာစိုး လို့ဆိုတော့ သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ အလုအယက် မေးကြသည်။

သူမက ကျဆင်းနေသည့် မျက်ရည်တွေကို အားကြိုးမာန် တက် သုတ်ရင်း ရှိုက်သံနှင့် -

“သက်ပန်ရဲ့ဖေဖေက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာ။ တစ်ခုခုကြားလို့ကတော့ ရိုက်သတ်ပစ်မှာတဲ့”

“ငင်”

“ရှင်တို့အတွက်တော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စပေါ့။ သက်မဲ့ အတွက်ကျတော့ ဘယ်လောက်ကူညီချင်စိတ်ရှိရှိ ကူညီလို့မရဘူး”

“မကူညီလို့တော့ မရဘူး”

“ဟင် အီး ဟီး။ ဒီလောက်တောင် ပြောနေကြတာ နား မလည်ကြဘူးလား။ အဲဒါဆိုရင်လည်း ဖေဖေလာမသတ်ခင် စာမိတ် ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းပြီးရိုက်သတ်ကြပါတော့ ဟီး”

ရော်။

ကိုယ်တွေ့တောင် လူမှိုက်လာဌားနေသည်။

ထွဋ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကားနောက်ဘက်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ နာရည်တစ်ခွက်နှင့် ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းများ။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောတာတော့ ပြောရမှာပဲ ဇွန်သက်ပန်။ မင်း တို့ရဲ့သူငယ်ချင်းကို ကူညီမှဖြစ်မယ်”

ထူးရဲ့စကားကို သွင်အောင်ခန့်က -

“မင်းအတွက် ဘာမှမထိခိုက်စေရဘူး”

အင်္ဂါမျက်နှာနှင့် ဘယ်လိုမှ မလှပသောမျက်နှာက မော့လာ သည်။ ဟိုတစ်ခါတွေ့ခဲ့သည့် မျက်မှန်က ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။ တစ်ခါပဲလားမသိ။ ပုံတုံးတုံးမျက်မှန်ကို တပ်ခဲ့တာ မြင်ခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ကိုယ့်ကိုကူညီပါ။ ဒါ ... အမိန့်
မေးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
အခုအညွတ် အကူအညီတောင်းနေတာ မင်းအဖေ လုံးဝမသိစေရ
အောင် ကိုယ်အားမခံတယ်။ ပြီးတော့ အကြာကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
အခုအတိုင်းအတာတစ်ခုထိပေါ့”

မတော်တဆကြားသွားလျှင် ရိုက်သတ်ခံရကိန်း ဆိုက်သည်။
မနေ့က ဘယ်ပုံတယ်နည်းနှင့် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ
စဉ်းတောင်မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

နဂိုကတည်းက စကားကြွယ်သူမဟုတ်သဖြင့် တစ်ယောက်
တည်းပေါက် ပြောနေကြသူတွေထဲ ကိုယ့်မှာ ဟိုလူမျက်နှာလိုက်ကြည့်
သူမျက်နှာလိုက်ကြည့်နှင့် တကယ် တောသားမြို့တက်နှင့်ပင် တူနေ
သည်။

အခန်း (၁၄)

“အဲဒါနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် အဖက်တင်သွားတယ်ပေါ့
ဟား ဟား”

“တိုးတိုးရယ်စမ်းပါဟယ်”

မိုးပြာရဲ့ရယ်သံက ဖုန်းထဲမှာတောင် အကျယ်ကြီး။ သက်ပန်
လှမ်းတားတာတောင် မရပ်ပေ။

ဖေဖေတို့ သိမှာစိုးလို့ အသံတောင် ခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ပြော
နေရတာကို။ အလိုက်လည်း တစ်စက်မှမသိ။ တံခါးကို လော့ချတာ
သဖြင့် စိတ်သိပ်မပူသော်လည်း စကားပြောသံကြားလျှင် နားစွင့်နိုင်
သည်။

“ငါတို့ကို ကူညီလို့ မင်း ဘာမှအကျိုးမယုတ်ဘူး”
ကူညီရင် အကျိုးမယုတ်ဘူးဆိုတော့ မကူညီလျှင် အကျိုး
မရှိတယ်မည်ဟု သွယ်ဝိုက်သတိပေးလိုက်တာလား။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ သက်ပန် နားလည်းမလည် သိလည်း
မသိခဲ့ပေ။

ဒါပေမဲ့ ဟန်ဆောင်ချစ်လို့ရသလား။ ချစ်ဟန်ဆောင်ရတယ်
ဆိုတာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းတာမဟုတ်ပေ။

ကြာကြာဖန်ဖန် သက်ပန်က သူ့ရဲ့ဟန်ဆောင်ချစ်သူ လုပ်ရမယ်

အင်း... ဟန်ဆောင်ချစ်သူဆိုတော့ သူလည်း ကိုယ့်ကို
အိတ်တယ် ပြောစရာမလိုသလို ကိုယ်လည်း ချစ်တယ် ပြန်ပြောစရာ

မလိုဘူးလား။

မိုးပြာကတော့ ရည်းစားတစ်ယောက် အဖတ်တင်သွား
ပေါ့ဟု ပြောနေသည်။

သက်ပန်တော့ မထင်။

ချောင်ပိတ်ခံရ၍သာ လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် သက်ပန် သွား
ကူညီနိုင်တာ ဘာမှရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။

“မိုးပြာဘက်က ဖုန်းချာသွားသည်အထိ သက်ပန် စဉ်းစားခန်း
ထဲမှ မထွက်နိုင်သေး။ ခုတင်ထက်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ခေါင်းဆုံး
ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး စားဖတ်နေပေမယ့် အာရုံက စာ၌မရှိ။

“တီ တီ”

ဘေးနားမှာမြည်လာသော ဖုန်းကြောင့် ဖုန်းမယူခင် လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှန်းမသိသော်လည်း ဘယ်သူဆက်လဲ အလိုလို
သိနေသဖြင့် သက်ပန် ပေကပ်ကပ်နှင့် ဖုန်းမကိုင်ပေ။

ဖုန်းလေးကလည်း ဇွဲရှိစွာ တတိတီမြည်နေဆဲ။

“မီးလေး သက်ပန်”

“ရှင် တို့လေး”

“အိပ်မပျော်ဘဲ ဖုန်းမကိုင်ဘူးလား။ ဘယ်သူလဲ”

ဒုက္ခပါပဲ။

တီလေးရဲ့စကားကြောင့် တတိတီမြည်နေသော ဖုန်းကိုဖွင့်

ပါးစပ်မှ ပွစ်ပွစ် ရေရွတ်မိသည်။

သက်ပန်ကလည်း သက်ပန် အိမ်ကလူတွေ သတိမထား

အိအောင် လုပ်နေတာနှင့်တူနေသည်။ ဒီလောက်ထိ မကိုင်ဘဲနှင့်

ရအောင် ခေါ်နေရတာကလည်း ဘာတွေ အထွေအထူးရှိနေလို့

“ဟယ်လို”

“ဖုန်းခေါ်နေတာကြာပြီ။ ဘာလို့မကိုင်တာလဲ။ အားလို့ ခေါ်
နေတယ်များ မှတ်နေသလား”

“အံ့မာ”

လာ လာသေး။

တစ်ဖက်က ဟောက်လိုက်သဖြင့် သက်ပန် လက်တစ်ဖက်
က ခါးသို့ ထောက်လိုက်သည်။ လူလည်း မျက်လုံးတွေပြူးလာရ
သည်။

ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်။ သက်ပန်က စိတ်ဆိုးရမည့်ကိစ္စကို
သူက တစ်ပြန်လာဟောက်နေတာ ကျလည်းကျလောက်ပါရဲ့။

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီမှာ ဒီမှာလို့ပြောတာ ရင်ခုန်စရာ မရှိတူးကွာ”

“သေလေ၊ သေပါလား။ ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာ တကယ်ဆို စိတ်ဆိုးရမယ့်သူက ကျွန်မလေ။ ရှင်ကပဲ ဦးအောင်ဟောက်လား ဟမ်းလားနဲ့ အံ့ဩပါရဲ့”

အပြင်ကလူတွေ ကြားသွားမှာစိုးတာက တစ်မျိုး။ ဒီအပြင်ကလူက အော်ချင်လျက်နှင့် မအော်ရတာတွေကြောင့် သက်ပန်ရဲ့အသံတိုးသွားလိုက်၊ ကျယ်သွားလိုက်။

နောက်ဆုံး အော်ကလည်း အော်ချင်နေပြီမို့ ခုတင်ပေါ် မှောက်လျားထိုးကာ ခေါင်းပေါ် ခေါင်းအုံးတင်၍ လက်တစ်ဖက်က ဖိပစ်လိုက်သည်။

အော်ချင်သလောက်အော်၍ ရနိုင်သော်လည်း အသက်တော့ ကျပ်သွားသည်။

“နေဦး... နေဦး။ မင်းက ကိုယ့်ကို ပြန်အော်နေတာ မရဘူးနော် မရဘူး။ ဒီမှာ မင်းနဲ့ကိုယ် နားလည်မှုတစ်ခု လုပ်ထားတာတယ်”

“-----”

ဒေါသလည်း ထွက်နေ၊ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိသေး

နုတ်ဆိတ်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူကလည်း သက်ပန် နားထောင်သည်ကို သိဟန်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်က ဘုရားစူးစေရဲ့ ချစ်သူလို့ နှိပ်ပြောရင် ယုံစရာ လုံးဝမရှိတူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က သတ်မှတ်သည့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ”.

“မရပါဘူး။ ကျွန်မကို သက်ပန်လို့ခေါ်လို့ရတယ်။ ကျွန်မက နှိပ်ပြောတဲ့ သူများတွေခေါ်သလို ထွင်လို့ပဲခေါ်မှာပေါ့။ ဘာထူးပြီးစဉ်းစားလျော့လိုလို့လဲ။ အဲဒီအတွက်နဲ့များ နားညည်းလောက်အောင် ဖုန်းခေါ်တယ်တဲ့ အံ့ဩစရာပဲ”

“ရော်... မင်းဟာလေ လူကလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရုံ မကဘူး။ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း အူကြောင်ကြောင်ပဲနော်။ မင်းရည်းစားအခေါ်အဝေါ်ကလည်းကွာ ဒီတိအောက်လိုက်တာ”

သူက သက်ပန်ကို ပယ်ပယ်နှယ်နှယ် ဝေဖန်ပြစ်တင်နေလေသည်။

ဒီဘက်မှာလည်း ဒေါသတွေ တဒီးဒီးထွက်နေတဲ့သူက သက်ပန်၊ ခေါင်းပေါ် ခေါင်းအုံးတင်ထားပြီး လက်နှင့်ဖိထား၍ သည်းညောင်းတာက တစ်မျိုး။ အသက်ရှူကြပ်၍ မွန်းတာကတစ်မျိုးနှင့် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထ ခေါင်းအုံးကို လွှင့်ပစ်ကာ -

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာပြောမနေနဲ့။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး
ဒါပဲ”

“ဟာ ဟိတ် ဟိတ် ... ချစ်ချစ်ကြည့်နော်။ ငါ ဖုန်းထပ်မံ
မှာ။ မင်းဖုန်းပိတ်ထားရင် အိမ်ဖုန်းခေါ်မှာ၊ မပြောမရှိနဲ့”

ခြိမ်းခြောက်လိုက်သောကြောင့် သက်ပန် ပိုတောင်ငိုချင်သွား
သည်။ မှားပြီ မှားပြီ ဒီအဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်မိသည့်အတွက် သက်ပန်
တော့ အမှားကြီးမှားပြီ။

လူကြီးမိဘတွေ ဆုံးမဆုပေးသကဲ့သို့ လူဆိုးသူမနှင့် ဘာ
တော့မှ မဆုံဆည်းရပါစေနှင့်ဆိုတဲ့ ဆုကို သက်ပန်က ရခဲ့ပုံမခေါ်

“တို့က မင်းထက် အသက်ကြီးတယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်
မင်းက တို့ကို ကိုကိုလို့ခေါ်”

“ဘာ ဘာရယ်”

ဒီလောက်ထိတော့ သည်းမခံနိုင်တော့။ အသားကုန် အော်
လည်းအော်ချင်နေပြီမို့ နောက်ဆုံး ရေချိုးခန်းထဲဝင် ရေချိုးခန်းတံခါး
လော့ချကာ စပိကာဖွင့်ပြီး -

“ဒီမှာ ဒီမှာ ... ရှင် အကူအညီတောင်းတဲ့ကိစ္စမှာ ဟာ
ဆောင်ပေးရုံတစ်ခုပဲ။ အဲဒါကလည်း မေသက်စွန်ရဲ့ရှေ့ရောက်
မဟုတ်လား။ ဘာလို့ အခေါ်အဝေါ်ထိ လိုက်ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ”

...ခေါ်ရမယ် ကိုကို ဟုတ်လား။ ဆုတောင်းလေ”

တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်လို
ဘတ်သွားမှန်း မသိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးလိုက်သည်။

အကယ်ဒမီပေးလျှင်တောင် အကယ်ဒမီ ရနိုင်တယ်
ဟုတ်။

“ဆုတောင်းစရာမလိုဘူး။ ခေါ်ကိုခေါ်ရမှာ။ ကိုယ်ကတော့
သက်ပန်လို့မခေါ်နိုင်ဘူး။ သက်ပန်ပဲခေါ်မှာ။ အဲဒါ မင်းသိအောင်လို့

ပြောတာ။ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း။

သူ့ဘာသာသူ ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။
သက်ပန်တစ်ယောက်တည်းသာ ဒေါသတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေနှင့်

နေခဲ့သည်။

ဘာတဲ့ သက်ပန်ခေါ်မယ်။ ဟုတ်လား။ ဟွန့် စိတ်ကူးက
လည်း ယဉ်လိုက်ပါဘိနှင့်။

သက်ပန် တွေးရင်း တွေးရင်း ငိုချင်လာတော့သည်။ ကလေး
တွေနဲ့ကလေးဆိုရင် ကျောင်းမသွားတော့ဘူးဟု ကျိကျမိမည်။ ယခု
သင်တန်းမသွားဘူးဆိုလျှင် ဖေဖေက ဘာကြောင့်လည်း ဘာ
တော့က်လည်း မေးတော့မည်။

စိတ်ကြီးရယ် ညစ်လိုက်တာနော်။

နောက်ရက် သင်တန်းသွားတော့ သက်ပန် အရင်ထက်
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မသွားတော့။ သူများပစ္စည်း ခိုးထားသူ
ကျိုးကြည့် တောင်ကြည့်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှင်ရှင် ထားကြည့်
သည်။

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အရိုက်မှာ မြင်လို့ကတော့
တွေ့တဲ့ချောင်ထဲ ပစ်ဝင်ပုန်းတော့သည်။ တစ်ခါကလည်း ယောက်ျား
လေး အိမ်သာဘက်သို့ ပြေးဝင်ပုန်းခဲ့မိသည့်အတွက် ပြဿနာ အကြီး
ကြီးတက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဟိုလူဆိုး (၅) ယောက်ရဲ့လက်က လွတ်လျှင်မို့
ရောပဲမို့ ဘယ်သူ ဘာထင်ထင် သက်ပန်ကတော့ မထုံတတ်ပေ
မျက်နှာနှင့်။

အတန်းထဲဆိုလျှင် လူရှုပ်သည့်နေရာတွင် ရွှေ့ဝင်ထိုင်သည်
တစ်ခါတစ်ရံ ထွင်က မိုးပြာကို ဖယ်ခိုင်းကာ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်
တတ်သည်။

အသားချင်း မထိတတ်နှင့် ကပ်ထိုင်ခြင်းဖြစ်ရာ ယောက်ျား
လေးတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်မှုမရှိသော သက်ပန်အတွက်
အနေကျဉ်းကျပ်စရာ ဖြစ်သည်။

သူများတွေအတွက် ချစ်သူရည်းစားထားရခြင်းဆိုတာ
မသိ။ သက်ပန်အတွက် စိတ်ရှုပ်ခြင်း အနေခက်ရခြင်းတွေသာ
ခန့်ရသည်။ ဒါတောင် ဟန်ဆောင်ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။
အိမ်ထောင်ရေးများထားလျှင် ဒီထက်မက စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ညစ်ရမှာလည်း
အချာပင်။

ထူးက နောင်တရသလို ပြောတော့ -

“ဟေ့... ဒီခုနောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဟေ့ကောင်
မေ့ရဲ့ လုပ်စမ်းပါ။ ငါ ဆယ်နာရီအရောက်သွားရမှာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့ကွာ။ လုပ်စမ်းပါ။ မင်းကို ပြောနေ
ဘာနဲ့တောင် ကြာနေပြီ”

“ဇေရဲ့ကို တွန်းတွန်းထိုးထိုးနှင့် လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကောင်
မလေး ရှောရှောရှူရှူ လိုက်လာပါ့မလားဟု တွေးမူရသည်။

ဇေရဲ့ကို ထူးတို့ပြောသလိုပင် ကောင်မလေးက သူတို့ကိုတွေ့
ပြီဆိုလျှင် ပတ်ပတ်ပုန်းနေတာ ဘာဆိုက်ကိုလေးမုန်းမသိ။

“ထွဋ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

အောင်ချစ်မင်းရဲ့မေးခွန်းကို နားမလည်သဖြင့် လှမ်းမေး
လိုက်သည်။ အောင်ချစ်မင်းက စာခွဲခိုင်းဘေးတွင် တစောင်းထိုင်ကာ
သက်တစ်ဖက်က ပုန်းကို ထောင်လိုက်၊ လှဲလိုက် လုပ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

အခန်း (၁၅)

မမျှော်လင့်သော သဲလွန်စတစ်ခုရလေရာ -

“ဇေရဲ့... မင်း ဇွန်သက်ပန်ကို သွားခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ဟာ... မင်းဘာသာခေါ်လေ။ ဒီကောင်မလေးက နဂိုက
တည်းကမှ ငါတို့တွေကိုတွေ့ရင် ထွက်ပြေးတတ်လွန်းလို့ ဒီကောင်
မလေးနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ့်ရာဇဝင်လူဆိုးလို့တောင်
အောက်မေ့မိတယ်”

“တကယ် အဲဒါတော့ ငါလည်းထောက်ခံတယ်ဟေ့။
ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ်။ ငါတို့ သူ့ကို တမင်အနိုင်
ကျင့်ရာများ ကျနေပြီလားလို့ တွေးမိတယ်”

ထူးနှင့် သွင်အောင်ခန့်ရဲ့အကြည့်ကလည်း ထူးဆီရောက် သွားသည်။

“ဖွန် သက်ပန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလေ”

“ဘာခံစားရမှာလဲ”

“ကျွတ်”

ခံစားချက်မရှိသူကို အေးစက်စက် ပြန်မေးတော့ အောင်ခန့် မင်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သည်။ စားပွဲပိုင်းရှေ့သို့ ကိုယ်ကို တည့်တည့် ပြန်လှည့်ကာ -

“ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဖွန်သက်ပန်လို မိန်းကလေးမျိုးက တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်တောင် မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းယုံလား ထွဋ်”

“အဲဒါတော့ ငါ ထောက်ခံတယ်”

ဝင်ပြောလိုက်သော ထူးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထူးက စီးကရက်ကို ဖီးညှိကာ တစ်ဖွာရှိုက်သည်။ ဘာမှ တော့ မပြောသေး။

တကယ်တော့ ထူးဆိုတာလည်း လူချောစာရင်းဝင်သူရယ်ပါ။ ပြောရရင် သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး အားသာချက်တွေ နှင့် ကြည့်ကောင်းချောမွေ့သူများဖြစ်သည်။

ဒီထဲမှာ ထင်ရှားတာကတော့ ထွဋ်နှင့်ထူးသာ ဖြစ်သည်။

...ကိုသာ ထွဋ်က ရည်းစားထားပူးခဲ့ပေမယ့် ကျန်သုံးယောက်က မိန်းကလေးတွေနှင့် သွားလိုက် လာလိုက် အိမ်ကလီဇာတ်လမ်းရှိသူ များ ဖြစ်သည်။

ထူးကျတော့ မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားခြင်းအပေါ် စိတ်နာကာ မိန်းမတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသူဖြစ်သည်။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လှလိုက်တာ၊ ချောလိုက်တာဟု မက်မက်မောမော ပြောသည်လည်း မရှိ။ အထင်ကြီးသည်လည်း မရှိ။

ယခုကျတော့ ထောက်ခံသည်တဲ့။ ဘာထောက်ခံတာလဲ။

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုပုံစံနဲ့မကြည့်နဲ့ ထွဋ်”

ထူးကလည်း သူ့ရဲ့အကြည့်ကိုနားလည်ပုံနှင့် မှန်ကုပ်ကုပ် ပြောကာ -

“ဖွန်သက်ပန်ရဲ့ပုံစံက လုပ်ယူဟန်ဆောင်ထားတဲ့ပုံစံ တစ် ခုကိုမှ မရှိဘူး။ ဥပမာပြောရရင် မိန်းကလေးတွေကို အထင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ မိန်းကလေးတွေက ငါတို့နဲ့ပတ်သက်ရဖို့ ပုံစံအမျိုး မျိုးနဲ့ စောင့်ကြိုနေကြတာ”

“အင်း”

ဒါလည်း မှန်နေတာမို့ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထူးက

စီးကရက်ပြာကို စားပွဲစွန်းနှင့် ရိုက်ခြွေသည်။ သမံတလင်းသို့ ကျ သွားသော စီးကရက်ပြာများကို လိုက်ကြည့်သည်။

“ဇွန်သက်ပန်ကျတော့ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့လည်း လုံးဝ ပတ်သက်မှုမရှိဘူး။ ပေါ်ပြူ လာဖြစ်နေတဲ့ ငါတို့ (၅) ယောက်နဲ့ပတ်သက်နေရလို့လည်း ဝမ်းသာ တာ ဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ ရှောင်ပုန်းဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတာ။ ဒီချိန်မှာ သူ့ရဲ့ မိန်းကလေးဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးမရှိပေ မယ့် သူ့ရဲ့ရိုးသားမှုက သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အလိုလို ကာကွယ်ပေး နေတော့တာ”

“အဟား... ညွှန်းလှချည်လား ထူးရာ။ ဇွန်သက်ပန်က ဆွဲဆောင်မှုမှ မရှိတာ။ သူ့ကို ဘယ်ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်ဝင်စားပါ့ မလဲ”

“ဒါတော့ မင်းမှားနေပြီ ထွဋ်”

သွင်အောင်ခန့်က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးများစွာက သဘာဝအလှပေါ်မှာ ပြုပြင်ပြောင်း လဲမှုတွေနဲ့ လှအောင်လုပ်တယ်။ စက်နဲ့ပြုပြင်တာရှိသလို ဓာတုပစ္စည်း နဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေလုပ်တယ်။ ဇွန်သက်ပန်ကျတော့ သဘာဝ အလှနဲ့ပဲ ဓာတုပစ္စည်းလည်း သုံးရကောင်းမှန်းမသိဘူး။ သူ့ရဲ့ဖြူစင်မှု

နဲ့တင် အလိုလိုလှနေတာ။ တချို့ပြောကြတာရှိတယ်လေ။ ချစ်လို့လှ တာနဲ့ လှလို့ချစ်တယ်ဆိုတာ။ မေသက်စွန်ကိုချစ်တဲ့ သူက လှလို့ ချစ်တာ။ အကယ်၍ ဇွန်သက်ပန်ကိုချစ်တဲ့သူကတော့ ချစ်လို့လှတာ”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာတဲ့။ ငါတို့ရဲ့ဆွေးနွေးမှုက ခေါင်း ဝဉ်က ဇွန်သက်ပန်လား။ မေသက်စွန်လား။ ဒီချိန်မှာ ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ နှုတ်နဲ့ ပြန်နိုးရဖို့ကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ခံစားလို့မရဘူး”
သူ့စကားကြောင့် ထူးက ခပ်လှောင်လှောင်ပြုံးကာ -

“အဲဒီလိုစိတ်မျိုး အစဉ်သဖြင့် ထားနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့ ထွဋ်ရာ။ တော်ကြာမှ လွတ်တဲ့ငါ့ကြီးနေရင်တော့ ငါးစိမ်းလည်း ဆံ့။ ငါးကင်လည်းဆုံးဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး”

သူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောတော့ (၃) ယောက်သား ရယ်စရာမပါ ညဲ ရယ်ကြသည်။ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ”

အောင်ချစ်မင်းက ဘယ်သူ့ကိုကြည့်စေချင်လို့ ဟိုမှာလို့ ညွှန်း သလဲမသိ သုံးယောက်စလုံးတော့ ကြည့်မိသွားသည်။

ဇေရဲရဲဘေးကနေ ပေကပ်ကပ်မျက်နှာနှင့် ‘ဇွန်သက်ပန်’ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမကိုမြင်ရလျှင် အမြဲတမ်း ဝတ်ပုံစားပုံကြောင့် နှာခေါင်းနှင့် ရတာချည်း။ ယခုလည်း အဖာအစပ်နှင့် စပ်ချုပ်ထားသလို မြစ်သည့် ခါးမှာသားရေကြိုးပြားပါသည်။ ဘောင်းဘီပွပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နိုင်ငံခြားဖြစ် ဘောင်းဘီဖြစ်သော်လည်း သူမ ဝတ်ထားသောကြောင့် ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိသော ဘောင်းဘီစုတ်နှင့် တူသည်။ အပေါ်မှ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ကပ်တီရှပ် ပန်းရောင်လက်တို၊ ထိုပေါ်မှာ အင်္ကျီပွပွကြီး ထပ်ဝတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပုံမှန်ဆို တီရှပ်ပေါ်မှာ ဘာမှ ထပ်မဝတ်ထားလျှင်တောင် ကြည့်၍ ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း အစဉ်သဖြင့် အင်္ကျီကြီးထပ်ဝတ်ထားပုံက မခိုက်ပေ။

“မင်း သူ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ခေါ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ ဖွန်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ။ ဖွန်နဲ့ သူ့ကြီးလာမယ်တဲ့”

“အခု ဖွန်သက်ပန်ကိုခေါ်တာ”

“ဆိုင်ခေါ်သွားပြီး နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ပြီးခေါ်သွားနဲ့”

“အိုကေ ပေါက်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း ကိုပေါက်ဆိုင်သွားမလား။ ခဏနေ ပါတိုပြန်လာခဲ့မယ်”

“မင်းတို့က”

“ဖွန်သက်ပန်အတွက် သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစား နည်းနည်း သွားကြည့်မလို့”

“ဝိုး”

ထိုင်ရာမှထလိုက်သော သွင်အောင်ခန့်နှင့် ထူးကိုကြည့်ပြီး သူ မျက်ခုံးပင့်သွားရမက မျက်လုံးပါ ပြူးသွားရသည်။

ထူးတို့ရဲ့ ဖွန်သက်ပန်အပေါ်ထားရှိသည့် စေတနာက ရေစီးကမ်းပြိုလှချည်လား။ သူ အံ့ဩမှုမပြယ်သည့်မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေဘုန်း ထူးတို့ ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။

ဖွန်သက်ပန်က သူ့ရှေ့ခုံတွင် ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ဝင်ထိုင်

က -

“ဘယ်မှာလဲ၊ မေသက်ဖွန်နဲ့ တွေ့ရမယ်ဆို”

“မင်းက ဒီပုံစံနဲ့ဟုတ်လား။ ကိုယ့်ပုံစံကိုလည်း ကိုယ်ပြန်နဲ့ ကြည့်ဦး”

“ထွန် မင်းကလည်း”

မိန်းမတစ်ယောက်လို ရွဲတဲ့တဲနှင့်ပြောလိုက်သော သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ဇေရဲက သူမကို အားနာသလိုနှင့် ဟန့်တားသည်။

တကယ်ကို ထူအသည့် သူမကတော့ တကယ်ပင် ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ-

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ တစ်နေ့တစ်ခါ ပုံမှန်ရေချိုး
တယ်”

“ပြောလိုက်ရရင်တော့ မကောင်းတော့ဘူး”

“ထွဋ်ရာ မင်းကလည်း။ ဒီမှာညီမလေး။ ကိုယ်တို့က မ
မေသက်ဖွန်ကို ပုံမှန်သွားတွေ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ
အမှတ်မထင် တွေ့သလိုပုံစံနဲ့ တွေ့ကြမှာလေ။ ဧည့်ခံပွဲဆိုတော့ ညီမ
ဒီပုံစံနဲ့ ပွဲသွားတက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒါကြောင့် ဆိုင်မှာ နည်း
နည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇေရဲက ကိုယ်တိုင်လည်း နန္ဒ့သလို စကားပြောသည့်အခါ
သူတစ်ပါးနားဝင်အောင် ချိုချိုသာသာ ပြောတတ်သဖြင့် သူမက
ဇေရဲရဲ့စကားကိုတော့ အလွယ်တကူ လက်ခံသွားသည်။

သူကတော့ ထူး သူမဘက်ကပါပြီး ပြောသွား ဆိုသွားလိုက်
တာကို လုံးဝသဘောမကျ။

အခန်း (၁၆)

မျက်လုံးမှိတ်ထားနော်၊ မျက်လုံးမှိတ်ထားနော် ဆိုတာနဲ့
သက်ပန်မှာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ရဲတော့ချေ။ ကိုယ့်ရဲ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ
သက်ချောင်းတွေနှင့် ဟိုပွတ် ဒီပွတ် လုပ်နေတာတော့သိသည်။

ဘာကို ဘယ်လိုလိမ်းခြယ်နေတာလဲတော့မသိ။ ခဏကြာ
တော့ -

“မက်စကာလာတင်ရအောင် မျက်လုံးဖွင့်၊ ရှေ့တည့်တည့်
ကြည့်နဲ့။ မျက်နှာကြက်ပေါ်မော့ကြည့်။ အိုခေ”

အလှပြင်ပေးသူရဲ့စကားအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်လုပ်
နေရသည်။ သက်ပန်ကို အလှပြင်ပေးနေသူမှာ ယောက်ျားလေး

ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ပြောတာဆိုတာများ ညက်လို့။

“အိုကေ အိုကေ ... လှသွားပြီ။ ကြည့်ပါဦး တို့ဘဝ
ဒီလောက် ပြင်ဆင်ပေးလို့ အဆင်ပြေတဲ့မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး
မိတ်ကပ်ပြင်သူက ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေသလားမသ
သက်ပန် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် တစ်ခါမှ ကြည့်ခွင့်မရသည့် ကို
ရှေ့က မှန်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အို။

မှန်ထဲမှာ ရောင်စုံမျက်နှာနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သက်ပန်ကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ်မဟုတ်သလိုခံစားရ
မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာကိုလက်နှင့်ထိမည်ပြင်
မိတ်ကပ်ပြင်ပေးသူက ပျာပျာသလဲနှင့်။

“အိုး ... ပျက်ကုန်မှာပေါ့။ လှပြီးသားကိုဘာလုပ်ချင်သ
လို့လဲ”

“မျက်တောင်က လေးလေးကြီး၊ မနေတတ်ဘူး။ ခွာချ
တယ်”

“ဪ ကလေးရယ် ... ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘယ်နေသားကျပိုင်
မလဲ။ မခွာနဲ့လှပြီးသား။ ကဲ ဆံပင်ပြင်ရအောင်”

“ဆံပင်ပြင်မယ်”

ဆံပင်ပြင်မယ်ဆိုမှ ကိုယ့်ဆံပင်ကို ကိုင်ကြည့်မိသည်။ အိပ်
ထဲမှ နိုးထလာသူလို ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ
=ဦး

“ဆံပင်ပြင်တယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဖြတ်ရမှာလား၊
ကာကရမှာလား။ ဆေးဆိုးဖို့လား။ ဟင့်အင်း ... မလုပ်ဘူးနော်”

“ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး”

အလှပြင်ခုံထက်မှ ထပြေးဖို့ပြင်နေသော သက်ပန်ရဲ့လက်
လှမ်းခွဲကာ အလှပြင်သူက အပြင်ကို လှမ်းပြောသည်။

သက်ပန် ကိုယ့်ရဲ့လက်ကို လွတ်ထွက်အောင် ခြေစုံကန်
မေးထွက်နေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသော ထွဋ်နဲ့ဇေရဲက
ပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

အလှပြင်တဲ့သူက ထွဋ်တို့ရောက်လာတော့ သက်ပန်ရဲ့လက်
လွတ်ပေးသည်။ သက်ပန် သူ့စိမ်းတို့ရဲ့အလယ်မှာ ထွဋ်ရဲ့လက်ကို
အားကိုးတကြီး ပြေးတွဲကာ -

“ထွဋ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ကျွန်မရဲ့ဆံပင်တွေကို ဘယ်လိုပြင်ကြမို့လဲ။ ဒါ
ပဲလို့မရဘူးနော်။ ဆံပင်တွေပြုပြင်ထားတာတွေရင် ဖေဖေက သိမှာ။

၁၄၈ လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ပြောမှာ ဆူမှာ”

ကလေးတစ်ယောက်လို တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့်ပြောတော့ ထွန်းဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ နာရီကိုခွဲကြည့်လိုက်တော့ သွားဖို့ရန် အချိန်က ကပ်နေပြီ။

ဖေရဲထံအကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖေရဲလည်း အကြံအိုက်သွားသလိုနှင့် ပခုံးတွန့်လေသည်။

ထွန်း သူ့ရဲ့လက်ကို အတင်းတွယ်ကပ်ထားသော သက်ပန်လက်ကို မသိမသာ ဆွဲဖြုတ်ရင်း -

“ကိုပေါက်... သူ့ရဲ့ဆံပင်ကို နဂိုမူလအတိုင်း မကောက်မဖြတ်ဘဲ လှအောင်လုပ်လို့ရတယ်မဟုတ်လား။ ဖန်စီပစ္စည်းတွေ သုံးဖို့လိုရင် သုံးပေါ့”

“ရတာက ရပါတယ်... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့မနေနဲ့... ရရင် သူ့ဆံပင်ကို မူလအတိုင်း ဘာမဖြစ်စေဘဲ ပြင်ပေး။ ဖေရဲ ထူးတို့ကို ဖုန်းဆက်ဦးကွာ။ တစ်ဖေလုံးများ ဝယ်နေကြလားမသိဘူး”

ပြေလည်သွားတော့မှ သက်ပန်အလှပြင်ခုံပေါ် ပြန်တိုင်သည် မိတ်ကပ်ပြင်ပေးသည့် ကိုပေါက်ဆိုသူက သဘောကျ၍ ရယ်မဆုံးဆံပင်ကို ခေါင်းဖြီးနှင့် ဟိုတို့လိုက် ဒီတို့လိုက်လုပ်ရင်း -

“ထပြေးပုံများ ကင်းကိုက်တယ်များ အောက်မေ့ရတယ်”

“ကင်းကိုက်တာထက် ဆိုးတယ်”

ဖေဖေဆူမှာ ဆိုးလို့ မေမေဆူမှာစိုးလို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ခေါင်းမပြချင်တော့ပေ။ ကိုယ့်ဆံပင်ကို မပျက်စီးအောင် ဘာမှမထိဘူး ဆိုတော့ ဘာလုပ်လုပ် ငြိမ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ခဏကောက်တော့ ရတယ်မဟုတ်လား။ ပွဲပြီးလို့ ခေါင်းသျှက်လိုက်ရင် မူလအတိုင်းဖြစ်သွားမှာ”

“ရပါတယ်”

“ကိုပေါက် ရော့”

မှန်ထဲမှာပေါ်လာသောအရိပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒီအဖွဲ့ထဲတွင် အမှုန်ကုပ်ဆုံး ‘ထူး’ ဆိုသည့်သူ။

သူက သက်ပန်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ကိုပေါက်ထံ အထုပ်တွေ ပေးကာထွက်သွားသည်။ တမင်မကြည့်မိအောင် နေပုံက ရယ်ချင်နေကြပြီ။

“ကဲ... ဆံပင်တော့ လှသွားပြီ။ အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ရအောင်။ ကလေး ဘာကြိုက်လဲ ကြည့်ကြည့်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အလှပြင်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသော ထူးကို လှမ်းမေး

လိုက်သည်။ ထူးမျက်နှာက မှန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်နေသည်လေ။
ထူးက လွတ်နေသော ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စီးကရက်
မီးညှိရင်း -

“ခုထိ မပြီးသေးဘူးလားကွာ။ ငါတို့သွားတာဖြင့် ကြာညို
“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ထူး”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ဇွန်သက်ပန်ကို ဒီလိုလုပ်ပေးနေတာတွေ သဘောမကျ
တာလား။ ငါနဲ့ပွဲအတူတူသွားတက်မှာကို သဘောမကျတာလား”

“ဘယ်လို ထွဋ်... မင်း ငါ့ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ထူး နှုတ်ခမ်းတွင် တော့ထားသော စီးကရက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ
ထွဋ်ကို အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထွဋ်ကတော့ အစဉ်သဖြင့် ပွဲတက်ဖက်ရှင်ငြိမ်းနတာဖို့ ဘာမှ
ထပ်ပြင်စရာမလိုအောင် မင်းသားလို ချောနေသည်။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုသလဲ ငါသိတယ် ထွဋ်။ ဒီမှာ ငါသာ
ဇွန်သက်ပန်ကို ခံစားလို့ရခဲ့ရင် မင်းလက်ထဲမှာတောင် ဟန်ဆောင်
ချစ်သူဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို မြတ်နိုးတာ။ ညီမလေး
လို ချစ်တာ။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ရှားပါးနေတဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မြတ်နိုး
တာ”

“မင်းက ကြော်ငြာရဲလှသည်လား ထူး။ ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်
ဟန်ဆောင်ချစ်သူဖြစ်အောင် သူ့ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ... သိပ်ရှင်းပါတယ်။ မင်းနဲ့ မေသက်ဇွန်
အမှန်တကယ် ပြီးပြတ်စေပြီး ဇွန်သက်ပန်နဲ့ တကယ်နီးစပ်စေချင်

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဇွန်သက်ပန်ကို
ဆွဲချင်တာ။ ယောက်ျားတွေက ကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက်ပွေ့ရှုပ်ရှုပ်
လုပ်ကောင်မလေးကိုတော့ မပွေ့ရှုပ်ချင်ဘူး။ သန့်သန့်စင်စင်ပဲ ဖြစ်စေ
ချင်တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ငါ မင်းနဲ့ ဇွန်သက်ပန်ကို နီးစပ်
စေချင်တာ။ ငါကတော့ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ညီမလေး
အဖဲယောက်လိုပဲ ခံစားလို့ရတာ”

ထူးရဲ့စကားတွေက ပွင့်လင်းလွန်းအားကြီးနေသည်။ ပွင့်
လင်းလွန်းအားကြီးတော့လည်း နားထဲမှာ ကြားရတာ အကြားမတော်
လေ။

ထိုစဉ် ခန်းစည်းစက လှုပ်ခတ်သွားသဖြင့် အားလုံးရဲ့
အကြည့်က ထိုဆီသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ အားလုံးရဲ့အကြည့်က မင်
သက်ကြောင်တွေနေသလို။

နက်ပြာရောင် ဒူးကျကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးက သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ပိတ်စက ပျိုးပျိုးပြောင်ပြက် လင်းလက်နေသည်။ ဖန်စီလက်ဝတ်ရတနာတို့ကလည်း လင်လက်တောက်ပနေသည်။

လည်ပင်းအနည်းငယ် ကျယ်သော်လည်း နောက်ဘက်က ဆံပင်တချို့ ရှေ့ဘက်သို့ ပို့ထားသဖြင့် မရိုင်းဘဲ တစ်မျိုးတိုး၍ လှနေသည်။

ရှူးဖိနပ် အနက်ရောင်က အတော်မြင့်သည်။ သူမက ခနော်နီ ခနော်နဲ့ပုံစံနှင့် ထွက်လာကာ -

“ကျွန် ကျွန်မ လှရဲ့လား”

မေးပုံကြီးကလည်း ကပေါက်တိကပေါက်ချာ နိုင်လှသည်။ ဘယ်မိန်းကလေးမှတော့ ကိုယ့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသူတွေကို ကျွန်မလှရဲ့လားဟု မေးမည်မဟုတ်။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြည့်ရဲမှာမဟုတ်ပေ။

ခုကျတော့ သူမမေးပုံက ကပြောင်းကပြန်။ ထွဋ် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသော ကိုယ့်အကြည့်ကို သူမထံမှ အတင်းခွာယူကာ မျက်နှာကို စုပုတ်ထားပြီး -

“မင်းက ဘယ်တုန်းက လှလို့လဲ။ မေးမနေနဲ့။ ပွဲလမ်းဘင်္ဘဲ ငါနဲ့တွဲလို့ လိုက်ဖက်အောင် ပြုပြင်ပေးတာ။ လှလားလို့ မေးရမှာက နဂိုရှိတဲ့သူတွေ မေးရမှာ။ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်မှာ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ထွဋ်ကလည်းကွာ”

ဇေရဲနဲ့ သွင်အောင်ခန့်က သူမကို အားနာသလိုကြည့်၍ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းကို တားလိုက်သည်။ သူမကတော့ ထွဋ်ရဲ့စကားကို စားရကောင်းမှန်းမသိသလိုနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။

ဒေါက်ဖိနပ်တွေ၊ ရှူးဖိနပ်တွေ စီးလေ့စီးထမရှိတာမို့ သူမလမ်းလျှောက်နေပုံက ခနော်နီခနော်နဲ့ ဘယ်ချိန်များ လဲပြီကျမလဲဆိုပြီး အားလုံး တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

သူကြည့်နေတာက သူ့ဘေးတွင် အစားအသောက်တွေကို
လှပစွာ မစားဘဲ အားရပါးရစားနေသော ဇွန်သက်ပန်သီသို့ ရောက်
နေသည်။

ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေတာတော့မဟုတ်။ ကိုယ်
တော်စားပြင်ဆင်ထားပုံနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ စားသောက်နေပုံကို ဒေါသ
ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။

ဒါကို ဇွန်သက်ပန် သူမကတော့ လုံးဝ ဂရုပြုမိပုံမပေါ်။
အဲဒီလိုအလယ်တွင်ချထားသော ကြက်သားပြုတ်မှ အသားကို ခက်
ခဲင်းနှင့် ကြိုးစားပန်းစား လှမ်းဖွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာတော့ ထွဋ်
သည်းမခံနိုင်တော့။

ကြက်ပြုတ်ပန်းကန်ကို သူမနှင့်ဝေးအောင် တိုးရွှေ့ကာ-
“မင်း စားသောက်ဖို့လာတာလား”

“အိုး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သူများစားနေတာကို ပြိတ္တာ
ဖြစ်အောင် လိုက်ပိတ်ပင်နေတာ။ ဘာကြောင့်လာလဲ သိတယ်။
သူ့ရောက်လာရင် ကျွန်မလည်း တာဝန်ကျေစေရမယ်”

ကြက်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုပဲ တမျှော်မျှော်ရှိနေတာမို့ နောက်ဆုံး
သူပဲ မနေနိုင်စွာ ခက်ရင်းနှင့်ဖွဲကာ သူမပန်းကန်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးရ
တာဘာ့သည်။

အခန်း (၁၇)

မကြာခဏ လဲပြိုမလိုဖြစ်နေတာကို ကြာတော့ ထွဋ် စိတ်
မရှည်တော့။ ထို့ကြောင့် သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ကိုယ့်လက်မောင်းမှာ
ချိတ်စေကာ ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်ထားလိုက်တော့သည်။

မသိသူကြည့်လျှင်တော့ အင်မတန် ကြင်နာကြသည့် စုံတွဲ
တွေပေါ့လေ။

“ထွဋ် ဟိုမှာ”

“တွေ့တယ်”

စားပွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ စုထိုင်မိကြချိန် အောင်ချစ်မင်းညွှန်ပြ
သည့် နေရာကိုမကြည့်ဘဲ ထွဋ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း သူမက လိမ္မာသည့်ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်နေသည်။

ဤပိုင်းတွင် သူမမှလွဲ၍ ကျန်တဲ့သူအားလုံးက ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်သည်။ ဒါကို အနေခက် ရှက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်ဘဲ စားသောက်နေပုံက စိတ်အေးလက်အေး။

“ဟေ့”

ပန်းတစ်ဖက်ကို လာပွေ့ဖက်ကာ သတိပေးခေါ်လိုက်တော့ သက်ပန် မော့ကြည့်ကာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မကူညီမဖြစ်၍ ကူညီရပေမယ့် ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ကူညီတာတော့မဟုတ်။

တကယ်ပဲ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် မျက်နှာကို ပြုံးပြီးလေးထားလိုက်သည်။

“ဪ... ထွန်း... ဝင်လာကတည်းက တွေ့သာ။ ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေတယ်မလား”

သူမ မတွေးချင်ခဲ့သော အုပ်စုနှင့် တစ်စုတစ်ဝေး တည်ရှိနေမက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါနေသဖြင့် ဇွန် မသိသလို နေ၍မရ။

ထို့ကြောင့် ဘာလိုလို ညာလိုလိုနှင့် အကြောင်းရှာကာ

သုတို့အနီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ထွန်းက သက်ပန်ရဲ့ပခုံးကို ဆွဲဖက်ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ သက်ပန်လည်း အလိုက်သင့် ထရပ်လိုက်သည်။

သူမရဲ့မျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးသည့်အကြည့်နှင့် ပုံကြည့်ကာ

“သက်... ဒါ ကိုကိုရဲ့သူငယ်ချင်းလေ၊ မေသက်ဇွန်တဲ့။

ဇွန်... သူက ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ ဇွန်သက်ပန်တဲ့”

“အင်း... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟယ် ကိုကိုကြည့်ပါဦး... ကလေးလေးကျနေတာပဲ ဒီမှာ

ပေသွားပြီ။ နေဦး”

မေသက်ဇွန်ရဲ့ နှုတ်ဆက်မှုကို သူမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်တာလား။ တကယ်ပဲ သူ့ရင်အင်္ကျီကော်လံမှာပဲ တစ်ခုခု ပေနေသလားမသိ။

စားပွဲပိုင်းမှ တစ်ဖျားယူကာ သူ့ရင်ဘတ်တွင် မထိတထိရပ်ကာ ကော်လံပေါ်ကို သုတ်ပေးနေပုံက တယုတယနိုင်၏။

မေသက်ဇွန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထွန်းကလည်း လှုပ်တပြက် သူမ ပြုမူလိုက်သည့်အပြုအမူအတွက် ဘာကိုမှန်းမသိ အနေခက်လျက်နှင့် ကျေနပ်သွားသည်။

တစ်ပွဲတည်းနှင့် အပြီးပွဲသိမ်းသွားလေပြီ။
နှုတ်တောင်မဆက်နိုင်ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။
မေသက်စွန့် အဝေးသို့ရောက်သွားတော့ သူမက စောစော
တုန်းက ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို သူ့ကိုယ်မှစွာကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခပ်တည်
တည် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့
အကြည့်ကလည်း ကျေနပ်မှုများနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ ထူးကို သတိတမ
နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထူး၏မျက်နှာထက်တွင် သူ့စိုးရိမ်သလို အရိပ်အယောင်များ
ရှိမနေသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

သူ ပြန်ထိုင်ကာ -

“စားလေ”

“မစားတော့ပါဘူး။ ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေး
တော့လေ”

“ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ စောစောတုန်း
ကတော့ ဗိုက်တော်တော်ဆာနေတဲ့ပုံနဲ့ ခုကျ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကုန်
အောင်စား”

“ကုန်အောင်စားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းပန်းကန်ထဲမှာ ကိုယ်ထည့်ပေးထား
တာတွေ ပုံနေတာပဲ၊ မတွေ့ဘူးလား။ အဲဒါ ကုန်အောင်စားမှ ပြန်ပို့
ပေးမယ်”

“ရှင်ရဲ့အကျပ်ကိုင်မှုတွေ မပြီးတော့ဘူးလား။ ဒါတွေ ကုန်
အောင်မစားရင် ဒီဝိုင်းက မထရဘူးလို့ မွေးနေ့ရှင်က ပြောတာလား။
ဒါတယ်။ ရှင်သာ ပြောထားတဲ့စကား ကတိတည်အောင် ကြိုးစား”

အမှန်က သူ စနောက်ပြီး ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း
သူမက တကယ်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်သွားပုံရသည်။ အူကြောင်ကြွက်
လေးကလည်း တစ်ခါတလေကျတော့ ဘယ်သူမှမထင်တာ လုပ်တတ်
ပြန်ရော။

သူ့ကိုရွံ့ကာ ပန်းကန်ထဲတွင် ပုံထည့်ပေးထားသော အသား
ခွေး မုန့်တွေကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစိုက်စားလိုက်၊ ဇွန်းနှင့် ထိုးခပ်စား
လိုက်နှင့် သူမပုံစံက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်နေသည်နှင့်တူသည်။

သူ အသာလေးငြိမ်ကြည့်နေတုန်း အောင်ချစ်မင်းက
ဘံတောင်နှင့် လာတို့သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အောင်ချစ်မင်း အမူအရာနှင့်လုပ်ပြသဖြင့် သူ သူမရဲ့မျက်နှာ
ကို မြင်ရအောင် မျက်နှာကိုစောင်းချလိုက်တော့ -

“ဟင်”

မျက်ရည်တွေ တဝဲဝဲနှင့် အစားအသောက်ကို မရရအောင် မျိုချနေပုံကြောင့် သူ ဘာရယ်မသိ ရင်ဘတ်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သက်”

မေသက်ဖွန်ရှေ့ရောက်မှ သက်နှင့်ကိုကိုခေါ်ရမည်ဟု ကိုယ်ပြောခဲ့သည့်ကိုယ့်ခဏားတောင် ကိုယ်သတိမရပေ။

“စားချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ... ဘာလို့စားနေတာလဲ”

“ဖယ် မထိနဲ့”

“ကျွတ်”

“ရှင်ပဲပြောတော့ ကုန်မှပြန်ပို့မှာဆို”

“အဲဒါ အတည်လို့ထင်ရလား”

ပါးစပ်ထဲမှာ အစားရှိလျက်နှင့် ငိုသံကြီးနှင့်ပြောပုံက ဗလုံဗထွေ။ မျက်ရည်ကိုလည်း မကျအောင် အတင်းထိန်းထားပုံက သနားစရာ။

ထူးက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထသွားသည်။ သူ ထူးနဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်ချိန် မရတော့ပေ။ အကဲခတ်ဖို့လည်း သတိမရတော့ပေ။

“ပေး ချထားတော့”

“မပေးဘူး”

“ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲကွာ”

“ကုန်အောင်စားမှာ”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထသွားကြသည်။ သဘောကတော့ သူမကိုလိုက်ပို့ဖို့ သူတို့တွေကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပုံ။ ကိုယ်တွေ့ပြီးလျှင် ထလာတော့ဆိုသည့်ဟန်။

သူ သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဖွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို အတင်းဆွဲယူပေမယ့် သူမက အသေဆုပ်ကိုင်ကာ လုံးဝမရွတ်။

“ဟာ ... မငိုနဲ့လေကွာ”

“ငိုတာမဟုတ်ဘူး ... သူ့ဘာသာသူကျတာ ဘာလို့ငိုရမှာလဲ”

ဘုဆတ်ဆတ်က ပြန်ပြောသေး။ တစ်ရှူးခွက်ထဲက တစ်ရှူးတွေ လှမ်းယူပြီး သူမရဲ့မျက်ရည်တွေကို တို့သုတ်ပေးမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ သတိမထားမိ။

အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသော မေသက်ဖွန်ကတော့ လူမြင်ဘူးရဲ့တောင် မရှောင်ဘဲ ကဲချင်တိုင်းကဲနေကြသူတွေကို ကြည့်ပြီး နာလို မရှုဆိမ့် ဖြစ်မိသည်။

ဘာကို ဒေါသဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ။ ဒီနေ့ကျမှ လိုက်မလာနိုင်သော သူမရဲ့လက်တွဲဖော်ကိုလည်း စိတ်တိုသည်။

ကားပေါ်ကို ရှောရှောရှူရှူရောက်မှပဲ ထွင် သက်ပြင်းဟူးခနဲ ချနိုင်တော့သည်။ ခုကျတော့လည်း စောစောတုန်းက ဘာမဖြစ်ခဲ့သလိုနှင့် သူမက သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ထွင် ကျွန်မကို စောစောတုန်းက အလှပြင်ဆိုင် ပြန်လိုက်ပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒါတွေသွားဖျက်ရမှာလေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မအဝတ်ပြန်သွားလဲရဦးမယ်။ ဒီတိုင်း အိမ်ပြန်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

အမှန်တော့ မိတ်ကပ်တွေ ကွက်တိကွက်ကြားဖြစ်နေပုံနှင့် ဒီတိုင်းပြန်လို့လည်း မဖြစ်ပါ။

အမှတ်မထင် ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် နောက်ဘက်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးစိပ်နှင့် ရိုနေကြသော သူငယ်ချင်းများကြောင့် သူ့မျက်နှာ အထားရခက်သွားလေသည်။

အခန်း (၁၈)

“ထားရခက်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်။ မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒီမှာ ထွင်... မင်းနဲ့ငါတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါကွာ။ မင်းက ငါတို့ကို လိမ်လို့မရသလို ငါတို့ကလည်း မင်းကို လိမ်လို့မရပါဘူး”

ထူးရဲ့လေသံက သူ့ကို တရားခံဖမ်းချင်သည့်လေသံတွေလား။ မျက်နှာကိုပါ သေချာအကဲခတ်တော့ အကဲခတ်မချ။ ထူးဆိုတဲ့ ကောင်က ခက်တော့ခက်သည်။

Broken Family ခြင်းတူလျှင်တောင် ဒီကောင်က ကိုယ့်ထက် ခံစားချက်ပိုပြင်းထန်နေသလို၊ ကိုယ်ကဖြင့် ဘာကိုမှ လေးလေး

နက်နက် မတွေ့။ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းခဲ့သလောက် ဒီကောင်ကျတော့ ခံစားချက်ပြင်းထန်လွန်းသည်။ လျှို့ဝှက်လွန်းသည်။

တကယ်ဆို ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် သူ့မှာက ပိုဆိုးသည်။ အဖေကလည်း တိုင်းတစ်ပါးမှာ နောက်အိမ်ထောင်သစ်နှင့်၊ အမေကလည်း ထိုတိုင်းပြည်မှာပဲ နောက်အိမ်ထောင်သစ်နှင့်။

အဘိုးအဘွားတွေက ချမ်းသာသလို မိဘတွေက လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ ကိုယ်စီနှင့်။ သူ့ဘာထုံးအကောင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ငွေဖြည့်ပေးနေတာမို့ ငွေဆိုတာ သူ့အတွက် ပူစရာမလို။ လေချင်သလိုလေ၊ တေချင်သလိုတေ အဘိုးက သူ့ကိုဘာမှမပြော။

သူ ဘာလုပ်ချင်ချင် (၂) ခါ ပူစရာမလို။

ထူးကျတော့ မိခင်ကို ပိုပြီးခင်တွယ်ခဲ့သူ။ ထူးရဲ့အဖေက သူတို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထူးက သူ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်ခြင်းအပေါ် အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည်။ သူ့အပေါ် သူ့အဖေ အချစ်ပေါ့သွားရတာ ပထွေးကြောင့်ဆိုပြီး ပထွေးကို မကြည်လင်။ အကောင်မမြင်၊ အရွဲတိုက်သည်။

ကြာလာတော့ ထူးဆိုတဲ့ကောင်လေးက လူဆိုး လူ့စာလေး ဖြစ်လာသည်။

“ငါ့ရဲ့ခံစားချက်၊ ငါတောင် ငါ့ရဲ့ခံစားချက်ကို မဆန်းစစ်တတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဟိတ်ကောင်... မင်း ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနှဲ့ မုန်းမင်းပါနဲ့။ ဇွန်သက်ပန်ကို မင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“မင်းတို့ကော”

“ဘယ်လို”

သူ့မေးခွန်းက ရယ်စရာမပါဘဲ ထူးက ရယ်လေသည်။ သဘောကျလို့ရယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လှောင်ရယ်တာဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကဆိုတာ အားလုံးထက် ဆိုတာထက် ငါ့ကို မင်း ပြောချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ဝန်ခံချက်ဆိုလျှင် သူ ပြောချင်တာ ဆိုသို့ဖြစ်လိမ့်မည်။ တကယ်ပဲ ထူးပြောသလို သူ ဇွန်သက်ပန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

မေသက်ဇွန်နှင့် တွေ့ကြစဉ်က သူ့နှလုံးသားတွေ မည်သို့မှ ခြစ်မသွားတော့ဘဲ အမှတ်မထင် ပြုလုပ်လိုက်သော သူ့မရဲ့အပြုအမူကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွေ လှုပ်ခတ်သွားတာတော့အမှန်ပင်။

ညံ့ထသွားသော သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားချက်က ဘာကြောင့်လဲ။

“ငါထင်တယ်၊ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ အဲဒီ သံသယ

မြို့ရိုးတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတယ်ဆိုတာ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် မင်းတို့ မေသက်စွန် မခံချင်ဖြစ်အောင် ဇွန်သက်ပန်နဲ့ ခဏတွဲခဲ့ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ မေသက်စွန်လို မိန်းကလေးနဲ့ ဝေးဝေးချင်လို့ ဇွန်သက်ပန်တို့ မင်းနား အရောက်ပို့ခဲ့တာ”

“ဘာ သူ့ကိုငါ့ရဲ့ဟန်ဆောင်ရည်းစားဘဝ လုပ်ပေးဖို့ မင်းတို့ ပြောတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုမှ မင်းကလက်ခံမှာလေ။ အဲချိန်က မေသက်စွန် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရမ်းမွန်ထူနေတာဆိုတော့ အဲဒီလို မှ ကောင်မလေးကို မင်းအနားမပို့ရင် မရလို့ အကြောင်းရှာအကြောင်း ပြုပြီးပို့ခဲ့တာ။ ငါက ခံစားရဖို့ဆိုရင် ဝေးရော။ ဘာလို့လဲဆိုရင် ငါ အဲဒီမှာ ပါရမီအားနည်းတယ်ထင်တယ်။ မင်းတို့လောက် ခံစားချက် ထိလွယ် ရှလွယ် မပြင်းထန်ဘူးကွ”

“အံမာ လာသေးတယ်”

သူ့တာသာ (၅၂၈) မေတ္တာကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ (၁၅၀၀) ခံစားချက်တွေ တိမ်းလျှိုးကွယ်ပျောက်နေတာကိုများ ခံစားချက် ထိ လွယ်ရှလွယ် မပြင်းထန်ဘူးဟု လာပြောနေသေးသည်။ ထူး နှုတ်ဆက် ပြီး ပြန်သွားတော့ အိမ်အကြီးကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွား သည်။ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေ ရှိကြသော်လည်း အလုပ်သမား

သူက သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့။

ဘိုးဘိုးကလည်း အလုပ်တွေနှင့် အချိန်ပြည့်ရှိနေတတ်သည်။

အဲဒီမှာ မြေးအဘိုး (၂) ယောက် တကူးတကမဆုံလျှင် ဆုံနိုင်စရာ မကြောင်းမရှိ။

ဘိုးဘိုး အလုပ်ပြန်လာချိန်က မှောင်သည်။ ပြန်ရောက်တော့ စားသောက် နားပြီဆိုလျှင် သူနှင့်မဆုံ။ သူကလည်း ညဉ့်နက်မှပြန်လာ ကာ များသည်ကိုး။

ဒါတောင် ခုတစ်လော (၅) ယောက်သား မဆုံနိုင်လို့ ကလပ် သွားဖြစ်ကြတာ။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင် မှောင်ပြီဆိုတာနှင့် (၅) သောက်သား ပြင်ဆင်ပြီး ကလပ်မှာသွားကဲကြသည်။

သူက အရက်ဝင်လျှင် သွေးနည်းနည်းဆိုးလို့ ကလပ်သွား ဘိုင်း ပြဿနာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်တတ်သည်။ ရိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် ခြစ်၊ မဖြစ်လျှင် သူများတွေကို ရန်စရန်ဖြစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် အဘိုးမှာ သူ့အတွက်ကြောင့် သူများတွေ ကို လျော်ရသလို သူ့ကိုလည်း အာမခံနှင့် ထုတ်ရသည်။

သိသည့်အတိုင်း သူကသာ ရန်စရန်ဖြစ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်း တွေကလည်း သူ့ဘက်ကဆိုတော့ အချုပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီဆိုလျှင် ရထား ဘွဲ့နှင့် ပြန်ထွက်ရပြီဆိုလျှင်လည်း ငါးယောက်တွဲကြီး။

အိပ်ရာပေါ် တွဲလှဲချလိုက်ရင်း သူ့တွင် လှုပ်စရာ မယ်မယ် ရရ မရှိ။ နေခင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့အာရုံထဲမှာ တစ်ခုမှ ရေး မျော်လာပြန်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အူကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးကို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့် လှလှပပ တွေ့လိုက်တော့ သူ တဒဂ် မှင်တက်သွားရသည်။

“ကျွန်မ လှရဲ့လား”

လို့ အူကြောင်ကြောင်လှမ်းမေးမှ သတိဝင်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက် စကားတွေဆိုကာ သူမကို ချိုးဖဲ့ခဲ့မိသည်။

ဒါကိုလည်း သူမ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ ခံစားရပုံမပေါ်ဘဲ မျက်နှာမပျက်။ သွားရတာက ဇွန်မခံချင်အောင် အခွဲတိုက်တွဲပြတာ ဆိုပေမယ့် ရောက်တော့မှ ကိုယ့်မှာ ကလေးထိန်းအဖေတစ်ပိုင်းကို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူမအသားတွေ ဖွဲစားနေတုန်းကလည်း ဟန်ဆောင် မူယာ မာယာလုံးဝမရှိဘဲ ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်မလေးကို သတိထားမိတာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက် ပိုသွားချိန်က သူ့စားခိုင်းသည့် အစားအစာတွေကို မကုန်ကုန်အောင် စားနေသည့်အချိန်က ဖြစ်သည်။

ကုန်မှပိုပေးမည်ဆိုတဲ့စကားကို အတည်ကြီးမှတ်ယူကာ ဝင်သည်။ မဝင်တော့ မကုန်ရင် တကယ်ပြန်မပို့ဘူးမှတ်ကာ ကြိုတင်မှတ်စားနေရင်း မျက်ရည်ဝဲနေပုံက သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကို အဆုံးစွန်ကိုင်လှုပ်သွားတာဖြစ်၏။

ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့ ဒီလောက်ထုံအတဲ့ အူကြောင်ကြောင် ကောင်မလေးကို မြင်ဖူးခဲ့တာ ပထမဆုံး။

ဒါကြောင့် ထူးတို့က ထမင်းထုပ်ထမ်းရှာရမည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

မေသက်စွန်ရဲ့ကဏ္ဍက ပြီးတော့ သူမနှင့်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့။ ဒါပေမဲ့ ကပေါက်တိကပေါက်ချာစကားတွေ ကြားချင်သည်။

ဖေဖေလာတော့မယ် မြန်မြန်ချဆိုတဲ့ စိုးထိတ်မှုကို စနောက် နှိုစယ်ချင်သည်။

ထွဋ် နူးညံ့ပျော်ဝင်သွားသော စိတ်ခံစားချက်ကို မတားမိတ် နှိန်းခေါ်လိုက်သည်။ စစချင်း ခေါ်လျှင်တော့ တော်တော်နှင့် ကိုင်ဖို့ သမ်းမမြင်။ ဇွဲတော့ရှိရသည်ပေါ့။ ကောင်မလေးက ပေကတ်ကတ် ချစ်ကန်ကန်လေးကိုး။

“ဟယ်လို”

“ဟာ ဟေ့... အိပ်နေတာလား။ ဘယ်ချိန်ရှိသေးလို့လဲ”
အိပ်ချင်မှူးတူးသံကြီးနှင့် ဟယ်လိုဟု ထူးသဖြင့် သူမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေးလည်းမေး၊ တိုင်မှာကပ်ထားသော နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

(၈) နာရီကျော်ပဲရှိသေး၏။

“ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ ဒုက္ခပါပဲ။ သက်ပန် စိတ်ညစ်လာပြီ။ ဖုန်း ခဏခဏမဆက်ပါနဲ့ဆိုမှ။ ဖေဖေက ခုတောင် သက်ပန်ကို သိပ်သင်္ကာတော့တာ မဟုတ်ဘူး”

ထုံးစံအတိုင်း သူမဘက်က အခက်အခဲနှင့် စကားသံက ရေပက်မဝင်။ ကောင်မလေးရေ မင်းရဲရိုးသားမှုတွေက ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်တွေကို အစွမ်းကုန်ကိုင်လှုပ်သွားပြီကွာ။

“ဆူတော့”

“ဆူတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့။ စိတ်လည်းရှုပ်လာပြီ။ ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟာ... ရှင်တို့ ဟိုကိစ္စလေ။ မနက်က သူ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သက်ပန် အသေချာတွေ့လိုက်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ သက်ပန်က အပေမယ့် အဲဒီလောက်ထိ ဆုံးကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အဟွန်း”

သူမကိုယ်သူမတော့ ရိုးလ်တင်လိုက်သေးသည်။ အ၊ တာကဘာပဲကို။ တုံးတုံးကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဘာဘူးနှင့် ကာဘာလုပ်သွားသည်။

တကယ်က သူမထက် အများကြီးလည်တဲ့သူက အဲဒါတော့ ဒီအချိန်ကတည်းက သိတာပဲ။ တမင်အကြောင်းရှာဖုန်းဆက်နေမိသိတာ ဒီအူကြောင်ကြွက်မလေးက မသိဘူးတဲ့လား။

“ထွဋ် ဖေဖေ အသံကြားတယ်။ ချလိုက်တော့မယ်နော်။ ဝဲလည်း မခေါ်နဲ့တော့နော်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

ကမန်းကတန်းပြော၍ ဖုန်းချသွားခြင်းကို မတားဘဲ ဖုန်းကို မေးမှမခွာဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ခါတိုင်းဆို တမင် အမြင်ကပ်လွန်းလို့ ကပ်ပိုလွန်းလို့ သူမချသွားတာနဲ့ ထပ်ထပ်ပြီး ပြန်ခေါ်သည်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ရွံ့သည်။ ခုကျ

ဘယ်တုန်းကမှ မလိပ်ညာခဲ့ဖူးသော ဖေဖေ့ရဲ့မျက်နှာတည်တည်
တွေ့လိုက်သည်နှင့် အလိုလို ကြောက်လန့်နေတတ်သော
ပန်အတွက်ဆို ဆိုစရာမရှိတော့ပေ။

“ဖေဖေကလည်း သမီးက ဖေဖေမသိအောင် ဘာလုပ်ခဲ့လို့
ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“အရင်တုန်းကတော့ ဖေဖေမသိအောင် ဘယ်လုပ်ခဲ့ပါ့မလဲ။
တော့ လုပ်ခဲ့ချင် လုပ်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဖေဖေကလည်း”

“ဖေဖေကလည်း ဒါက ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကို ပြောနေ
ဖေဖေက သမီးကို အတင်းထိန်းချုပ်ခဲ့တယ်။ အားလုံးက မှား
သလို့ သတ်မှတ်ပေးမယ့် ဖေဖေကတော့ ဖေဖေလုပ်ရပ် မှားတယ်
ဘယ်တော့မှ သတ်မှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ကာလက အရင်
နောက်လို မိဘက သွေးအေးအေးနဲ့ နေလို့ရတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့
လျှပ်တပြက် မျက်ကွယ်ခဏမှာတောင် မဖြစ်သင့်တာတွေ
ဖြစ်သွားကြတယ်။ အဖတ်ဆယ်လို့မရတဲ့အမှားတွေ ဖြစ်သွားကြ
သယ်”

စကားကို သံပြတ်နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သော ဖေဖေ
ဤမျှ ရှည်လျားသော စကားကို မကြားဘူးခဲ။ မေမေနှင့်တီလေး

အခန်း (၁၉)

“ခုတစ်လော သမီးကြည့်ရတာ ဖေဖေတို့မသိအောင်
တစ်ခုခုလုပ်နေသလိုပဲ။ ဟုတ်လား သမီး”

“ဟင် ရှင်”

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်း။ ဖေဖေစကားကြောင့်
သက်ပန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဖေဖေ သူမရဲ့မျက်နှာ
မကြည့်ခင် ဟန်မပျက်အောင် ထိန်းရသည်။

ဖင်ထိုင်ခုံတွေကို မလိုအပ်ဘဲ နောက်သို့ ရွှေ့လိုက်ပြီး
စားပွဲခုံရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူများတွေကို လိမ်လို့ ရချင်ရမည်။ ဖေဖေကိုတော့ လိမ်

တောင် ငြိမ်နားထောင်နေသည်ဆိုတော့ ယက်ပန်လည်း နားထောင်ရတော့သည်။

ကော်ဖီကို သောက်လိုက်၊ ရှေ့က ပူတင်းလေးကို ထိုးထားစားလိုက်နှင့် ငြိမ်သက်နေသော သက်ပန်ကို ဖေဖေလှမ်းကြည့်ကာ-

“အထူးသဖြင့် ဖေဖေက သမီးမိန်းကလေး မွေးထားတော့ ပိုထိန်းရတယ်။ ပိုစိတ်ပူရတယ်။ သမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာဆိုတာ အမှားမခံနိုင်ဘူး။ အဆုံးစွန် သမီးကျောင်းပြီးရင် ဖေဖေ စိတ်သဘောတူရတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ သမီးရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ဖေဖေ စီမံကိန်းချထားပြီးသား”

“ရှင်”

“သမီး အံ့ဩသွားတာလား”

ပါးစပ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ပူတင်းကို ဝါးဖို့ သတိမမေ့ဖေဖေရဲ့အသံကြားမှ လက်ထဲမှာ သတိလက်လွတ်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခက်ရင်းကို ပန်းကန်ထဲ အသာချလိုက်သည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မြောင်းဆန်နေသည်။

ဖေဖေ တယုတယ မွေးမြူပေးခဲ့တဲ့သမီးက သူ့စိမ်းလျှော်အတွက် လျှော့ထားတာလား။ အဲဒီထဲမှာ ကာယကံရှင် သက်ပန်ထက်က ဘာမှ လုပ်ခွင့်၊ ပြောခွင့် မရှိဘူးလား။

“သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ၊ လူကြီးတွေ စီစဉ်ရင်တော့ သမီးမှာ ငြင်းခွင့် မရှိဘူးလေ။ အရင်တုန်းက အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နိုင်ပေမယ့် ခုတော့ မအေးဆေးနိုင်ဘူး။ သမီးက ဖေဖေတို့ရဲ့ မျက်ကွယ်မှာ ခေါ်ရုံများစွာ နေရတဲ့သူ”

“သမီး ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘာမှလည်း မလုပ်ဘူး။ အဲဒါကို ယုံပေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး”

“မပြုချင်လည်း ပြုရမှာပဲ။ မတော်တရော်နဲ့တွေ့လို့ ရင်ကျိုးတာထက် ဖေဖေ ရင်နာနာနဲ့ ရှေ့ဆက်ရမှာပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဘစ်ခုပဲ မြဲမြံမှတ်ထား။ သမီးကောင်းစားဖို့ သမီးရဲ့နောင်ရေးလှဖို့ မေဖေလုပ်နေတာ”

စကားလမ်းဆုံးသွားပြီ။ ဖေဖေက ပြောပြီးသည်နှင့် အစားအသောက်ကိုပဲ အာရုံစိုက်စားနေတော့သည်။ မေမေနှင့်တီလေး ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမပြောကြ။

အင်းလေ ... ဖေဖေရဲ့အမိန့်တိုင်းကို ဘယ်သူ လွန်ဆန်နိုင်လဲ။ ဖေဖေက ပြောပြီးလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်တာမို့ ဒီကိစ္စဟာ မလွဲမသွေ အကောင်အထည်ဖော်လာမှာကိုလည်း သိနေပြန်သည်။

ကိုယ်အမှုအရာပျက်တာနှင့် ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ ရောက်လာမှာဆို၍ သက်ပန် ကော်ဖီခွက်ကို ကုန်အောင် ဖျစ်ညှစ်သောက်နေရသည်။

အတွေးတွေလည်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ လူလည်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။

အရင်ကတည်းကတော့ အရိပ်အမြွက်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဖေဖေ ရွေးချယ်ပေးသော အိမ်ထောင်ဘက်ကိုပဲ သက်ပန် ရွေးချယ်ရမည် ဆိုတာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ခုကျတော့ လက်လည်း မခံနိုင်၊ ကြားလည်း မကြားရဲ။ အထွဋ်ထိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း အတွေးက ဖျောက်လိုက်သည်။

မနေ့ကကိစ္စနှင့်တင် သက်ပန်တို့ မေသက်ဖွန်ကို နိုင်လိုက်တာ အသိသာကြီး။ ဒါဆိုလျှင် သူနှင့်သက်ပန်ရဲ့ ဟန်ဆောင်ဇာတ်လမ်းလည်း ရှေ့ဆက်စရာမရှိ။

တစ်ခါမှ မပြင်ဆင်ဖူး၍ လှလားမေးမိတာတောင် ပိုးစိုးပက်စက် ပြောခံရသည်။

မိန်းကလေးသဘာဝအရ ကိုယ်ဟာ မလှတူးဆိုတာသိနေရင်တောင် သူများတွေက လှတယ်ပြောလျှင် ကျေနပ်မိတာ။ မလှတာကို

မလှတူးလို့ ပြောခံရတော့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ရင်ထဲ တွေးမကြည့်မိတူးသား။ မတွေးပေးတတ်ဘူးလား။

ပြီးတော့ ပတ်သက်ကြရသည့်အနေအထားက ဟန်ဆောင်ပေးရတာ။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ မသိခဲ့ပေမယ့် ဟန်ဆောင်အချစ်ဆိုတာ ပတ်သက်ခွင့် လုံးဝမရှိတူးလို့ သဘာဝပေးအသိအရ သိခဲ့ရတဲ့နောက် သက်ပန် နောက်ထပ် ဟန်ဆောင်ခြင်းကို ဆက်မလုပ်ချင်တော့။

ဟန်ဆောင်ရတာကို ပင်ပန်းလာသည်။ ကိုယ့်အပေါ် အကောင်းမြင်သော လူဆိုးလေးတစ်ယောက်ကို ဒီထက်မက ကူညီချင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မနေ့က သူ့ဘက်ကနိုင်အောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာသည်။ ကိုယ့်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တွဲခွင့်ရတာကို ရင်လည်း ခုန်သည်။ ပျော်လည်းပျော်ခဲ့သည်။

ဒါဟေ့ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်နေတာပဲလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ နာရသည်။

ခုကျတော့ အရာရာက သက်ပန်အတွက် ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ယခုတောင် သံသယဝင်နေပြီပို့ ရှေ့ဆက်လျှင် သက်ပန်ပဲ လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးရမည်။

သူကတော့ ဟန်ဆောင်ပတ်သက်ခံဖို့ ပြောတာမို့ ဘာဖြစ်မှန်း မို့လဲ။ သက်ပန်က ဒီအိမ်မှာ နှစ်ရက်လများ နေရမည့်သူဆိုတော့ သူနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို ဖြတ်ချရတော့မည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး။ ရင်နာသလိုလို မခံစားနိုင်သလိုလို။

သက်ပန် အဲဒီသင်တန်းပိတ်ရက် (၂) ရက်စလုံးမှာ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ အပြင်သို့လည်း လုံးဝမထွက်။

အရင်တုန်းကလည်း သက်ပန်ရဲ့နေမှုထိုင်မှုပုံစံက ဒီလိုပဲ ကျဉ်းကျပ်မှုတွေထဲမှာ ပျော်ရွှင်အောင်နေတတ်ခဲ့သည်။

ယခုကျတော့ နေသာနေရသည် ပျော်ရွှင်မှုလည်းမရှိ၊ ခံစားချက်လည်းမရှိ။ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သင်တန်းတက်ရမယ့်ရက်ရောက်တော့ သက်ပန် နေမကောင်း၍ သင်တန်းမသွားဖြစ်တော့၊ (၂) ရက်လောက် သင်တန်းပျက်လိုက်ရသည်။ ပေါင်း ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် သင်တန်းပျက်ရက်ပေါင်းလိုက်တော့ (၄) ရက်။

သင်တန်းပျက်ရက် ဒုတိယနေ့မှာ မိုးပြာရောက်လာသည်။

“နေမကောင်းတာကို ပြောလည်းမပြောဘူး အူကြောင်ကြွက်လေး။ ဖုန်းက ဘာလို့စက်ပိတ်ထားရတာလဲ။ မနေ့ကတည်းက

နေတာ လုံးဝခေါ်လို့မရဘူး”

“ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာကိစ္စမရှိလို့ ပိတ်ထားတာပါဟာ”

“မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဟင်”

မိုးပြာရဲ့စကားကို နားမလည်သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။ မိုးပြာရဲ့ပုံစံကတော့ အမြဲတမ်း ဖျတ်လတ်တက်ကြနေသည်။

လည်း ရဲရင့်သည်။ အင်း... ဒီလောက်ရဲရင့်တဲ့သူမှာလည်း လန့်ရမယ့်လူဆိုး (၅) ယောက်က ရှိသေးသည်။

တွေးနေရင်း သက်ပန် မျက်ရည်ဝဲချင်လာသည်။ အရင်တုန်းက ဇွန်သက်ပန်ရဲ့ဘဝကို ပြန်လိုချင်လာသည်။ အဲဒီတုန်းက ခံစားချက်

တွေလည်း ဒီထက်မများ၊ ဒီထက်လည်းမကျယ်ပြန့်။ နယ်ပယ်ကျဉ်းသည်။ အတွေးနည်းခဲ့သည်။ ခုကျတော့

ဘယ်အရာလေးကိုတွေးတွေး သူက အာရုံထဲ ဝင်ရောက်ရောက်လာသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကလည်း တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းသည်။

မိုးပြာကိုမြင်တော့ သူ့ကို သတိရသည်။ ဖုန်းမြည်သံများ ကြားလျှင် သူလားဆိုပြီး ရင်ခုန်မိသည်။ ကျောပိုးအိတ်လေးကို တွေ့

ပြန်တော့ သူ့ကိုမြင်ယောင်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး အဆုံးစွန်အိမ်မက်ထဲ သိတောင် သူရောက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမျှန်ဆို သက်ပန် ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ငိုချင်
သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘဲ သက်ပန် ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့တာ
ဘာကိုခံစားနေခဲ့တာလဲ၊ ဘာတွေ အရူးထနေခဲ့တာလဲ။

“အထွေအထူးမရှိဘူးလို့ နင်က အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲပြီး အေး
အေးဆေးဆေး ပြောနိုင်တယ်နော်၊ ငါ့မှာ မနေ့ကတည်းက ဟိုကောင်
တွေကြောင့် စာကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်မမှတ်ရဘူး။ နင်
ဖုန်းခေါ်မရလို့ နင်ရောက်မလာလို့နဲ့ ဟောဒီနေ့ပါ နင်က ဆက်ပျံ
တော့ မရတော့ဘူး။ ငါ့ကို နင့်အိမ် ဇွတ်လွှတ်တော့တာပဲ။ စကားအ
ပါးလိုက်တာ မရောက်ရောက်အောင် ပြောပေးတဲ့”

“စကားအမှာပါးတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် မနက်ဖြန် သင်တန်းမဖြစ်ဖြစ်အောင်
တက်ပါ။ သူ့ကိုထပ်ကူညီဦးတဲ့။ အင်း... မနက်ဖြန်မတက်ရင်တော့
သူ နင့်အိမ်ဖုန်းကိုခေါ်မှာတဲ့နော်။ အဲဒါကြောင့် လာပြောရတာ”

အခန်း (၂၀)

“မဖြစ်မနေ ကူညီရမယ်ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကျွန်မနဲ့
ခင်ချကြားမှာ ဘာကျေးဇူးခံ၊ ကျေးဇူးစားမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အရင်တုန်းက
ကူညီတယ်ဆိုတာ ကူညီနိုင်တယ်ထင်လို့ အခု မကူညီနိုင်တော့ဘူး
ဘာကလည်း မကူညီချင်တော့လို့”

သူက ကားမောင်းသူနေရာမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။
သက်ပန်က ဘေးမှာဖြစ်သည်။ ဟို (၄) ယောက်ကတော့ သက်ပန်တို့
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရရန် လိုက်မလာခဲ့တော့ပေ။

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆို သက်ပန်လည်း သူ့ရဲ့ကားပေါ်မှာ (၂)
ယောက်တည်း မရှိချင်ပေမယ့် ရှင်းလင်းစရာတွေရှိနေသဖြင့်

လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်လည်း ကျွန်မမှာ ကူညီဖို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မအကြောက်ဆုံးက ဖေဖေကိုပဲ။ ခုတောင် ဖေဖေသံသယရှိနေပြီ”

“အဲဒါတွေက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ။ ဒီမှာ မင်း ကိုယ့်အဲဒါတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောနဲ့ သက်”

သက်

သူ့ရဲ့ ‘သက်’ ဆိုတဲ့ခေါ်သံကြောင့် သက်ပန် တွေဝေသွားသည်။ သူ အမှတ်တမဲ့ခေါ်လိုက်မိတာလား။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ဟန်ဆောင်ဖို့ပဲလေ။ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာကကော ဘယ်လောက်ထိ တည်မြဲနေမှာမို့လဲ။ ကျွန်မနောက်ထပ် ထပ်ပြီး ဟန်မဆောင်ချင်တော့ဘူး”

“ဟန်မဆောင်ချင်ရင် အလွယ်လေးပဲ မင်းကိုယ့်ရဲ့ တကယ်ချစ်သူလုပ်ပေါ့”

“ဘယ်လို”

သူ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့် သက်ပန်အကြည့်တွေက သူ့ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဒါ ဘာစကားလဲ။

ပြီးမလို တည်မလိုနှင့် ကြည့်နေသောကြောင့် သက်ပန်ပဲ ဘေးကြားလွဲသွားတာလား။ နားကြားလွဲစရာတော့ အကြောင်းမရှိ။ သူနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြတာ ကပ်လျက်လေ။

ဟန်ဆောင်တာကနေ တကယ်လုပ်လို့ရသလား။ အူတယ်အတယ်ပဲပြောပြော အဲဒါကို သက်ပန် လုံးဝမသိ။

အချစ်မှာ အလကား အလကား ချစ်ကြည့်မယ်။ အစမ်းချစ်ကြည့်မယ်လို့ ပြောလို့ရသလား။

ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူစမ်းသုံးကြည့်သလို မကြိုက်လျှင် လွယ်လင့်တကူ ပြန်လဲလို့ရသလား။

“ကိုယ် အတည်ပြောနေတာ”

“ဘာ ဘာကိုလဲ”

သက်ပန်ရဲ့ကိုယ် ကားတံခါးနှင့် ထိမိသွားရင်း ခပ်လေးလေးမေးလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေက သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာလေးထက် မှာပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေခဲ့ကာ အရောင်တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည်။

“ဟန်ဆောင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ တကယ်ချစ်ကြိုက်ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ရှင် ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ အဲဒီစကားတွေ

သက်ပန်ကို လာမပြောနဲ့။ ရှင် ရှင်ရဲ့ရည်းစားကို သစ္စာဖောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ရည်းစား ဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲ”

“အဟွန်း... ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ထိ နဲ့အတယ်လို့ ရှင် သတ်မှတ်ထားတာလဲ ကိုအထွဋ်ထိပ်။ မေသက်စွန်ဆိုတာ ရှင် ချစ်လှချည်ရဲ့ ကြိုက်လှချည်ရဲ့လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ရှင်ရဲ့ရည်းစား။ ရှင်ဘက် သူ စိတ်ပြန်လည်လာအောင် ကျွန်မကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာကော ရှင် မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“-----”

“အခုလည်း ရှင်ဆီ သူပြန်လာမယ်ဆိုတာ သေချာပေါက်ပဲ လေ။ အဲဒါကိုရှင်က ကျွန်မကိုလည်း ချစ်လို့ရမလားမေးတာ အံ့ဩ လိုက်တာ။ အရင်က ရှင်ကို ကျွန်မကြောက်ခဲ့တာ အခု ရှင်ကို ကျွန်မရွံ့သွားပြီ ကိုအထွဋ်ထိပ်”

သက်ပန်ရင်ထဲမှာ တလှိုက်လှိုက် ဖြစ်လာသောခံစားချက်များ ကို ထိန်းကာ ကားပေါ်မှဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် -

ကားတံခါးက ဆွဲဖွင့်လို့မရ တွန်းဖွင့်လို့မရ။

“ကိုယ်နဲ့ကိစ္စမပြေလည်သေးဘဲ မင်း ဒီကားပေါ်က

ဆင်းသွားလို့ မရဘူး သက်”

“ဘာ”

အမိန့်ပေးသလိုပြောသော သူ့ကို ဒေါသဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုလဲ။ သူတို့တွေက သက်ပန်ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေး ချိုးအစားထဲ သတ်မှတ်ထားတာလဲ။

ဒီ အူတူတူ အတတ ကောင်မလေး ဘယ်အချိန် အသုံးချချ ပါတယ်လို့ သတ်မှတ်ရအောင် သက်ပန်က လမ်းဘေးက အရုပ် တစ်ရုပ်လား။

ခံစားချက်ရှိတဲ့လူ။

မခံစားတတ်ခဲ့ဖူးလျှင်ထား ခံစားတတ်ခဲ့သည့်အခါမှာတော့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောသလဲ။ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောသလဲဆိုတာ ပြီး ခံစားတတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို သိစေချင်သည်။

အမိန့်ပေးတိုင်း နာခံရလောက်အောင် သက်ပန် အဲဒီလောက် ခံ ကြောက်သွေးမရှိ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ကူညီခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကောင် မဆန်းစစ်ချင်တော့။

“ခုချိန်မှာ မင်း ဘယ်လိုခံစားပြီး ဘယ်လိုနားလည်မှုတွေ ပြုနေသလဲတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိအောင်ပြောမယ်။”

အချစ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လောက်ထိ နားလည်ထားသလဲတော့ ကိုယ့်
မသိဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ပျက်နေတဲ့
အချိန် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ်နဲ့ အနီးဆုံးရောက်လာတယ်။
ခံစားမှုအသစ်သစ်တွေကို ရနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ နောက်ထပ်
လူသစ်အပေါ်မှာ စိတ်အညွတ်တိမ်းဆုံးပဲ”

သူပြောနေတာတွေ သက်ပန် နားမလည်။ ထို့ကြောင့်
သူ့မျက်နှာကိုပဲ ဝေးကြည့်နေခဲ့သည်။

သူကလည်း သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
ရင်း စကားကိုဆက်သည်။

“မေ့သက်စွန့်အပေါ်မှာ ကိုယ်တော်တော်လေး စိတ်ပျက်နေ
ချိန် အူတူတူ အတတ၊ ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်တတ်တဲ့ပုံစံနဲ့ မင်း
ကိုယ့်နားရောက်လာတယ်။ မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုတွေက အရာအားလုံးကို
အနိုင်ယူသွားတယ်။ အဆုံးစွန် ခက်ထန်မာကျောခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တော်
တွေကိုတောင် အနိုင်ယူသွားတယ် သက်ပန်”

သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာတောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လာသည်။ အ
ခြောက်လာသလိုလို ခံစားရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်

ကာ -

“ကျွန်မကလေး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပုံပြင်နားထောင်

ပြီး ကြီးလာတာ မဟုတ်တော့ ပုံပြင်တွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး
ကိုအထွဋ်ထိပ်။ ကျွန်မကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပဲပြောဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့
ရှင်က ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတော့ ဘာလဲ ရှင် အဲဒီစကား
ကို ပြောရင် ကျွန်မ ဝမ်းပြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ထခုန်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်
ထားတာလား”

“သက်ပန်”

“ရှင်မှားတယ်၊ ရှင် သိပ်ကိုမှားတယ်။ မိန်းကလေးအချို့က
တော့ ရှင်ကို မက်မောကောင်း မက်မောလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက
တော့ ပါမှာမဟုတ်”

“သက်”

“အို ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“လွှတ်နော် ... လွှတ်လို့ပြောနေတယ်”

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အစိမ်းသက်ဆုံးရှိခဲ့သူမို့ အချစ်၊
အနမ်းဆိုတာ သက်ပန်အတွက် ဘယ်တုန်းကမှ မကြားသိခဲ့ဖူးတဲ့
သင်ခန်းစာဖြစ်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေရဲ့အောက်မှာ သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာ ဘယ်လို
ဖြစ်ခဲ့သလဲမသိပေမယ့် ငိုချင်တာပဲသိသည်။

ရုန်းမထွက်နိုင်ခင်မှာ ကိုယ်က လေဟာနယ်ထဲမှာ မြေလွတ်

လက်လွတ် ပြုတ်ကျသူတစ်ယောက်ပဲ။ ခဏလေး လွတ်ထွက်သွားသည်နှင့် သူ့လက်ထဲမှ အားကုန်ရုန်းကာ မျက်နှာကို ငုံ့ချ၊ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဇွတ်ရောအတင်းကာကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

ငိုသံလည်း မထွက်၊ ရှိုက်သံတွေလည်း မထွက်ဘဲ မျက်ရည်တွေက အားကောင်းလွန်းနေခဲ့သည်။

“သက်ပန်”

“မထိနဲ့”

“ကိုယ်”

“သွား”

အသားကို ထိတော့မထိနှင့် ဇွတ်တိုးအော်မိသည်။ ခေါ်တော့မောင်းထုတ်မိသည်။ မျက်နှာကိုတော့ လုံးဝမမော့၊ လက်တွေလည်း မျက်နှာနားမှမဖယ်ဘဲ -

“ရှင် ကျွန်မကို အထင်သေးတာ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ အိး ဟီး ဟီး ... မုန်းတယ်၊ ကျွန်မကို”

“သက်ပန်”

“လာမခေါ်နဲ့ သွား”

“သွားဆိုင်းတိုင်း မသွားနိုင်ဘူးကွ”

သူကလည်း တင်ပြန်စီး ပြန်လာအော်နေသေးသည်။ ကားတံခါးဘက် အတင်းကွေးကုတ်ကာ ဝိုနေသော သက်ပန်ရဲ့ဘေးသို့ရောက်အောင် ဇွတ်တိုးလာသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ငိုနေသည့် သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်ရအောင် ဇွတ်အတင်းခေါင်းလိုက်ငုံ့ကာ-

“ကိုယ်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို မင်း ဘာလို့မယုံကြည်ရတာလဲ။ ဘာလို့ လက်မခံရတာလဲ။ ကိုယ့်မှာ မင်းကိုချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောင်းပြောခွင့် မရှိဘူးလား။ လူပျိုယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပျိုမိန်းကလေးကို ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖြစ်တယ် ဖြစ်တယ် အရမ်းဖြစ်တယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ပတ်သက်လာတာကိုက ဟန်ဆောင်ဖို့ပဲလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ အရင်တုန်းက ဟုတ်တယ်။ အခု ဟန်မဆောင်ချင်တော့ဘူး။ တကယ်ချစ်တယ် ပြောခွင့် မရှိဘူးလား။ ဘာဖြစ်လဲ”

“အထွဋ်ထိပ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်ပန် သူ့ရဲ့လက်ကနေ လုံးဝ ရုန်းထွက်၍ မရတော့ပေ။ နွေးထွေးသန်မာသော လက်တစ်ဖုံရဲ့ ဝှေ့ဖက်မှုအောက်မှာ သက်ပန်ရဲ့ ထိန်းချုပ်ထားသော ခုံစားချက်တွေကလည်း မျက်ရည်အသွင် ကူးပြောင်းသွားခဲ့သည်။

အရင်နေ့ရက်တွေက သူနဲ့မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ထိန်းချုပ်
ခဲ့ပေမယ့် ဟာတာတာ ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အရင်တုန်းက
မသိပေမယ့် ခု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပြီ။

ငိုချင်နေတာက ငိုချင်နေတာပဲ ဖြစ်လျက် ရင်ခုန်တာက
လည်း ရင်ခုန်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီချိန်မှာ ဘာဆို ဘာမှ တွေးချိန်မရနိုင်အောင် ဇွန်သက်ယို
ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ အချစ်ရဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားမှုအောက်မှာ အရှုံးကြီး
ရှုံးလျက်။

အခန်း (၂၁)

ချစ်တယ် ချစ်လားလို့ မပြောဆိုကြဘဲ ချစ်သူလို သူ့သတ်
သတ်လိုက်ခြင်းအပေါ် သက်ပန် နားတောင်မလည်နိုင်ပေ။ ရုပ်ရှင်
စက်ကားတွေထဲမှာကော စာအုပ်တွေထဲမှာပါ တစ်ဖက်က ချစ်တယ်
ခင်လားမေးမှ ကျန်တစ်ဖက်က ချစ်တယ်ဆိုရင် ချစ်တယ် ဖြစ်မည်။

ယခုကျတော့ သူလုပ်သွားပုံက သက်ပန်အပေါ် သူ့ရဲ့ ချစ်သူ
အိမ်ယောက်လို ပြုမူလိုက်တာ ကြိုက်လည်းမကြိုက်ပေ။

စိတ်ထဲလည်း ရှုပ်ထွေးပြန်သည်။ သူ သက်ပန်ကို တကယ်
ခင်တာကော ဟုတ်ရဲ့လား။ သက်ပန်က ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူးလို့
ခင်သူလို့များ ဉာဏ်ဆင်လိုက်တာများလား။ ဟန်မဆောင်တတ်သည်

လူတစ်ယောက်အနေနှင့် သက်ပန် သူ့ကို ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြီး မေးလိုက်တာလဲကွာ”

မျက်နှာကြီးပျက်ပျက်ဖြင့် အဖြေမဟုတ်သောမေးခွန်းကို သူက ပြန်မေးသည်။ သက်ပန် လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ ခေါင်းငုံ့ကာ -

“ဟုတ်တယ်၊ သက်ပန် နားမလည်နိုင်ဘူး။ သက်ပန် မလူရည်မလည်ဘူး။ ခုထက်ထိ ဖြစ်သွားတဲ့အခြေအနေကို နားမလည် နိုင်ဘူး။ သက်ပန်က ထွင်ရဲ့ချစ်သူလား။ ထွင်က သက်ပန်ရဲ့ချစ်သူ လား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခဏခဏ ပြန်မေးကြည့်မိတယ်”

“မေးကြည့်တော့”

စကားပြန်ထောက်သောသူ့ကို သက်ပန် မော့ကြည့်လိုက် သည်။

နဖူးမှာ အနီရဲ့ရဲ Nike တံဆိပ် နဖူးစည်းကို တပ်ထားသဖြင့် ဝင်းဖန်သော သူ့ရဲ့မျက်နှာလေးကို ပေါ်လွင်စေသည်။ နဖူးစည်းက အ ကျော်လွန်ပြီး ကျဆင်းနေသည့် ဆံပင်တချို့က တလှုပ်လှုပ်နှင့်

အမှန်တော့ သူနှင့်သက်ပန် တွေ့ကြုံဖို့ အစီအစဉ်မရှိ သက်ပန်ကသာ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ဖြစ်ပျက်သွားသည့်အဖြစ်အပျက်ကို ဘာကြောင့်လဲ ရေရာစွာ သိချင်သဖြင့် သူ့ကို လိုက်ရှာရင်း တင်

ကွင်းမှာ တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူကတော့ ထူးနှင့် တင်းနစ်ရိုက်နေလျက် သက်သောင့် သက်သာ ရှိနေသည်။ တင်းနစ်ကွင်းထိပ်မှာ သက်ပန်ရောက်တော့ သူက သက်ပန်ကို မမြင်သေး။ အဖြူရောင်အားကစားဘောင်းဘီတိုနှင့် ခေါင်းရုပ်ဖြူဖြူနှင့် သူပုံစံက ထင်းလင်းနေသည်။

ထူးက လှမ်းပြလို သူက သက်ပန်ကို မြင်သွားပြီး လျှောက် ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ လွယ်အိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဖိတ်လျက် သက်ပန် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လျက်ရှိသည်။

ခုကျတော့ ကိုယ်ကပဲ ချောင်ပိတ်မိပြန်သည်။ ဟူး တစ် သောက်တည်း တင်းနစ်ဘောလုံးလေးကို ပစ်လိုက် ဖမ်းလိုက် လုပ်နေ သောကို သက်ပန် လှမ်းကြည့်မိသည်။

သူက သက်ပန်လှမ်းကြည့်နေရာဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး-

“သွားမလို့လား လာလေ”

“ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ”

အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဖြေနေသဖြင့် သက်ပန် ကိုစောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဖြေလေ၊ စောစောက မေးကြည့်တယ်ဆိုတော့ ဘာအဖြေ

ထွက်သလဲဆိုတာ”

သက်ပန် ကျောမှီနေသော နောက်ကတန်းမှာ သူ့လက်
လှမ်းထောက်လိုက်သဖြင့် သူနှင့်သက်ပန် ပို၍နီးကပ်သွားသည်။

သက်ပန် နောက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုယ့်ကာ အသက်ကို ထိန်
ရှူရင်း -

“မသိဘူး။ မသိဘူးဆိုတာက တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး
သက်ပန်နဲ့ ရှင်ရဲ့ကြားမှာ အဲဒီလို ပတ်သက်ကြဖို့အကြောင်းတရား
မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဖြေပဲ ထွက်လာတယ်”

“အဲဒီလို ပတ်သက်ဖို့လိုအပ်တဲ့အခြေအနေက ဘာလဲ ပြီး
ကြည့်လေ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“မသိဘဲနဲ့ ဘာလို့မေးလဲ။ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း
ရှုပ်နေတာလဲ။ ရောက်ရှိနေတဲ့အခြေအနေတစ်ခုပေါ်မှာပဲ အေးဆေး
နေပါလား”

“ဘာလို့နေရမှာလဲ၊ သက်ပန်ပြောပြီးသာ။ ရှေ့ဆက်ပြီး”

“ဖွန်သက်ပန်”

“ဟင်”

သူ ဆောင့်အော်လိုက်သဖြင့် သက်ပန်လန့်သွားပြီး သူ့

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်မိသည်။ ကိုယ် ဘာအပြောမှားသွားလဲ
လဲးစားမိသည်။

ဘာမှမဟုတ်။ သူ့ဘာသာ အော်ချင်လို့ အော်နေတာလေ။

“ဟုတ်တာပြောတာပဲ”

“ထပ်ပြော မင်း ဒီနေရာမှာပဲ ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“အို”

ပခုံးပေါ် ကျရောက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကို ကြည့်ပြီး
သက်ပန် လန့်သွားသည်။ သူက ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ လက်
တစ်ဖက် ပခုံးပေါ်တင်ထားတော့ ဘာလို့လို့။

သက်ပန် မျက်နှာထူပူစွာဖြင့် သူ့နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ ဒီဘက်ကို အာရုံစိုက်သွားကြသည့် လူတချို့ကြောင့်
အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်နှင့် သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကာ -

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ ဖယ်စမ်းပါ”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ မင်းက ချစ်ဖို့
ကောင်းသလောက် ဒီနေ့ကျတော့ မင်းက ရစ်လှူချည်လားကွ”

“ရှင် ရှင်နော်”

အဲဒီနေ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်မတွေးရဲလောက်
အောင် ရှက်နေခဲ့တာဖို့ သူက စကားပြန်စလာတော့ ပိုလို့အရှက်သည်း

သွားသည်။

ထိုစဉ် -

“လာ မင်းတင်းနစ်မကစားတတ်ဘူး၊ မဟုတ်လား။ ကိုယ် သင်ပေးမယ်။ နောက်ဆို ကိုယ်တို့တွေ အတူတူကစားလို့ရတာပေါ့”

“ဟင်”

သူက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။ သက်ပန်ရဲ့ပခုံးကို ဖက်ကာ တင်းနစ်ကွင်းထဲ ခေါ်လာတော့ သက်ပန် အူကြောင်ကြောင် နှင့် လိုက်လာပြီးမှ ကိုယ့်လာရင်းကိစ္စကို ပြန်သတိရကာ -

“ရှင်နော်၊ ကျွန်မလာတာ ဒါကစားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“စကားများတယ်ကွာ”

သူတက်နီးသွားအောင် ပခုံးကို တင်းတင်းကြီးဖက်လိုက်၏။ သက်ပန်ကလည်း ကြိုတိရုန်း။ သူကလည်း ဇွတ်ဖက်နှင့် ဘာဖြစ် နေသည်မသိ။

နောက်မှ သူ ဘာကြောင့် သက်ပန်ကို ကွင်းထဲခေါ်လာသလဲ သက်ပန် သတိပြုမိတော့သည်။ မေသက်စွန်သည် သူ့သူငယ်ချင်း တချို့နှင့် ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူက သက်ပန်ရဲ့လက်ထဲ တင်းနစ်ဘောလုံးလေး ထည့်ပေး သည်။ သက်ပန် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ ဘောလုံးကို ပုတ်ထုတ်ပြီး

“မဆော့ဘူး၊ ဆော့လည်း မဆော့တတ်ဘူး။ ဆော့တတ် သည်း မဆော့ဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်က မေသက်စွန်ကို မပြတ်နိုင်ဘဲနဲ့ ကျွန်မကို လာ တတ်သက်နေတာလေ။ ခု မေသက်စွန်ကိုမြင်တော့ ရှင်ရဲ့အမူအယာ ခ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး လျှောက်လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မကို ဖြား ယောင်းလို့ကောင်းအောင် ချစ်တယ်လို့ လာမပြောနဲ့။ ယုံလည်းမယုံ ဘူး။ ကျွန်မလိုမိန်းမကို ရှင်က ချစ်တယ်ဆိုတာ ကလေးတောင်ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

မေသက်စွန်ရောက်လာမှ ထိုသို့ အရေးတယူပြုလိုက်ခြင်း အပေါ် သက်ပန် လုံးဝမကျေနပ်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို စိတ်ထဲရှိသမျှ လူမကြား သူမကြားအောင် ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ပြောလိုက်သည်။

သက်ပန်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဟိုတက်အခြမ်းတွင် ထူးက ခပ်ယောက်သား တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နှင့် ဘာတွေပြောနေသလဲ လှမ်း ကြည့်သည်။

သက်ပန် ဒီဘက်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်နေသော မေ သက်စွန်ကို ခပ်တည်တည် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်က စင်ပေါ်ကလူမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘာကြောင့် အောင်ပွဲခံ
နေရမှာလဲ။ သက်ပန် သူတို့ဘေးကနေ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်ခဲ့
သည်။

အလိုလို ငိုချင်လာသည်။

သူက မေသက်ဖွန်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့လောက်သာ သိပြီး ထို
အတွက် သက်ပန်ကို လာပတ်သက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ ကိုယ့်ပေါ် မလေးနက်ဘူးဆိုတာ ခံစားမိတော့ ဝမ်းနည်း
တက်လာသည်။

တကယ်တော့ ဖွန်သက်ပန်ဆိုတဲ့ ပန်းကလေးက မချစ်တတ်
မလွမ်းတတ်သော ခပ်အူအူကောင်မလေးသာ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် စကားပြောလျှင်တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်
ပြောသလဲဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မဆန်းစစ်တတ်တဲ့ သက်ပန်က
ခုကျမှ ဘာကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးကာ ခံစားနေရသနည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

ထိုနေ့က သူ သက်ပန်နောက်ကို မလိုက်ခဲ့ပါ။ သက်ပန်
ကသာ သူများ လိုက်လာမလားဟု မျှော်လင့်မိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ညဘက်ရောက်တော့ သူများ ဖုန်းဆက်လာလေမလား မျှော်
လင့်ချက်နှင့် ထိုင်လိုက်ထလိုက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရေသောက်လိုက်။

သိနေလိုက် ဖုန်းကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်နှင့် သက်ပန်တစ်ယောက်တည်း
သောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“သမီး ဘယ်ချိန်ရှိနေပြီလဲ၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

မေမေ ဝင်ပြောလာမှ အခန်းမီးပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်
သက်နေခဲ့သည်။ ဖုန်းလေးကတော့ အသက်မဲ့ဆဲ။

ခေါင်းဦးထဲ မျက်ရည်တချို့ စိမ့်သွားတာတောင် သတိမထား
မိပေ။

ဪ သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အတွက်နှင့် ဖွန်
သက်ပန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မျက်ရည်ကျတတ်နေပြီလား။

အတုအယောင် အဖြစ်အပျက်ပေါ်မှာ တကယ်မှတ်ထင်ကာ
သာယာမိတာမို့ သက်ပန်ရဲ့အပြစ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ထွင်ရယ်။

အခန်း (၂၂)

“နင်ထင်သလို ဟုတ်လို့လား သက်ပန်ရယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ... ထွဋ်က မေသက်စွန်ကို ချွဲပြီး”

“ဒါ ဘာစဉ်းစားစရာလိုလိုလဲ မိုးပြာရယ်။ သူက မေသက်စွန်
ရဲ့ ကိစ္စကြောင့်ပဲ သက်ပန်ကို လာပတ်သက်တာလေ။ ခု-သူတို့ (၂)
ယောက် အဆင်ပြေသွားချင်ပြေသွားမှာပေါ့။ ဒါမှဟုတ် မေသက်စွန်
ကို နိုင်လိုက်ရလို့ သူ အရမ်းပျော်နေရင်လည်း ပျော်နေမှာပေါ့”

“ဟင်း”

မိုးပြာကလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် သက်ပြင်းသာ

ခေါ်တော့သည်။

တွေ့စကနှင့်မတူသော သက်ပန်ကိုတော့ အထွဋ်ထိပ်က
တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြီ။

ခံစားတတ်၊ ကြေကွဲတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြီလား။ အစဉ်
သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာသော အတွေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးညှိုးငယ်နေ
သော သက်ပန်ကိုကြည့်ပြီး မိုးပြာလည်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲမသိ။

အရင်တုန်းကလို အူကြောင်ကြောင်ဟန်လေးနှင့် ဝိဘိ
ကလေးလေးလို ဖြစ်နေသော သက်ပန်ရဲ့ဘဝမှန်လေးလို ပြန်ဖြစ်စေ
ချင်သည်။

ဘာဆို ဘာကိုမှ ထိထိခိုက်ခိုက် မခံစားတတ်တဲ့ အူကြောင်
ခူကြောင်လေး ဖြစ်နေတတ်ပုံက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

ခုတော့ အချစ်ကြောင့် သက်ပန် နာကျင်ခံစားနေရပြီ။
ဒေသချာတယ် နင် သူ့ကိုချစ်နေပြီ” လို့လည်း မပြောရက်ပေ။

“အမှန်တော့ဟယ်၊ ငါက ရူးတာပါ မိုးပြာရယ်။ သူက
အစကတည်းက ငါ့ကို ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား။
အဲဒါကို သူ့ရဲ့ ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်ရင် ချစ်တယ်လို့ပြောလို့ မရဘူး
သားဆိုတာကို ငါက သာယာမိတာပါဟယ်”

“အင်း ငါလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူးဟာ။ စိတ်ရှုပ်

လာပြီ”

“စိတ်မရှုပ်ပါနဲ့ဟာ။ ဘာမှလည်း ရှုပ်စရာမှ မရှိတော့တာ”

“အင်းလေ နှင် အဲဒီလို သဘောထားနိုင်ရင်တော့ ကောင်
တာပေါ့။ နှင်လည်း အရင်တုန်းကလို ပြန်နေစမ်းပါ။ နှင့်အိမ်က
သိသွားရင်လည်း မကောင်ဘူးမလား”

“အင်းပါ မိုးပြာရယ်”

မိုးပြာရဲ့သတိပေးစကားကဖြင့် နောက်ကျနေပြီ။ ယခုတောင်
အိမ်က သက်ပန်အပေါ် သံသယရှိလို့ ဒေါ်လေးကို နေ့စဉ် အပို့အကြို
လုပ်ခိုင်းပြန်ပြီ။ အရင်တုန်းကလည်း ပို့ကြိုတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့
ဒါပေမဲ့ ခုလို -

“သမီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေထူးနေသလဲ အကဲခတ်
ပြီးရင် ပြန်ပြော ကြားလား”

ဟု ဖေဖေက တီလေးကို မှာနေတာလည်း သက်ပန်ကြားရ
သည်။

တော်သေးတယ်။ ခုတစ်လော သူတို့အုပ်စုတွေ ပျောက်နေ
တာလည်း ကြားပြီမို့ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် အတန်းတော့
လာတတ်တတ်ပါရဲ့ သူ့ကိုတော့မတွေ့ရ။ အတန်းပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူတို့
ပျောက်သွားတတ်သည်။

သူနှင့်မေသက်စွန်တို့ ပြန်လည်ပြေလည်သွားကြဟန်
သည်။

ထိုသို့တွေးတော့လည်း မျက်ရည်က စိမ့်ချင်လာသည်။
သက်ပန်ကို ဝေဒနာတွေပေးဖို့အတွက် သူ့ရောက်လာခဲ့တာလားရှင်။
ခုတော့ ရှင်က ချစ်သူဟောင်းနဲ့ ပြန်လည်သင့်မြတ်နေချိန်
ကုန်မနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ ထင်ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကော
င် တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလား ထွဋ်ရယ်။

နှစ်ပတ်လုံး သူ့ပျောက်နေတော့ မေ့ပစ်မယ်လို့ ကြိုးစားနေ
သော သက်ပန် သေလုအောင်လွမ်းလာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့
အပိုင်အယောင်ကိုတွေ့လျှင် သူ ပါသလား ရှာရှာဖွေဖွေ ကြည့်မိသည်။
လေးယောက်ရဲ့ဘေးမှာ အပိုင်လေးတစ်ပိုင် လေ့လာနေသည့်အခါ ရင်ထဲ
နမ်းလှသွားသည်။

မိုးပြာတောင် သတိထားမိလာကာ -

“ထွဋ် သင်တန်းမတက်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”
ဟုပြောတော့ ငိုချင်လာသည်။

အရင်တုန်းက သင်တန်းဝင်းထဲဝင်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်အာရုံ
နဲ့ကိုယ် ရှိနေတတ်သလောက် ချက်တော့ သူများ ဘယ်တက်ကနေ
ချောက်လာမလဲဆိုပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရတာ အမော။

“သမီး”

“—”

“သမီး သက်ပန်”

“ရှင် ရှင် တီလေး”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ သမီးကိုကြည့်ရတာ အရင်က
ကို မတူဘူး။ ကိုကိုပြောရင်လည်း ပြောစရာပဲ။ တစ်ခုခု ကြိတ်လုပ်
တယ်ဆိုတာ”

“ဟင် တီလေးကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

တီလေးကလည်း ဖေဖေလို သက်ပန်ကို သံသယမျက်လုံး
တွေနှင့် ကြည့်လာသည်။ တီလေးနှင့် ဖေဖေကတစ်ဝိုက်တည်း
သက်ပန် တီလေးတို့ရှေ့မှာ ခံစားချက်တွေနှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဘယ်
တော့မှ မနေ။ မေမေရှေ့မှာတောင် မေမေက တော်ရုံတန်ရုံ မေး
ပြောခဲ့သည်။

မေမေက သမီးဖြစ်သူကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ နေတတ်
သူဖြစ်စေချင်သည်။ အချုပ်အချယ် နည်းစေချင်သည်။

ဖေဖေနှင့်တီလေးကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အရောင်ဆုံ
သူများသည်။ ကွာလာစုံသည်။ လူပေါင်းများလျှင် ဘဝပျက်သည်
ဒီလို စကားလုံးတွေ သက်ပန်ရဲ့ခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်းထားသည်။

ဘယ်သွားသွား အိမ်ကလူမသိဘဲ ဘယ်မှမသွားရ။ လူကြီး
သူမ မသိအောင် ဘာမှမလုပ်ရ စသဖြင့် ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်ထား
သည်။ မျက်နှာမှာ တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားတာတွေ့လျှင် ရအောင်
အစ်အောက်မေးတတ်သည်။

ခုလည်းကြည့်ပါလား။ တီလေးက သက်ပန်ကို သံသယနှင့်
ကြည့်နေပြီ။

သက်ပန် နောက်ကြည့်မှန်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသော အရိပ်
တွေ ဘယ်ကိုသွားသလဲ ကားနောက်ခန်းဘက်ကနေ လှည့်ပြီး ကြည့်
နိုင်သော်လည်း တီလေးကြောင့် မကြည့်ရဲတော့။

“သက်ပန်က ဘာကြိတ်လုပ်စရာရှိလို့လဲ တီလေးကလည်း။
ခံထောက်ကျနေတာပဲ၊ ဒါများ ရဲထဲဝင်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ... သမီးတော်တော် စကားတွေ
ဘာဘာ လာလိုက်တာ။ လူကြီးကိုလည်း ပြန်ပြောနေလိုက်တာ”

“ဘယ်မှာ ပြန်ပြောလို့လဲ တီလေးရဲ့။ တီလေးက သက်ပန်ရဲ့
မျက်နှာကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေလို့ သက်ပန်က ပြောတာလေ”

“ဟွန်းနော်”

မကျေနပ်သလို မျက်စောင်းထိုးခံရသည်။ သက်ပန် မသိ
သလို နေလိုက်သည်။

“ညဉ့်သည်တွေရောက်နေပြီလားမသိဘူး”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ထားတာကိုတွေ့ရသည်။ အဖြူရောင် ကားမြင့်ကြီးက ကာနေသဖြင့် အိမ်ထဲကို ဘယ်သူတွေရောက်နေသေး မသိရ။

တီလေးက တိုက်ရှေ့မှာ သက်ပန်တို့ကားကို ကျော်ရပ်လိုက် သည်။

ကားပေါ်က မဆင်းခင် -

“အပေါ်ထပ်မတက်နဲ့ဦး သမီး”

ဟုမှာနေသဖြင့် သက်ပန် ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တဲ့ အိမ်ထဲမှာ စကားသံတွေ လျှံကျလာသည်။

“ဪ... သမီးတောင် သင်တန်းက ပြန်လာပြီ။ သမီးရေ ဒီကိုလာဦး”

ညဉ့်သည်တွေရဲ့အကြည့်ကို ရှောင်ကာ သက်ပန် ဖေလေ စကားကိုနားထောင်ပြီး ဆိုဖာအပိုင်းပုပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။

ဆိုဖာတစ်စုံလုံးက ညဉ့်သည်တွေနှင့်ပြည့်နေသည် မဟုတ် လာ။ ညဉ့်သည်တွေထဲတွင် အငယ်ဆုံးက အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် လူဖြစ်သည်။

ထိုလူက သက်ပန်ကိုပဲ မကြာခဏ ကြည့်နေသည်။ ပုံစံ

သားသားနားနား ဖြစ်သော်လည်း သက်ပန် အကြည့်ချင်းဆုံအောင် သိန်းထားသည်။

သိပြီသားပဲလေ။

ဒီလူက သက်ပန်နှင့် သဘောတူထားတဲ့လူဆိုတာ။ ဖေဖေ ဘာ ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သူမို့ ခုလည်း သူ့ရဲ့အပြောကို အလုပ်နှင့် ချက်ချင်းအကောင်အထည် ဖော်လေပြီ။

ဖေဖေတို့ရဲ့အတွေးထဲမှာ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတာမသိ။

သားသမီးဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်ကို ကိုယ့်ဘာသာရှာခွင့်မရှိ။

“ထိမ်းမြားခြင်းကို ဆောင်ရွက်ပေးခွင့်ရှိသူများ” ဟု သတ် ခတ်ကာ သင့်တော်ရာကိုရှာပေးမည်။ ကြိုက်တယ် မကြိုက်တယ် မပြောခွင့်မရှိ၊ လိုက်နာရမည်။ ဒါတွေဟာ သက်ပန်အရွယ်ရောက် ကတည်းက သတ်မှတ်ပေးထားသော စည်းမျဉ်းများဖြစ်သည်။

ဒီအတွက်ကြောင့် ညဉ့်သည်တွေရဲ့ရှေ့မှာ သက်ပန် အိမ်ခြံ မှက်၍မဖြစ်။ မျက်နှာပျက်၍မဖြစ်။ မကြည်ဖြူသလိုကြည့်ခွင့်မရှိ။

နွားလာဝယ်သလို တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကဲခတ် လှမ်း

ကြည့်နေတာကို သွားဖြိုးပြနေရတာကိုလည်း စိတ်ပျက်လာသည်။

“ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးနော်”

ဆိုသည့် အချင်းချင်း တီးတိုးမှတ်ချက်စကားကြောင့် ကိုယ့်မှာ

ဝမ်းပဲသာပေးရမလား။ ထဲကပြရတော့မလား မသိတော့ပေ။

“အဝတ်အစားလဲချင် သွားလဲတော့လေ”

မေမေက သက်ပန်ရဲ့အခက်အခဲကို နားလည်သလိုနှင့် ခွင့်ပြုပေးသည်။ အားလုံးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ‘ဟုတ်တာပေါ့’ ဟု ထောက်ခံနေကြသည်။

သက်ပန် အားလုံးကို ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ကျောနောက်မှာ အကြည့်တွေ ကပ်ပါလာသလို ခံစားနေသဖြင့် ကျောမလုံတော့ပေ။

အခန်း (၂၃)

“အဲဒါတကယ်လား”

ထူးက နှုတ်နှင့်မမြေဘဲ ခေါင်းညှိတ်ဖြေကာ သူ့ကို ကရုဏာသက်သလိုကြည့်သည်။

သူ ထူးကို ဘာမှထက်မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာကြက်ဖြူလွှလွှနှင့် ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေခဲ့သည်။

မတွေ့ခဲ့ကြရသည့် (၂) ပတ် (၃) ပတ်တာ ကာလအတွင်းမှာ ကိုယ့်ကို မလွမ်းတဲ့အပြင် မိဘသဘောတူတဲ့လူနဲ့တောင် အဆင်တွေ ခြေနေတယ်တဲ့လား။ အူကြောင်ကြွက်လေး။

“မေသက်ဖွန်ကိုမြင်လို့ ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်”

ဆိုပြီး ထိုနေ့က စွပ်စွဲသွားသည့် သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ သူမရဲ့ကျောနောက်ဘက်ကနေ ဒီဘက်ကို သိသိသာသာ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဖွန်နှင့်သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ပြောချင်ရာပြောပြီး သူမက ထွက်သွားနိုင်သလောက် ကိုယ့်မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေခဲ့မိသည်။ ရင်ဘတ်ထဲ ထိုးအောင့်လာသဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ဒူးထောက်ကျသွားတော့ ထူး ဒီဘက်ကို အပြေးရောက်လာသည်။

“ထွန်”

“-----”

“ထွန် ... မင်း ရရဲ့လား။ ဟေ့ကောင် ချွေးတွေလည်း

ရွဲလို့”

ထူးရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးစကားသံတွေကို သူ ဘယ်လိုမှ မတွံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပေ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်လွန်းသဖြင့် အန်တောင် အန်ချင်လာသည်။

ထိုနေ့က သူ့ရဲ့နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ ပုံမှန်မဟုတ်သဖြင့် ဆေးခံသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

သက်ပန်ကို ရှင်းပြချင်စိတ်၊ ချောမော့ချင်စိတ်တွေရှိသေး

သည်း စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်နိုင်တဲ့စွမ်းအား မရှိပေ။

တကယ်တော့ သူဟာ မိဘတွေရဲ့ ပဋိပက္ခကြောင့် ကလေးငယ်ကတည်းက ခံစားချက်ပေါင်းစုံကြောင့် နှလုံးအားနည်းသည့်ရောဂါကို ခံစားနေရသူဖြစ်သည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွားက သူ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ကြသည်။ စိတ်ရှုပ်စိတ်ပင်စားသည့်ဒဏ်ကိုလည်း မခံနိုင်။

ထူးတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သူ့ကို ကရုဏာတရားနှင့် အလျှော့ပေးဆက်ဆံကြသည်။ ထူးတို့နှင့် မဟုတ်ဘဲ သူများတွေနှင့်ဆိုလျှင်လည်း သူနှင့် ရေရှည်တည်ဖို့ လမ်းမမြင်ပေ။

သူ့မှာ ဒီရောဂါရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တွေဖြစ်သည့် ထူးတို့ကလွဲ၍ အခြားသူများ မသိပေ။

သူကလည်း ယောက်ျားရင့်မာကြီးမို့ ဒီရောဂါကို အကြောင်းကြား အခြားသောလူတွေဆီက ကရုဏာတရားကို ချူမယူချင်ပေ။ အကြောင့် ထူးပြီး အလျှော့ပေးဆက်ဆံမှာကိုလည်း ယောက်ျားမာနကင်းစွာ မပြုပေ။

“ငါ သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“အဗိပွယ်မရှိတာကွာ”

ထူးရဲ့ ရေရွတ်သံကြောင့် အထူးကုခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်မှာ လှဲနေသည့် သွင်အောင်ခန့်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ သွင်အောင်ခန့်က ဂိမ်းဆော့ရင်း လူနာစောင့်နေခြင်းဖြစ်ရာ အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာကို မင်းမှ မယုံတာကွာ”

“ဘာယုံစရာရှိလို့လဲ။ အဲဒီနေ့က မင်း ရောဂါပြန်ထရတာ သူ့ကြောင့်ပဲ။ ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြေလည်နေတယ်မှတ်ပြီး အနားမလာတာ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါ အဲဒီနေ့ကတည်းက အူကြောင်ကြောင်မလေးကို”

“ထူး... မင်းကွာ၊ မင်း ငါ့ကို ခင်လို ဒီလောက်ထိ ခံစားနေရတာကို ငါနားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက သက်ပန်ကို ချစ်မိနေပြီလေ”

“ဘယ်လို မင်းက သက်ပန်ကို”

“ဝိုး ဇာတ်လမ်းကတော့ လှနေပြီ”

သွင်အောင်ခန့်စကားကြောင့် ထူးက သွင်အောင်ခန့်ကို မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သွင်အောင်ခန့်က သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ ဖုန်းပေါ်ဘဲ အာရုံရောက်နေရာ ဆော့နေတဲ့ဂိမ်းကို ပြောတာလား။ သူ့ကိုပြောတာလားဆိုတာတော့ မခန့်မှန်းတတ်တော့ပေ။

ထူး မျက်နှာကို သူ သေချာကြည့်ကာ -

“ခွန်နဲ့ ပျက်စေချင်လို့ သူ့ကို ငါ့ဘေးရောက်အောင် ပို့လာတာလည်း မင်းတို့ပဲ။ ခုကျမှ သူ့ကိုမလိုအပ်တော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ငါ့ဘေးက ဖယ်ထုတ်လို့တော့ မရဘူး ထူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကော ငါကော သက်မဲ့အရပ်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ထွဋ်... မင်း စိတ်ကူးယဉ်ချင်မနေနဲ့။ ကောင်မလေးက မင်းကို ချစ်နေတယ်လို့ မင်းထင်လား။ မင်းကိုချစ်နေတဲ့သူက ငါ့ခြားသူနဲ့ အသာတကြည် လက်ထပ်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါ့မလား”

“-----”

“ဟုတ်တယ် မင်းပြောသလိုပဲ။ ငါတို့တွေမှားတာ။ နှလုံးသားဆီတာ လှည့်ဖြားကစားလို့မရမှန်း မသိလို့ မင်းနား အဲဒီကောင်မလေးကို ပို့ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ ထူး။ မင်းရဲ့ ဒါပေမဲ့တွေ များနေပြီ။ သက်ပန်ကလေးလည်း ငါ့ချစ်တယ်။ ထူးလို့လည်း ငါ့ချစ်တယ်။ မိန်းကလေးအများကော ငါ့ကိုမက်သလို ငါ့နောက်ကစည်းစိမ်တွေကို မက်တဲ့လူတွေချည်းပဲ။ သူက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘာကိုမှ မမက်ဘူး။ ဘာမှကို မမက်ဘူးလို့ ခက်နေတာ”

ထွဋ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားက မချီတင်ကဲ ထွက်ပေါ်လာခြင်း

ဖြစ်သည်။

ချစ်တယ်လို့ ကိုယ်ပြောနေတာကို သူမ မယုံကြည်နိုင်တာပဲ ရင်နာသည်။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရပ်တန့်ကြပါစို့ဟု ခဏခဏ ပြောနေ၍ ရင်နာရသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အရာတွေထဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် ဘယ်လိုဆုံးရှုံးမှုကိုမှ မခံနိုင်ပေ။

စိတ်ရှည်တတ်သူ မဟုတ်သလို သူ့များနားဝင်အောင် ချီထားသောစကားကို မဆိုတတ်လေတော့ သူမ နားလည်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရမှန်းမသိတော့။

“မင်းတို့ကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ”

“ဟေ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အခန်းထဲသို့ ဇေရဲ့တိုင်လာတာမြင်တော့ သူ့က ထွင်းမကြည့်လင်သည့်အမြင်နှင့် မကျေနပ်သလိုဆိုစဉ် သွင်အောင်ခန့်ထံ အလန်တကြား ရေရွတ်သံကြောင့် သူတို့ ဇေရဲ့တိုင် လှမ်းကြည့်လိုလေရာ -

“ဟင်”

“သက်ပန်”

ဇေရဲ့နှင့် အောင်ချစ်မင်းရဲ့နောက်မှာ ... ငြိမ်ကုပ်ကုပ်နဲ့

ချစ်နေသော ဇွန်သက်ပန်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဝင်လေ”

“သူ့ခိုးပမ်းလာတာ၊ ငါတို့ ဒီကိုရောက်တော့ သူက အထဲ ခဝင်ဘဲ တံခါးရှေ့မှာရပ်နေတာ”

အောင်ချစ်မင်းရဲ့စကားကြောင့် သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ သက်တကာကာနှင့် -

“မဟုတ်ဘူး... သက် သက်ပန် ရှင်တို့စကားကို ခိုးနား ထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

ကိုယ့်အကြောင်း ပြောနေ၍ ဆက်မဝင်တဲ့တော့တာဆိုတာ ဘယ်လို ရှင်းပြပုံပါမလဲ။

“သက်ပန် ဘယ်လိုသိပြီး”

သူ့ခုတင်ဘေးက ခုံပုလေးထက်မှာ ထိုင်နေသော သက်ပန် ကို ထွင်း မယုံနိုင်သလို မေးလိုက်သည်။ သူမက ထူးတို့ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာ -

“မနေ့က ထူးတို့က ဒီဆေးရုံထဲက ထွက်လာတာ တွေ့လို့၊ ပြီး ပြီးတော့ ရှင် ရှင်လည်း ပျောက်နေတာကြာပြီဆိုတော့”

“ရန်ဖြစ်လို့ ခိုက်မိလို့ ဆေးခန်းရောက်နေလောက်ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် သူမက မျက်နှာမထားတတ်သလိုနှင့်
ဟိုလှည့် ဒီလှည့်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တော့ ထူးပဲ ဦးဆောင်ကာ
တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြောင်းပြကာ ရှောင်ထွက်သွားတော့ သူတို့
(၂) ယောက်တည်း ငြိမ်သက်နေကြသည်။

အခန်း (၂၄)

“ဟို ခုံရှည်ယူထိုင်လေ”

ခုံပုလေးနှင့် ထိုင်နေတာမို့ စကားပြောရတာလည်း အဆင်
မပြေ။ ထို့ကြောင့် ခုံရှည်ယူထိုင်ခိုင်းတော့လည်း သူမက မတ်တတ်
ညိပ်ခုံသွားယူကာ သူ့ဘေးတွင် လာထိုင်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အစပ်အဟပ်မတည့်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု
နှင့် သူမရဲ့ပုံစံက သူ့ရဲ့မျက်စိထဲမှာ နေသားကျနေပြီ။ သူမက လွယ်
အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ
ညိပ်နေခြင်းမို့ ကြာလာတော့ သူပဲ။

“အိမ်က သဘောတူထားတဲ့သူရှိတယ်ဆို”

“ရှင်”

“ကြားလို့လေ”

“မေသက်စွန်နဲ့ အဆင်ပြေသွားလို့ ပျောက်နေတာထင်တာ ဆေးရုံတက်နေရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ သက်ပန်ဆီ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တော့ ဆက်သင့်တာပေါ့”

ကိုယ်မေးတာ မဖြေဘဲ သူမ ပြောချင်တာပြောတော့ အဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။

သက်ပန်ကိုယ်တိုင် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ ဆေးရုံတက်ရတယ် ကြားတော့ တုန်လှုပ်ထူပူသွားသည်။ မနွေက ဒီဆေးရုံရောက်တီလေးနှင့်အတူ ဖြတ်တော့ ထူးတို့ ဆေးရုံထဲက ထွက်လာတာတွေ့ရသည်။

လူနာ လာမေးသလိုပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ဟန်မို့ စိတ်ထဲထင်သွားသည်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲကနေ ထူးကို မတွေ့ထားလည်း ကြာပြီမဟုတ်လား။ မိုးပြာလည်း -

“သူတို့ ရန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံရောက်လိုက်၊ အချုပ်ထဲရောက်လိုက်နဲ့ သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ဟုပြောခဲ့ဖူးသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ထွဋ်များ ဆေးရုံတက်နေသလားလို့ မတွေးရဲနှင့် တွေးမိခဲ့သည်။ ညက သူ့ရဲ့ဖုန်းကို ဆက်ခဲ့

သော်လည်း စက်ပိတ်ထားသည်နှင့် တိုး၏။ ဒီနေ့ကျတော့ အစွဲစွဲပြီး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလာသည်။

စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရတာမဟုတ်ဘဲ နှလုံးအားနည်းလို့ ဆိုပါလား။ သူတို့ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ဝင်မလို့ဟာ ထူးရဲ့စကားကြောင့် မဝင်ဖြစ်ဘဲ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောတာ ယုံကြည်လိုက်မိသလို ရှိသွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“ဟော ဘာလို့ ငိုတာလဲကွာ”

“ဘယ်မှာငိုလို့လဲ”

“မျက်ရည်ကျနေပြီး ဘယ်မှာငိုလို့လဲတဲ့၊ ဟား ဟား”
ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်နေသော သူ့ကို -

“ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“-----”

“ဖုန်းလေးတစ်ချက်ဆက်ပြီးတော့ ပြောသင့်တာပေါ့။ ခုလို ဆေးရုံတက်နေတဲ့အကြောင်း”

“ကိုယ် အခွင့်အရေးမယူချင်ဘူး။ သက်ပန်တို့မိန်းကလေးတွေက သိပ်ကိုကြင်နာတတ်တဲ့သူတွေ။ မျက်ရည်ကျလာအောင် ပြောလို့ရတယ်။ ကိုယ် အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ အားနည်းချက်ရှိလို့

လိုက်လျော့ရတယ်ဆိုတာ အဖြစ်မခံချင်ဘူး”

“အရှူး”

မျက်ရည်တွေနှင့် စူပုတ်ပုတ်ဖြစ်နေသော သက်ပန်ကို သူ ဘာမှမပြော။ ဖွင့်မပြောဖြစ်ကြဘဲ နားလည်မှုတွေ အလိုလိုရသွားကြ သည်။

“စွန့်နဲ့ ပြေလည်သွားပြီလို့ ဘာလို့ထင်ရတာလဲ”

ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သောကြောင့် မဖြေ သေးဘဲ -

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း... သက်သာနေပါပြီကွာ။ ဘိုးဘိုးက စိတ်ပူပြီး ဖွတ်နေခိုင်းလို့ မနေချင်ဘဲနေရတာကွာ။ ကိုယ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေရမှ ကျေနပ်တာလေ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အကြာကြီးလှဲနေရတာ ဘယ်လောက်ထိနေရခက်တယ် မှတ်လဲ”

“ရောဂါမပြင်းထန်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူက ဆေးရုံပေါ်မှာ အကြာ ကြီး နေခိုင်းပါ့မလဲ။ စောစောက ကိုထူးပြောပုံအရဆိုရင် ဒါ သက်ပန် ကြောင့်ဖြစ်တာတဲ့”

“ဟာ ဟိုတ်... မဟုတ်တာကွာ။ ဘာလို့ အဲဒီလိုထင်ရတာ လဲ။ နားစွန့်နားဖျားကြားတဲ့စကားနဲ့”

“ဟုတ်မှာပါ။ ထွဋ်ဘာ ဆေးရုံမတက်ရရင် အတန်းတက်မှာ ပဲပဲ။ သက်ပန်ဆီ လာမှာပေါ့”

ကလေးတစ်ယောက်လို တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသောကြောင့် ထွဋ် မြေ ကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ ထူးရဲ့ မဆင်မခြင်စကားကို သူမ ကြားသွားပုံရသည်။

“သက်ပန်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သက်ပန်ကြောင့်ပါ ဟုတ်တယ်မလား”

“တော်ပြီကွာ။ ကိုယ် သက်ပန်နားလည်အောင် မရှင်းပြတတ် တော့ဘူး။ သက်ပန်ကြောင့် မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ ဒီရောဂါက သက်ပန်ကြောင့် ပြုန်းခိုင်းကောက်ဖြစ်တဲ့ရောဂါမှ မဟုတ်တာ။ စိတ် ပင်ပန်းပြီဆို ဖြစ်တာပဲ”

အသည်းငယ်သော ကောင်မလေးကို သူ နားလည်သလိုပဲ ခင်းပြလိုက်သည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူမက မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ခတ်ခတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

“စကားပြောရတာ ဝေးတယ်၊ ဒီဘက်နားနည်းနည်းတိုး

နား”

လက်ကမ်းပြီး ပြောတော့ သက်ပန်မျက်နှာရဲလွန်းပြီ။ အခန်း သို့မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ သူနှင့်ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်းဆိုသော အသံ

ကြောင့် ရင်ခုန်မိသည်။

ဆံပင်တွေကို အကြောင်းမဲ့ လက်နှင့်သပ်ကာ ခုံကို ခုတင်နှင့် နီးအောင် ရွှေ့လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့လက်ထဲ ကိုယ့်ရဲ့လက်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နွေးထွေးသန်မာသော လက်ချောင်းတွေနှင့် သူက သက်ပန်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ထွေးဆုပ်ထားကာ -

“ကိုယ်မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာလဲဟင်”

“စေ့စပ်မယ်ဆိုတာ”

“ဖေဖေ့ကိုကြောက်တယ်”

သဘောကတော့ ဖခင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ရှေ့ဆက်တိုးမပည့်ဟန်။ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်တွေ တင်းဆန့် ဖြစ်သွားသည်။

လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရတာ အားမရဘဲ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်နှင့်ပါ ထပ်ဆုပ်ပြီး -

“ကိုယ်နဲ့ဝေးရရင်ကော”

“-----”

“ဘဝတစ်ခု ထူထောင်တဲ့အခါ ကာယကံရှင်ရဲ့ဆန္ဒက

အရေးကြီးတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ သက်ပန်အဖေ လမ်းညွှန်ပေးတဲ့ သမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကကော”

“-----”

“ကိုယ့်ကိုကော မချစ်ဘူးလား”

သက်ပန် မျက်ရည်ကျလာကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ နှုတ်ရေး ကြွယ်သည့်သူမို့ နှုတ်ထွက်စကားလုံးတွေ ရှားပါးနေသည်။

ဖခင်ရဲ့အမိန့်အောက်မှာ အနှစ် (၂၀) ကျော်လောက် အသား ချအောင် နေထိုင်ခဲ့သူမို့ ‘ဟင်အင်း’ ဟု မပြောရဲပေ။

သူမေးသလို သူ့ကိုမချစ်ဘူးလားဆိုတော့ ချစ်လွန်းလို့ ခက် နှေးကြောင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုယ့်မှာ ချစ်တာတော့ ချစ်တတ် ပြီး လက်တွဲရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိမွှေးလို့ မရကြောင်း မပြောရဲ။

သူ တဖွတ်ထိုးဆန်တတ်သလို ကိုယ်လည်း တဖွတ်ထိုး ဆန်တတ်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ သူ့စိတ်နှင့် ကိုယ်နှင့် သပ်တူကျရာ နေတတ်သလို ကိုယ်လည်း စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် ထပ်တူ ကျရာ နေလိုခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မတူ၊ စရိုက်မတူသည့် လူနှစ်ယောက် ခပ်မိကြသည်ဆိုတော့ -

“ဟင် ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား သက်ပန်”

“ချစ်ပါတယ် ထွဋ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ချစ်တယ်ဆိုရင် တော်ပြီကွာ။ ဘာမှ ဒါပေမဲ့မနေနဲ့တော့ ကိုယ် နေမကောင်းသေးဘူးနော်၊ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်စကားတွေ မပြောနဲ့”

လူနာမဟုတ်ဘူးဟု စောစောတုန်းက ပြောပြီး အခုကျတော့ လူနာဖြစ်သွားပြန်သည့်သူ့ကို သက်ပန် မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်တော့ သူက တဟားဟားရယ်လေသည်။

လူနာဖြစ်နေတာတောင် ချစ်ဖို့ကောင်းနေရာ ‘သူလေး’ သည် ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ချောမောသန့်ခန့်နေရာ ဇွန်သက်ပန်ဆိုတဲ့ သူ့အတောင် မလိုက်ဖက်တာ ကိုယ့်ဘာသာသိနေသည်။

သူက သက်ပန်ကို ညာတာပါတေးနှင့် လာဖက်တော့ သက်ပန် အလိုက်သင့်ငြိမ်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းပေ။ သူ စိတ်ညစ်ရမှာစိုး၍ ရင်ထဲ သောကတွေကို မျိုသိပ်ပြီး -

“ဇွန်နဲ့”

“ထပ်မေးဦးမယ် ဟုတ်လား။ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတာတောင် မေးနေသေးရင် ဗိုက်ထဲမျိုချလိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ”

“-----”

“ဘာလို့ မယုံနိုင်တာလဲ သက်ရာ။ ကိုယ် သက်တို”

ဘကယ်ချစ်တယ်။ ဒီလောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ အူကြောင်ကြက်မလေးကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် နားမလည်တော့ဘူး”

“မယ်... ဘာလို့ သူများနာမည်ကို ဖျက်တာလဲ။ ဘာအူကြောင်ကြက်လဲ ဟွန်း”

“ဪ... မိုးပြာတောင် တစ်ချိန်လုံး အူကြောင်ကြက်နဲ့ ခေါ်နေတာ ကိုယ်လည်း ခေါ်မှာပေါ့”

သူက သက်ပန်မကြိုက်တာကို စနောက်ရ၍ ပျော်နေလေသည်။

“ဆေးရုံဘယ်တော့ဆင်းရမှာလဲဟင်”

“ဆင်းလို့ရတာဖြင့် ကြာပေါ့။ ဘိုးဘိုးကြောင့်။ တော်ပြီမေးကံပြန်ကျောင်းတက်တော့မယ်။ ဒီနေ့ညနေ ဘိုးဘိုးလာရင် ခွင့်တောင်းပြီး ဆင်းတော့မှာ”

ကလေးလေးလို နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ပြီး ပြောနေပုံက ခုတော့ သည်း လူဆိုးလေးနှင့်မတူတော့ပေ။ အဘိုးဖြစ်သူကိုတော့ တော်တော် ခင်ပုံရသည်။ အဘိုးကလည်း ဒီလောက်ထိဆိုးတဲ့မြေးကို ဆေးရုံက ဆင်းလို့မရအောင် ထိန်းထားနိုင်ပုံအရ တော်တော်ချစ်၍နေမည်။

“ထွဋ်ဘိုးဘိုးက ချစ်ဖို့ကောင်းလားဟင်”

“ဟာ ကောင်းတာပေါ့... ဟုတ်သားပဲ။ သက် ဘိုးဘိုးဆို မဆိုင်ရသေးဘူးပဲ။ ခဏနေ ဘိုးဘိုးလာချင်လာတော့မှာ စောင့်ပါဦးလား”

“ဟင်”

စောင့်ပါဦးလားဆိုမှ နာရီကို ကပျာကယာ ကြည့်မိသည်။ စကားကောင်းနေ၍ သင်တန်းမှာ တီလေးစောင့်နေမှာကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

အတန်းချိန်လစ်ပြီး ဒီမှာရောက်နေတာကို တီလေးမယ် ခုကျမှ သင်တန်းပြန်သွား၍မရတော့ ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့်။

“သက်ပန် ပြန်တော့မယ် ထွန်”

“ပြုန်းဒိုင်းကြီးပါလားကွာ။ တစ်ခါတလေပဲကို”

“မရဘူး ထွန်ရဲ့၊ ခု တီလေးက အိမ်တောင်ရောက်ခင် ရောက်နေတော့မှာ။ သက်ပန် ပြန်တော့မယ်နော်။ ဆေးရုံဆင်းဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်ပေးနော်”

“အင်းပါ”

မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာကြည်လင်အောင် သက်ပန်စောင့်မကြည့်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ကို ခပ်လောလော နှုတ်ဆက်ပြီး ဆေးရုံထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

...ကိုရှောင်ထွက်သွားကြသလဲမသိ။

တီလေး အိမ်ကိုအရင်ရောက်နှင့်လျှင်တော့ သွားပြီ။ ဖေဖေ... ဘယ်တုန်းကမှ မလိပ်ဖူးတော့ ဘယ်လိုပြောရလျှင် ကောင်း... တစ်လမ်းလုံးလည်း စဉ်းစားခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းတွေတောင်ထူပူ... စဉ်းစား၍ကားမရ။ ယနေ့မှ ချစ်သူပူပူခွေးခွေးရခဲ့တာ... ရင်ခုန်သံကို နားမထောင်နိုင်အား။ ကြောက်စိတ်တွေပဲ ကဲလွန်... ခဲ့သည်။

အခန်း (၂၅)

“ညည်းထက် အရင်လူလုပ်လာတဲ့လူတွေပါ။ ဘယ်ခြေလှမ်းလှမ်းရင် ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ သိတယ်။ မအဘူး။ မသိခင် ယောင် ဆောင်နေတာ”

သက်ပန် ဖေဖေကို လုံးဝမော့မကြည့်ရဲပေ။ အရင်တုန်းကလို ဒေါသနှင့်ဆူလိုက် ငေါက်လိုက်လျှင်တောင် နေသာထိုင်သာ ရှိပြီးမည် ဆိုတော့ -

သက်ပန်ထက် အိမ်ကိုစောလျှင်စွာရောက်နေသည့် ဖေဖေက အိမ်ထဲသို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်ဝင်လာသော သက်ပန်ကို အေးဆေးကြည့်ကာ “လာဦး၊ ပြောစရာရှိလို့” ဟုဆိုသည်။

တီလေးကိုလည်း မတွေ့ရ။ ကားကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာမို့ ရောက်တော့ရောက်နေပြီ။ ရှေ့မှာမတွေ့တာပဲရှိသည်။

သက်ပန်ကို ဖေဖေဆူလျှင် အမြဲတမ်း ရှေ့ကာဆီးကာဆီးဆိုင်တတ်သော မေမေ့ကိုလည်း ဘယ်လိုပြောထားသည်မသိ။ မေမေသည်မရှိ။

ဖေဖေ ထိုင်ခိုင်းသောနေရာမှာ ကျောက်ချသလို ထိုင်နေရင်း မေမေ့ကို လုံးဝ မော့မကြည့်ရဲ။

“ဖေဖေ သမီးကို ဘာပြောခဲ့လဲ၊ မှတ်မိလား”

“-----”

ပြောခဲ့တာတွေက များလွန်း၍ မမှတ်မိတော့။ ထိုသို့များထွန်းတက်ကြည့်လျှင် သတ်တောင်ခံရဦးမလားမသိ။ မော့ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောသော သက်ပန်ကို ဖေဖေက ခပ်တည်တည်ကြီးကြည့်တာ...။

“ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာသတင်းမှ မကြားရင်ဘူး။ ကြားရင် သင်တန်းက ထုတ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“-----”

“အခု သမီးကိုယ်တိုင် အများကိုကျူးလွန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ဖေဖေဘာမျှက်နှာမှ မထောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ သမီး မနက်ဖြန်ကစပြီး

သင်တန်းမသွားရတော့ဘူး။ ဖေဖေက မနက်ဖြန် သမီးတို့သင်တန်း
သွားပြီး ဇွန်သက်ပန် သင်တန်းက နုတ်ထွက်ကြောင်း ပြောရလိမ့်မယ်။

“ဖေဖေ”

ကိုယ့်အဖေဟာ ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်မှန်း သိ၍ ငါ
တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဆူလိုက် ငေါက်လိုက်လျှင်တော့ ခံသာဦး
ခုတော့ ဖြစ်ချင်တာတွေကိုတောက်လျောက်ပြောကာ ထွန်းနုပတ်ထက်
သည့်ကိစ္စကို ဘာမှ စကားမစ။ မနေနိုင်သည့်သက်ပန်ကပဲ -

“ထွန်းနုပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ ဘာမှမမေးတော့ဘူးလား
သမီးမှာ ဘာမှ ရှင်းပြခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ဖေဖေ”

‘အထွန်းထိပ်’ ဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်း သမီး ဘယ်လောက်
သိလဲ။ သမီးသိတာထက် ပိုပြီး ဖေဖေက အများကြီးသိတယ်။ ကိုယ့်
သမီးနဲ့ ပတ်သက်ရမယ့်လူ မဖြစ်ခင်ကတည်းက သူ့အကောင်အထည်
အကြောင်း ဖေဖေအများကြီးသိတယ်”

ဦးသက်ထန် ဒီလို လူဆိုးလူမိုက်နှင့်မှ ကိုယ့်သမီးက
ကြိုက်လေခြင်းဆိုပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်။

သမီးနှင့်မပတ်သက်ခင်ကတည်းက သူ့ အထွန်းထိပ်
အကြောင်း အများကြီးသိသည်။

သိပုံက လုပ်ငန်းလုပ်နေကြသူ အချင်းချင်းကြား

သိပ်တော့မဆန်း။ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းပါတနာ ဦးထွန်းခေါင်ရဲ့ မြေးအဖြစ်
နှင့် သိခဲ့ရသည်။

ဦးထွန်းခေါင်ရဲ့မြေးက ဆိုသွင်းသည်။ ကလပ်တွေမှာ မကြာ
ခဏ ရိုက်နှက်မှုတွေ ဖြစ်သည်။ ချိန်းပွဲ၊ ရိုက်ပွဲတွေဖြစ်သည်။ အချုပ်
ခန်းထဲမှာ မြေးကို သွားထုတ်ရမှာကို အပြုံးမပျက် ဦးထွန်းခေါင်
ရဲ့နေချိန် ကိုယ်သာဆိုရင် ရှက်လို့သေတော့မည်။

အိုကြီးအိုမတန်မယ့် ရဲစခန်းရောက်၊ တရားရုံးရောက်၊
သူများမိတကို တောင်ပန်ရနှင့် ရှိနေသော အဘိုးကို သိတတ်ရကောင်း
မှန်း မသိတဲ့ကောင်လေးကို သူ ထိုကတည်းက အမြင်ကပ်နေသည်။

လူတော့မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

တစ်ရက်ကျတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံခဲ့ပါသည်။

သူတို့လူကြီးတွေ ဒင်နာပွဲပြီးတော့ အပြန်မိုးချုပ်သည်။ ည
လည်းနက်သည်။ ကားကို ပုံမှန်မောင်းနေစဉ် ကားနောက်မီးထဲမှ
အရှိန်နှင့်ပြေးလာသော ကားလေးစီးကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ကိုယ့်
ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ကိုယ်သာ မဖယ်လျှင် တိုက်မိမှာ
သေချာသည်။ ကားတွေက အမိုးဖွင့်ပြိုင်ကားတွေ ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှာ ဟိုဘက်ကားနှင့်ဒီဘက်က ညစ်တီးညစ်ပတ်

ဆဲကာ အတင်သူကျော်ကိုယ်ကျော် ပြိုင်မောင်းနေကြသည်။ ဘယ်သူ့ကို တိုက်မိသွားမလဲ။ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေသူများကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေပါသလား မစဉ်းစားဘဲ ဆိုးသွမ်းလူငယ်တွေမှန်သိလိုက်သည်။

ထိုထက်မက ဦးထွဋ်ခေါင်ရဲ့မြေး အထွဋ်ထိပ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ ပိုတောင်မှန်းသွားသည်။

'ခုခေတ်လူငယ်တွေကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ' ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့စကားကို မထောက်ခံချင်ပေ။ မိဘက ငွေရှိ၍ ထင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေသော လူဘော်ကြော့ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

မကောင်းသောလူတွေပေါသော ခေတ်ကာလမှာ ကိုယ့်သမီးက ထိုလိုလူနှင့် ကြိုက်သွားမယ်ဆိုတာ ယောင်မှား၍မှ မိတ်မကူးဖူးခဲ့ပေ။

ဘာတဲ့ ရှေးစကားတောင်ရှိသေးသည်။ ငိုသမီးလေးတော်လှတော်လှနှင့် ယောင်းမမြင်းစီးထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမှအစစ်။

မကြိုက်စေချင်ဘူးဆိုမှ ကြိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုက်သည်။ သူ့မှာ မဖြစ်ပါစေနှင့် မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရင်း သေချာအောင် စုံစမ်းကြည့်တော့ တကယ်။ ကြားရသည့်နေ့ကဆို သွေးတောင်

သောင့်တိုးသည်။

ကိုယ့်သမီး သန့်သန့်စင်စင်လေးကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ လူဆိုးသူမိုက်တစ်ယောက်နှင့် သဘောတူပေးနိုင်မည်မဟုတ်။ သမက်လည်း အတတ်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် -

"ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး သမီး အထွဋ်ထိပ်နဲ့ လုံးဝ လုံးဝ မတ်သက်ပါနဲ့။ ဖေဖေ ဒါပဲပြောချင်တယ်။ ပြီးမှ ဖေဖေကိုလွန်တယ် ဟု မဆိုနဲ့"

"ဖေဖေ ထွဋ်က အခု လူကောင်းပါ။ အရင်တုန်းက ဆိုခဲ့တာ မတ်ခဲ့ကောင်း ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့"

"သူနဲ့ဝတ်သက်ရင် သမီးမှာ ဘာမှ လျှောက်လဲခွင့်ပေးစရာ မကြောင်း မရှိဘူး ဖွန်သက်ပန်။ ဖေဖေ ပိုးမွှေးသလို တယုတယ မှူးတားတဲ့သမီးက ဘာမဟုတ်တဲ့လူဆိုးလူမိုက်နဲ့ ညားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်က ကာရိုက်တာမကောင်းရတဲ့ကြား၊ မိဘတွေကြည့်လိုက်တော့ အကွဲကွဲ အပြိုပြို၊ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကျင့်သုံးတဲ့ ဖေဖေတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အဝင်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ဖွန်သက်နဲ့"

"-----"

“အဲဒီတော့ ဖေဖေ့ဆီက ယုံကြည်မှုကို အလွဲယုံစားမလုပ်ပါနဲ့။ အထွဋ်ထိပ်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါနဲ့။ မောင်စိုးဦးကိုသာ သမီးအိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ဖေဖေ သဘောတူတယ်။ အေး သမီး အေးအထိုင်မတတ်ရင်တော့ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါတောင် မောင်စိုးဦးလက်ထပ်ပေးလို့ရတယ်”

“-----”

“နောက်ပြီး ဖေဖေ့မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်မယ့်အကြောင်း ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါနဲ့။ ဒါ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ သမီးနားလည်လိမ့်မလို့ ဖေဖေထင်တယ်”

“ဖေဖေ”

“သမီးသွားလို့ပြီ။ ဖေဖေမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

သက်ပန် ဘာမှဆက်ပြောခွင့် မရှိတော့ပေ။ ဖေဖေရှေ့ကလေးကန်စွာ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ထွဋ်နှင့်ဝေးရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိနှင့် ရင်ထဲမှာ အဆမတန်နာကျင်လေသည်။

ဒါတွေ ထွဋ်ကို မသိစေချင်ပေ။ ထွဋ်မှာ နှလုံးနှင့်ပင် သက်သောရောဂါရှိသည်ဟု ထူးက ပြောခဲ့သည်။

ဒီအတွက်ကြောင့် 'သက်ပန်နှင့်ထွဋ်' ကို ဖေဖေက သဘောမတူဘူးလို့ မည်သို့ပြောထွက်ပါ့မလဲ။

သို့သော် ည ထွဋ်ဖုန်းဆက်လာတော့ သက်ပန်က ဖွင့်မပြောရဘဲ ထွဋ်က ရိပ်မိသွားသည်။

“ထွဋ် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

လို့ သက်ပန် တအံ့တဩမေးတော့ ထွဋ်က သဘောကျစွာ ဘဟားဟားရယ်လေသည်။

တော်သေးသည်။

သက်ပန်အတွက် ထွဋ်နှင့်ဖုန်းပြောလို့ရသည့် အခွင့်အရေး ရှိသေးလို့။

ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေက သက်ပန် ဖေဖေ့ရဲ့စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နာခံမှာပဲဟု မှတ်ယူကာ ဖုန်းကို သိမ်းသွားတာလည်း ခြစ်မည်။

သက်ပန် ရေချိုးခန်းလေးရဲ့ထောင့်မှာထိုင်ပြီး ထွဋ်နှင့် ဖုန်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းမီးကို အမှောင်ချထားခြင်းမို့ အိပ်ပြီလို့ ထင်ကောင်းထင်ကြမည်။

“ကိုယ်က သက်ပန်လို အိမ်တွင်းဖုန်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မကျေနပ်စွာ နှုတ်ခမ်းဆူပြောတော့ -

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လမ်းပေါ်မှာ ကလေးရိုက်နေတဲ့ကောင်လေးတွေအကြောင်း အူမချေးခါး အကုန်သိတယ်။ သူ တယုတယ မွေးမြူထားတဲ့ သူ့ရဲ့သမီးကို အလွယ်တကူ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သိတယ်လေ။ ကြိုသိထားတဲ့အတွက် ကိုယ်ကတော့ ထူးပြီး မခံစားပါဘူး သက်ရယ်”

သူ့ရဲ့အသံက ဒါကြောင့် တည်ငြိမ်နေတာကိုး။

ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို မပြောရက်။ မကြားစေချင်။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချကာ -

“သက်ပန်ကလေး ... သက်ပန်ကြောင့် ထွင်ရဲ့ရောဂါ ပြန်ထမှာ ကြောက်ပြီး မပြောရက်ဘူး။ ပြောလည်းမပြောချင်ဘူး သိလည်း မသိစေချင်ဘူး”

“ကိုယ့်ရောဂါကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ နောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့သက်က ဘာလဲ။ သမီးရည်းစားတွေ၊ သမီးရည်းစားတွေဆိုတာ တစ်နေ့ကျရင် လက်တွဲကြမယ့်သူတွေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာမှ လျှို့ဝှက်ချက်မထားရဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ပြောကိုပြောရမှာပဲ။ မပြောရက်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

ခုလိုကျတော့လည်း ထွင်က လူကြီးဆန်နေသည်။ ကိုယ်နှင့် ဘတ်သက်၍ အနာဂတ် plan တွေတောင်ရှိနေရာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခြစ်ရသည်။

သက်ပန်အတွက် သူက ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနိုင်တဲ့ ဒီမီဆောင်ဘက် ဖြစ်လာနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သူ့ရဲ့သတို့သမီးဖြစ်နိုင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုပြောထွက်မလဲ။

သက်ပန် ရှိုက်သံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်ကြိတ်ကျနေမိသည်။ သူကတော့ ပြောလို့ကောင်းတုန်း။

“တစ်ခုပဲ ကိုယ်စိုးရိမ်တာက သက်ပန်အဖေစကားကို မလွန် ခန့်နိုင်တာပဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်ဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးမယ်လို့ သက်ပန် ကတိမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဘာတစ်ခုခုလဲ ထွင်ရယ်”

“ဥပမာ သက်ပန်ရဲ့အဖေက တခြားသူနဲ့ သဘောတူတဲ့အခါ ကိုယ်က တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမျိုးပေါ့။ ကိုယ်စီစဉ်သလို သက်ပန် သက်ခံနိုင်မှာလားဆိုတာ”

“သက်ပန် မပြောရဲဘူး။ ဖေဖေကိုကြောက်တယ်။ ဖေဖေ ခေါ်သဖြစ်ရင် သက်ပန် ကြောက်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ပြေလည်အောင် ဆွဲနဲ့ မကြိုးစားနိုင်ဘူးလားဟင်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ထွင်ကို

ပြေလည်စေချင်တယ်။ ပြေလည်တဲ့မိသားစုဘဝကိုပဲ သက်ပန် ထူထောင်ချင်တယ်။ နောက်ပြီး သက်ပန် ခိုးရာမလိုက်ချင်ဘူး။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ဖေဖေသိက္ခာကို မချချင်ဘူး တွင်္ဂရယ်။ တွင်္ဂကိုလည်း သက်ပန်ချစ်တယ် မခွဲနိုင်ဘူး”

“သက်ရယ်”

အခန်း (၂၆)

“ညီမ ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

မကြိုက်ဘူးဟုပြောရတာ ကြာလာတော့ မပြောချင်တော့တဲ့ ခင်ပွန်းပဲ ယမ်းမိတော့သည်။

သေချာတာက သူ နောက်ထပ် ဘာတွေပြုပြင် ကိုယ်ကြိုက်နှစ်ကြိုက်မှာမဟုတ်။

ဖေဖေရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရမယ့် စိတ်ပါလို့ လိုက်လာတဲ့ခရီး မဟုတ်တဲ့အတွက် သက်ပန်က ဘယ်မှာကြည့်လင်နိုင်ပါ့မလဲ။

လူကြီးကတော့ မမောနိုင် မပမ်းနိုင်ဖြင့် ဟိုပစ္စည်းကိုင်လိုက် ကြိုက်လားမေးလိုက်။ ဒီပစ္စည်းကိုင်လိုက် ကြိုက်လားမေးလိုက်နှင့် ရှိနေသည်။

“ညီမက ချေးများတတ်လား”

“ဟင် ... မများပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ကိုယ်ဘာပြုပြ ညီမက မကြိုက်ဘူး ပြောနေ တော့ ချေးများ များတတ်လားလို့”

“လူချင်းမှ မတူတာ အကြိုက်ချင်း ဘယ်တူပါ့မလဲ။ အဲဒါကို ချေးများတယ်လို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး”

သက်ပန် စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီပလာဇာထဲက မြန်မြန်ထွက်ပြီး အိမ်သို့ လှည့်ပြန်ချင်ပြီ။

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ဘာမှမဝယ်ဘဲ ပလာဇာပတ်စ် တာလည်း မောပြီ။ တစ်ခုခု စားကြရအောင်လေ”

“အိမ်မှာလည်း စားလို့ရတာပဲဟာ”

“အိမ်မှာစားလို့မရတာ၊ ဝယ်စားရအောင်လေ”

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီမျက်နှာကို ဆွဲကုတ်ဖို့ချင်သည်။ မလိုလားတာ မသိတာလား။ မုသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားမသိ။

သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်တာပဲ သူ့သိသည်။ ခုထက်ထိတော့

နှင့်သက်ပန် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလည်း မပြောမိကြ။ တစ်ယောက် တစ်ကြောင်း တစ်ယောက်လည်း မစပ်စုမိကြ။

ပလာဇာထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာ သက်ပန် အသက်မရှိသူ ဦးဇွန်ထိုင်ခိုင်းပဲ ထိုင်နေမိသည်။ ဒီလူကြီးကို တိုက်ရိုက်ကြီးတော့

ဆန့်ကျင်ရဲပေ။

မဆန့်ကျင်ရဲတာက သူ့ကိုကြောက်လို့မဟုတ်။ ဖေဖေကို ကြောက်လို့ဖြစ်သည်။ ဒီကိုထွက်မလာခင်က ဖေဖေက တိုးတိုးကျိတ်

ကျိတ်ဖြင့် -

“အပြင်ကိုလိုက်သွားခိုင်းတာက သမီးတို့ စကားပြောရ အောင်နော်။ သူ့ကို စိတ်ပျက်အောင်လုပ်ဖို့ ဖေဖေထည့်လွှတ်လိုက်တာ

မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးရှင် စိတ်ပျက်အောင်လုပ်လိုက်တာ ကြင်ယူစရာလည်းမဟုတ်ဘူး”

ထို့အတွက်ကြောင့် ဘာမှမပြော။ နောက်ဆုံး ငြိမ်သက်နေ သည့် အခြေအနေကို သူက မလိုလားသလိုနှင့် -

“သက်ပန်ရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်ပါ”

“ကိုယ့်ထက် (၇) နှစ်ငယ်တာပေါ့။ ကိုယ်က (၂၉) ထဲမှာ

“ဟုတ်ကဲ့”

“သက်ပန်ရဲ့ဖေဖေနဲ့ သိတာတော့ ကြာပြီ။ အန်ကယ်လေး ဒီလောက်လှတဲ့သမီးရှိမှန်းတောင် မသိဘူး။ ပြီးတော့ သက်ပန်က သားအမိက ဒင်နာပွဲတွေ သိပ်မတက်ကြဘူးနော်”

“သက်ပန်တို့က မတက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေက ဘာမှ ခွင့်မပြုတာ။ ဒင်နာပေးတယ်။ ပါတီပွဲပေးတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုတဲ့။ လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့သူမို့ ဒီလိုနဲ့နဲ့မကင်းနိုင်လို့ တက်ရတာ။ သက်ပန်တို့ တက်စရာ မလိုဘူးလေ”

“ဪ ဪ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲလေ။ ဒင်နာတော့ ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒင်နာပွဲ လိုက်ဖက်အောင် ဂါဝန်ဝတ်ကြ၊ စကပ်ဝတ်ကြနဲ့”

ပြောစရာမရှိ ပြောစရာရှာရင်း လေပေးဖြောင့်နေသလို သွားသည်။ သူကတော့ သက်ပန်ထက် အသက်ကြီးသူမို့လား။ မဟုတ် လေဒီဖတ်စ်ဟု သဘောထားသလားမသိ။ အစားအသောက် တွေရောက်လာတော့ သက်ပန်အတွက် ဦးစွာပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

ရပါတယ်။ ဘာညာမပြောဘဲ သက်ပန် အသာလေး ငြိမ် လိုက်သည်။

စားသောက်ကြမည်ဆိုတော့ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သူ့ရဲ့ဖုန်း ထပ်မြည်လာသည်။ သူက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ -

“ပလိစ်နော်၊ ကိုယ် ဖုန်းခဏသွားပြောဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဖုန်းဖွင့်ကာ ထွက်သွားသည်။ သက်ပန်အတွက် ပို၍ ကောင်းသွားသည်။ အနေရချောင်သွားသည်။

“သက်”

“ဟင် ထွင်”

သက်ပန်လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ခက်ရင်းကို ကပျာ ကယာ ချလိုက်သည်။ ထွင်က သက်ပန်ရဲ့ဘေးတွင် ခုံတစ်ခုံ ဆွဲယူ ဆိုင်သည်။

လျှာထိုးကြီးကြီးပါသည့် ဦးထုပ်အနက်ရောင်ဆောင်းထား သည့် ထွင်ရဲ့မျက်နှာက မသည်းကွဲ။ ဦးထုပ်ကို မျက်နှာတစ်ဝက်ငိုက် အောင် ဆောင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

သားရေဂျာကင်အနက်နှင့် ဘောင်းဘီအနက် ဝတ်ထား သဖြင့် ထွင်တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်လွှမ်းနေသည်။ သက်ပန် စားသောက်ဆိုင်မှန်တံခါးကနေ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘိုလူက ဒီဘက်ကိုမလှည့်ဘဲ ဖုန်းပြောနေသည်။

“ထွဋ်ရယ် ဒုက္ခပါပဲ။ အရဲကိုးလိုက်တာ။ တော်ကြာ ဟို
တွေ့သွားလို့ ဖေဖေကိုတိုင်နေဦးမယ်”

“မတွေ့စေရပါဘူးကွ။ မနေ့က ဖုန်းဆက်တယ်။ ဘာ
စက်ပိတ်ထားတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေ မနေ့ကမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွား
မသိဘူး။ ဖုန်းသိမ်းသွားတယ်။ သက်ပန်ထင်တာ ဟိုတစ်နေ့
သက်ပန် ဖုန်းခိုးပြောတာကို ကြားသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဪဟုတ်လား။ သက်ပန်အဖေ သိမ်းသွားတယ်လို့ ကို
ထင်တော့ထင်သာ။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် ဖုန်းက မ
မနေ လိုတယ်လေ။ ရှေး လောလောဆယ် ကိုယ့်ဖုန်းယူထား”

စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော ဖုန်းအဖြူလေးကို ကြည့်
သက်ပန် မျက်လုံးပြူးကာ -

“ဟင်း မယူချင်ပါဘူး”

“မယူချင်လို့မရဘူး။ သက်က ကိုယ်နဲ့မပြောဘဲ နေနိုင်တာ
ကိုယ်က သက်နဲ့မပြောရဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကဲ လစ်ပြီ ညက
ဖုန်းခေါ်မယ်နော်”

သူ ထွက်သွားတော့ ခုံကို နေရာတကျဖြစ်အောင် ဆွဲထား
သွားသည်။ သက်ပန်လည်း ထွဋ်ချခဲ့ပေးသောဖုန်းကို ပိုက်ဆံအိတ်

ကယာကောက်ထည့်ကာ ခက်ရင်းကို ဟန်ပျက် ပြန်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ဟော ... ဘာမှတောင် မစားသေးပါလား။ ကိုယ့်ကို
တောင့်နေတာ ထင်တယ်။ အားနာလိုက်တာကွာ”

“ရပါတယ်”

သက်ပန် ချော်လဲရောထိုင် လုပ်လိုက်သည်။ စားသောက်
တော့ သူက သက်ပန်ရဲ့ပန်းကန်ထဲ ဟိုဟာထည့်ပေးလိုက်၊ ဒီဟာ
ထည့်ပေးလိုက်ဖြစ်သည်။

ထွဋ် တစ်နေရာရာကနေ စောင့်ကြည့်နေမလားဆိုတဲ့ အသိ
သက်ပန် ကျောမလှဲချင်ပေ။ ပါးစပ်ထဲထည့်သမျှတို့သည် အရသာ
မခံစားမိတော့ပေ။

ဒီနေရာကနေ ပြန်ပြန်ပဲ ခွာချင်တော့သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူရှေ့
အခြားသောလူနှင့် အတူတွဲရှိနေခြင်းအပေါ် မျက်နှာပူမိသည်။
တော့ ထွဋ်ကိုလည်း အားနာမိသည်။

ထွဋ်ဘက်ကတော့ သက်ပန်နှင့် နီးစပ်အောင် တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခု ကြိုနိုင်ပေမယ့် သက်ပန်ကတော့ ဖေဖေကို ကြောက်တာနဲ့ပင်
အေးခွက်တောင်မလှုပ်ခဲ့ပေ။

အခန်း (၂၇)

“ဟိတ်ကောင် ထွန်... မင်းတစ်ယောက်တည်းရရဲလား”
ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်တော့ ထူးက စိုးရိမ်တကြီး
လှမ်းမေးသည်။ ထူးက လူပုံစံကြည့်လျှင် အေးတိအေးမက်ပေမယ့်
ထွန်နှင့်ပတ်သက်လျှင် အစိုးရိမ်ပိုလွန်းသည်။

“ငါတို့ ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ်၊ လိုက်မလာတော့ဘူး”
ဇေရဲစကားကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်ကာ ထူးကို လှမ်းကြည့်

ပြီး -

“ဒီကပဲ စောင့်လေ၊ ငါ ကြာနေတယ်ဆိုပြီး လိုက်မလာနဲ့
နော်”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

ကိုယ့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးဖြစ်သည်။
...သည်းဆိတ်လျှင် လက်ထိပ်နာတတ်ကြသလို တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်
...အင်းကြဲဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေတတ်ကြသည်။

ဒီရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ ကိုယ့်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သလို ကိုယ်
...သည်း သူတို့ကိုပဲ အချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်နှင့်
...မီးကွ လုံးဝ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသည့် ဦးသက်ထန်ရှေ့မှာတော့
...သိချင်းတွေကို ခေါ်မသွားချင်ပေ။

လူငယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေလောက် ဟန်ဆောင်မကောင်းတာ
...မကလွန်လွန်ကြူးကြူး ပြောဆိုလာလျှင် ကိုယ့်တက်ကလည်း
...ညှိမည် မဟုတ်။

သူ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ မျက်လုံးဝှေ့ရှာလိုက်သည်။ လူရှင်း
...ဘစ်မက်ထိပ်တွင် ထိုင်နေသော ဦးသက်ထန်ကို မြင်ရသည်။

“မင်းနဲ့စကားပြောချင်တယ်”

လို့ ဖုန်းဆက်လာစဉ်ကတည်းက သူ့မှာ ရင်တော့ ထိတ်နေရ

ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း “မင်းနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊
...ယ်လုံသမီးကို သဘောတူပေးစားမယ့်သူ ရှိတယ်လို့ ဘာညာ

ပြောမည်လား။ ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းဟောင်းကို လိုက်ကာ မျက်ရည်ခံထိုးသင့်ထိုးရမည်။

သက်ပန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးပါ။ ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းတွေ မခွဲပါနဲ့ အန်ကယ်လ်ရယ်။ ဘာညာပေါ့။ အဟား လွှာတောင်ယားတယ်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သဘောကျကာ အထွဋ်ထိပ် ဦးသက်ထန်ထိုင်နေသော စားပွဲတိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဦးသက်ထန်ဆိုသည်သူသည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ခက်ထန်နေသည်။ မျက်နှာနှင့်အပြုံးအရယ် တစ်စက်မှမရှိဘဲ သူလမ်းလျှောက်လာသည်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုအဖြူနှင့် အရောင်ခပ်မှိန်မှိန်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဟိတ်ဟန်ထုတ်စရာ ဘာပစ္စည်းမှ မဆင်ထားတာ မရှိသော်လည်း သူ့ရဲ့အရှိန်အဝါနှင့်သူ လင်းနေသည်။

“အန်ကယ်လ် ဦးသက်ထန်နော်”

“ထိုင်ပါ”

စားပွဲရှေ့သို့ရောက်တော့ ထိုင်ခုံလက်တန်းကိုကိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ဦးသက်ထန်သည် ထိုင်ခုံကို ကိုင်လိုက်သော သူ့ရဲ့လက်ကို ကြည့်ပြီး အေးစက်စက်ပြောသည်။

သူ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူကြီးရှေ့မှာ ရိုက်ချိုးစွာ ဆိုင်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဟန်အတိုင်း ဘယ်ထိုင်တတ်မည်နည်း။

စားပွဲနှင့် ကပ်လွန်းသော ထိုင်ခုံကို နောက်ဘက်သို့ တိုးရွှေကာ ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ဖြစ်အောင် ထိုင်ကာ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဦးသက်ထန်သည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူလုပ်နေသမျှကိုသာ အေးစက်သော မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ကာ ကြာလာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အနေရခက်လာသည်။

နောက်ဆုံး -

“အန်ကယ်လ် ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက”

“မင်းကို ငိုသမီးနဲ့ မပတ်သက်ဘဲ တွေ့စရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ။ ဘာကိစ္စအတွက်လဲလို့ ဘာလို့မမေးတာလဲ”

မင်းနဲ့ငါဟု သုံးနှုန်းလိုက်သဖြင့် အချိုးပြေဖို့ ကြိုးစားနေသည့် သူ့ရဲ့မျက်နှာ အနေအထားပြောင်းသွားသည်။

ကိုယ်က လူငယ်တစ်ယောက်မို့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘာလုပ်လုပ် မတင့်တယ်နိုင်။ ဒီအတွက် ပြုပြင်ရမည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနေစဉ် တစ်ဘက်လူကြီးမှ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်ပဲ

ဘာမှ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံစရာ မလိုဘူးဟုဆိုလာလျှင် -

“အခုလာနေတာက မင်းနဲ့ငါ အအေးတစ်ခွက်ကို အေးဆေးသောက်ပြီး ရွှေလမ်း ငွေလမ်းဖောက်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်မှာပါ”

“-----”

“မင်းလိုလူဆိုးလူတေကို မကြိုက်လောက်ပါဘူးလို့ ကိုယ့်သမီးအပေါ် လျော့တွက်မိတဲ့ငါ မှားတယ်။ တော်တော်ကိုမှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်မကျသေးပါဘူး”

“အန်ကယ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့အမူအယာသည်လည်း အေးစက်လာသည်။ သဘောမတူဘူးဟု ပြောနေလျှင်တောင် ခံနိုင်ရည်ရှိသေးသော်လည်း ခု ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဘာတွေဆိုလိုနေတာလဲ။

“ဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲဟုတ်လား။ အသက်ရှူတဲ့လူချင်း တူရင်တောင် မင်းနဲ့ငါသမီး ရှင်သန်ရာဘဝအနေအထားချင်း မတူဘူးဆိုတာ မင်း သဘောမပေါက်ဘူးလား။ ငါ ဂရုတစိုက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ဂရုတစိုက် ပွေးထားတဲ့သမီးက ရွှေချိုသွားဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ”

“အန်ကယ်လ်”

ခပ်လျော့လျော့နိုးနေသော ကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လားပွဲကို တွန်းလှန်ပစ်ချင်သောစိတ်ကို အတင်းထိန်းချုပ်ကာ စားပွဲစွန်းဘက် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

လူကြီးရှေ့တင်ထားကာ ခွေးနှင့်နှိုင်းသွားပုံက လှပေမယ့် လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့နှုတ်ထွက်စကားအရ ရိုင်းလွန်းသည်။

လူငယ်တွေကိုတော့ ရိုင်းတယ်။ ဆိုးတယ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာကျတော့ ရိုင်းရိုင်းဖို့ပါမစ် အလိုလို ရှိနေခဲ့တာပဲ။

“အန်ကယ်လ် ... အန်ကယ်လ်ဟာ လူကြီးတစ်ယောက်ပါ။

ကောင်းကို ဒီထက်ယဉ်ကျေးအောင်ပြောရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော် သမီးဘေးက ကောင်မဟုတ်သလို အန်ကယ်လ်လည်း ဂုဏ်သရေမဲ့အတိုင်း လူလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာအထွဋ်ထိပ်၊ မင်းကို ငါလာတွေ့တာ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူရဲ့ဟန်နဲ့ လာတွေ့တယ် မင်းထင်လား။ မင်းလိုကောင်ကို ဂုဏ်သရေရှိဖို့ ညှဉ်းခံဖို့လာကတည်းက အစီအစဉ်မရှိဘူး”

တောက် -

ကိုယ်ရိုင်းတတ်ခဲ့ဖူးတာထက် ပိုလွန်ရိုင်းစိုင်းနေသော လူကြီး သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာကြောင့် သည်းခံနေရသော်လည်း ဒေါသက

မျက်နှာမှာပေါ်နေသည်။

အေးစက်စက်ထန်သော မျက်လုံးနှင့် ဒေါသတွေကို အတင်း ထိန်းချုပ်ထားရသော မျက်လုံးတွေ အကြည့်ချင်းရန်ဖြစ်နေကြတာ အကြာကြီး။

“အဲဒီတော့ ငါ ရှင်းရှင်းမပြောမယ်။ မင်းကိုငါ့သမီးနဲ့ စိတ်ကူး ထဲမှာတောင် ဘယ်တုန်းကမှ သဘောတူခဲ့တာမဟုတ်တော့ လက်တွေ့ မှာလည်း သဘောတူဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေပဲ မင်းနဲ့ငါ့သမီးကို တူတယ် တန်တယ်လို့ ဘယ်တော့မှမထင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့သမီးကို ထပ်မနှောင့် ယှက်နဲ့။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ တွေ့ဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့”

“ကြိုးစားတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ”

သူကောင်းလည်း ကျွန်တော်မဆိုးပါဟူသော စကားသာ ရှိသည်။ သူဆိုးမှတော့ ကိုယ်လည်းဆိုးတာ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။

အထွဋ်ထိပ် ယဉ်ကျေးဖို့လည်းမသိတော့၊ အောက်ကျို့ဖို့ လည်း မစဉ်းစားတော့။ ယဉ်ကျေးအောင်လည်း ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း လည်း မတက်ခဲ့။ အသက်ကြီးသည့် လူကြီးတောင် မယဉ်ကျေးတာ ကိုယ်က ဘာကြောင့်ယဉ်ကျေးရမည်နည်း။

“ကြိုးစားတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲဆိုရင် ကြိုးစားကြည့်လိုက် လေ။ မင်းလိုကောင်နဲ့ မတော်တဆ ညှာသွားမှာစိုးလို့ ငါ့သမီးကို

ယောက်ျားပေးစားဖို့ လုပ်ရတာ မင်းကိုကြောက်လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်အနှိုက်မခံနိုင်လို့ပဲ”

“တောက်”

“ဒီလောက်ထိ ပြေပြစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေတာဟာလည်း မင်းဟာ ဦးထွဋ်ခေါင်ရဲ့မြေးဖြစ်နေလို့ သက်သာတယ်မှတ်ပါ” သက်သာတယ်မှတ်စရာလား။

ကိုယ် ဘယ်သူမှန်း သိနေတာတောင် လူကြီးတစ်ယောက် အနေနှင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်နိုင်စွမ်း မရှိလျှင် ကိုယ်ကကော ဘာဖို့လို့လဲ။

သူ စားပွဲမှ ဝုန်းခနဲထကာ -

“အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်မခံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ စောင့် ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အဲဒီအနုလက်ကိုပဲ ခင်ဗျား သမက်တော်ရမှာဆိုတာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့သမီးကို ခင်ဗျား အိမ်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံ သော့ခတ်ထားနော်။ မကြာခင် အနုလက်က လာနှိုက်မှာသေချာနေလို့ ပြီးတော့ ခုလို စကားတွေလာပြောနေတာ ကိုယ့်ဘက်က မဲပြာက ပြာရဲ့လား”

“ဟိတ်ကောင် ဒီမှာ ... ငါမွေးထားတဲ့ ငါ့ရဲ့သမီး။ ငါ့သမီး အကြောင်း ငါသိတယ်။ ငါ့သမီးကို စိတ်ပူစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်းသာ

အခု ငါပြောတာတွေကို မခံချင်စိတ်ထားပြီး ငှိုသမီးနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ ဒါပဲ”

“မှားနေပြီ ဦးသက်ထန်။ ခင်ဗျား ဒီလိုတွေ လာမတာဖြစ်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ တားရင် ပတ်သက်ချင်တာ လူသဘာဝပဲလေ။ မတူဘူး မတန်ဘူး ပြောနေလို့ကိုမရ ရအောင် လိုက်ပတ်သက်မယ်။ ခင်ဗျား အနှုလက်လို့ပြောတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သမက်တော်စေရမယ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်”

ဒီထက်ကြာလာလျှင် ကိုယ် ဘာတွေလုပ်မိ၊ ဘာတွေပြောမိ မလဲ အာမမခံနိုင်သည့်အတွက် အထွဋ်ထိပ် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မျက်နှာရှေ့ထားပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ မတူဘူး မတန်ဘူးဟု ပြောခံရတာ ဒါ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး။

သက်ပန်ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်နေ၍ သူ့စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ပန်ကို လက်လွတ်မခံနိုင်တဲ့စိတ်က နဂိုကတည်းက ရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ထိ ပြောဆိုခံနေရမှ ပိုတောင် ကြီးစားရမည်။

ဦးသက်ထန် ခင်ဗျားရဲ့သမီးကို သံကွန်ခြာခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ထားလိုက်ဦး။ မကြာခင် အနှုလက်နဲ့ တက်ဆွဲတော့မယ်။

“ဟိုမှာ ထွဋ်လာပြီ”

လည်တဆန်ဆန်နှင့်ဖြစ်နေသော ထူးက စားသောက်ဆိုင်ထဲ မှ ထွက်လာသော ထွဋ်ကိုတွေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ထွဋ်ထံမှာဖြစ်သည်။

မျက်နှာအနေအထားကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သာသာယာယာ အနေအထားတော့မဟုတ်ပေ။

ထွဋ် ကားပေါ်ရောက်တော့ သူတို့နဲ့စကားမပြောသေးဘဲ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှာ ထင်ထားသည့် ဆေးဘူးကို လှမ်းယူသည်။ ဆေး (၂) လုံးကိုယူကာ ရေနှင့် ခပ်လောလော မျှောချလိုက်သည်။

အားလုံး ဘာမှမမေးဖြစ်ကြသေး။ ထွဋ်ရဲ့ကိုယ် ကူရှင်မှာ ကောင်းစွာမှီသွားမှ ထူးက -

“ထွဋ် ဘာတွေ”

“မိုးပြာနဲ့ သွားတွေမယ်”

သူ့ရဲ့စကားကို လက်ကာပြုကာ ပြောလိုက်သောကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကာ -

“မိုးပြာနဲ့ ဘာလို့သွားတွေမှာလဲ။ ဘိုးတော်က မင်းကို

ဘာတွေ ပြောလွှတ်လိုက်တာလဲ။ အခြေအနေမဟန်ဘူးမလား”
“ဟန်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ မိုးပြာရဲ့ အကူအညီလို
တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“မိုးပြာရဲ့အကူအညီနဲ့ ငါ သက်ပန်ကို ရအောင်ခိုးမလို့”

“ဘာ ... မင်းက မိန်းမခိုးမလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်တက်နှိုက်မလို့
အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်တဲ့ရာထိုင်
တွေ၊ သာဓကတွေ အများကြီးပဲ။ မအောင်မြင်တာလည်း ဘာမှမရှိ
ဘူး။ အပြောကြီးတဲ့လူကြီး။ ခင်ဗျားရဲ့သမက် ကျုပ် မလွဲမသွေဖြစ်မှာ
သိလျက်နဲ့ ဒီလိုတွေ ပြောကြဆိုကြပြီဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရှေ့ဆက်
ပြေလည်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟိတ်ကောင်ထွဋ် သတိထားလေ။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

သူတို့တွေ တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေ
သော ထွဋ်ကို စိုးရိမ်ကာ ပိုင်းသတိပေးကြသည်။

အခန်း (၂၈)

“ဒီလောက်ထိ လောစရာအကြောင်း မရှိဘူးထင်တယ်။
ကျွန်မတို့မှာရှိတာ သမီးလေးက တစ်ယောက်တည်း။ မင်္ဂလာပွဲကို
ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်စေချင်တယ်။ တစ်ပတ်လောက် အချိန်ယူရုံနဲ့
ဘယ်မင်္ဂလာပွဲ ခမ်းနားနိုင်မှာလဲ”

“ဟေ့ ဒီမှာ ခမ်းနားဖို့ ဘာမှမလိုဘူး။ အဓိကက ငါ့သမီး
အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းတစ်ယောက် ရဖို့ပဲ”

“ဒီမှာ ကိုသက် ... ရှင် ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မ ဘာမှမပြောခဲ့
ပါဘူး။ ပြောလို့လည်းမရဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...
သမီးရဲ့ကိုစွမှာတော့ ကျွန်မပြောရမယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်ပြီဆိုရင်

ပေါင်းဖက်ကြရာမှာ ကာယကံရှင်တွေပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့သဘောထား ကာယကံရှင်ရဲ့သဘောကို မေးပါလား”

“မေးစရာလား။ ဟေ့ ဒီမှာ မမိုးမြင့် ... လောကမှာ ယောက်ျားဆိုတာ အထွဋ်ထိပ်ဆိုတဲ့ကောင် တစ်ယောက်ပဲရှိရင်တောင် မပေးစားဘူး။ မင်း သဘောပေါက်။ ငါ့သမီး တင့်တင့်တယ်တယ် နေရဖို့ လုပ်နေတာ မင်း ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့။ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း အော်ဟစ်နေတာကို ချောင်းကြည့်ပြီး သက်ပန် လန့်နေမိသည်။

ဖေဖေ ဘာလို့ ထွဋ်ကို အဲဒီလောက်ထိ ခါးသီးနေလဲမသိ။ ထွဋ်ဟာ ဖေဖေထင်သလောက် မဆိုးပါဘူးဟု ပြောချင်ပေမယ့် မပြောရဲပေ။

ထွဋ်ကိုချစ်ပေမယ့် ဖေဖေကိုကြောက်တာက ပိုသည်။ အကြာကြီးနေခဲ့သည့် ကိုယ့်အဖေအကြောင်း ကိုယ်သိသည်။ ပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်သည်။

မနေ့က ထွဋ်ပေးလိုက်သော ဖုန်းကို ဘယ်လိုတွေ့သွားသည်မသိ ယူထားပြီး -

“သမီးဟာ ဖေဖေ မယုံကြည်ရမယ့်လူထဲမှာ ထိပ်ဆုံးဖြစ်နေပြီ။ အေး တစ်ခုပဲသတိပေးထားမယ်။ နောက်ထပ် အထွဋ်ထိပ်နဲ့

တ်သက်နေဦးမယ်ဆိုရင် သမီး မင်္ဂလာမဆောင်ရဘဲ မောင်မိုးဦးရဲ့ အိမ်ပေါ် ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ သမီး သဘောပေါက်”

ဟု ပြောခဲ့သည်။
သက်ပန် အိပ်ခန်းတံခါးကို ကျောနှင့်ကပ်ခိုကာ ဒူးပေါ်

နက်နာမှောက်ကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ဖေဖေကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ ထွဋ်ကိုလည်း မခံစားစေချင်။

ဖေဖေက မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ပြောက်ရေးအတွက် ခပ်ပြန်ပြန် လှုပ်ရှားနေသည်။ မေမေမှာလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ သက်ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဖေဖေကိုဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ရဲတဲ့ခွန်အား သက်ပန်မှာမှ မရှိတာ။

ဖေဖေက သက်ပန်ကိုခေါ်ပြီး -

“ဖေဖေကို အရှက်ကွဲဖြစ်အောင် သမီးလုပ်ခဲ့ရင် ဖေဖေက ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ရန်ရှာမယ့်သူတော့ မဟုတ်ဘူး။ သားသမီးဆိုတာ အစားပြန်ရတယ်။ ခင်ပွန်းလင်ဆိုတာ အစားပြန်ရတယ်။ မိဘဆိုတာ အစားပြန်ရလားဆိုတာ သမီးစဉ်းစား။ ဖေဖေကတော့ ဟင်ဆိုရင် လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဖေဖေရယ် ... ထွဋ်မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိလို့လဲ။ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ဆိုးမိုက်ခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

အဲဒါလေးကိုတော့ ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်သည်းခံပေးပါလား။”

“တော်စမ်း၊ သမီးနဲ့ အဲဒီကောင် မတန်ဘူး။ သူတို့ ဘယ်
လောက်ချမ်းသာသာ သမီး မက်စရာမလိုဘူး။ လူမှာအမျိုး ကြက်မှာ
အရိုးတဲ့။ မျိုးရိုးမကောင်းတဲ့လူကို ဆွေမျိုးမတော်နိုင်ဘူး။”

မျိုးရိုးကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာ ဖေဖေ ဘာကို
ကြည့်ပြီး သတ်မှတ်သလဲတော့မသိ။ သက်ပန်ကတော့ တစ်သက်မှာ
တစ်ခါပဲ ချစ်ဖူးခဲ့သလို ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနှင့်ပဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
လက်တွဲသွားချင်သည်။

သို့သော်လည်း ဖခင်ရဲ့ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ အသားကျနေ
တဲ့ မိန်းကလေးပီသစွာ ငိုနေရုံကလွဲလျှင် ဘာမှမလုပ်တတ်။

မင်္ဂလာပွဲ ဒီလောက်မြန်ဆန်မယ်သိလျှင် ထွဋ် ငြိမ်နေလိမ့်
မည်မဟုတ်။

တစ်ခုခုတော့ လှုပ်ရှားမည်။ သူ့ဖုန်းလည်း တစ်ချိန်လုံး
စက်ပိတ်ထားသည်ဆိုတော့ တစ်ခုခု ထူးပြီဆိုတာ သိလောက်ပြီ။

ဝတ်စုံဝယ်၊ ဖိတ်စာရိုက်တာကအစ ဖေဖေလုပ်သည်။
သက်ပန်ကို အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်စေ။ တီလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး
အနားမှာ စောင့်နေစေခဲ့သည်။

ကြာလာတော့ ဒီလိုနေရတာကို မွန်းကြပ်လာသည်။

သူ့ပေါက်ကင်းမဲ့နေကာ ဘာဆိုတာမှ လုပ်ခွင့်မရှိ။ အိမ်ပေါ်နှင့်အိမ်
အောက်တောင် ဆင်းခွင့်မရ။

မင်္ဂလာပွဲ တဖြည်းဖြည်းနီးလာလေလေ အေးဆေးတယ်ဟု
ဆင်ခဲ့သော ကိုယ်လည်း တဖြေးဖြေး တုန်လှုပ်စပြုလာသည်။

ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်သောသူကို လက်တွဲရတော့မည်ဆိုမှ
ခံသူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရမိသည်။ ဘယ်သူ့မဆို ကိုယ့်ချစ်သူ
နှင့် လက်တွဲချင်ကြသည်မှာ သဘာဝပင်။

သက်ပန်ကတော့ ချစ်နှစ်သက်တဲ့သူနှင့် ကွေကွင်းခဲ့ရုံမက
ချစ်မနှစ်သက်သော သူနှင့် ထာဝရလက်တွဲရတော့မည်။ ယခုကျမှ
တစ်ချိန်လုံးပျောက်နေသော ထွဋ်ကို ဆက်သွယ်ချင်လာသည်။

သက်ပန်နှင့် နီးစပ်အောင် ထွဋ် ဘာမှမကြံတော့ဘူးလား။
ဘာမှ မကြိုးစားတော့ဘူးလား။

“သက်ပန်ရေ ... သမီးသူငယ်ချင်းမိုးပြာတို့ ရောက်နေ
ဘယ်။ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ပါဦး။”

“ဟင်”
မိုးပြာတို့ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခု ထူးနိုင်မလား။

သက်ပန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ မပြင်မဆင်နှင့် သက်ပန်ရဲ့ရှုပ်
ကြည့်ချင်စဖွယ်မရှိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်းသိပါသည်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဆင်းတွေ့တာမို့ ဘာမှလည်း မပြင်ဆင်ချင်ပေ။ တစ်ချိန်လုံး ငိုတော့မခိုနေရဲပါ။ ဖေဖေသိလျှင် ဆူမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

“ဧည့်ခန်းမှာပဲပြောကြ၊ တီလေး စားစရာတစ်ခုခု ယူခဲ့မယ် သဘောကတော့ အိမ်ပေါ်တက်မပြောနဲ့ပေါ့လေ။ သက်ပန်တီလေးကို မသိမသာ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ကြက်တူခွေကတော်တော် မယ်တော်က ကဲကဲဆိုတာ တီလေးကိုပြောနေတာ ဖြစ်မည်။

မေမေတောင် သက်ပန် စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မကြည့်ရက်၍ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စဆိုလျှင် လျစ်လျူရှုထားတတ်သည်။ တီလေးကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဖေဖေနှင့်တိုင်ဖို့ ဝန်မလေး ဖေဖေ စောင့်ကြည့်ခိုင်းတာထက် ပိုပြီး တီလေးက မစောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။

တီလေးက မီးဖိုဘက်ဝင်သွားတော့ မိုးပြာက -

“အရေးကြီးတာပြောစရာရှိလို့”

“အင်း... ဒါနဲ့သူက”

မိုးပြာရဲ့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို မေးထိုးပြပြီး မေးလိုက်သည်။ မိုးပြာရဲ့ဘေးတွင် အလန်းလွန် အလွန်လန်းသည့်

မိန်းနှင့် ထိုင်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

“ဒါ ကိုဇေရဲလေ”

“ဘယ်လို ကိုဇေရဲက”

မိုးပြာရဲ့စကားကို အံ့ဩလွန်းလို့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်မေးတော့ ကိုဇေရဲက ပြုံးပြီး ခေါင်းညှိတ်လေသည်။ ယခုမှ သက်ပန် ဝမ်းထိတ်လာကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိမှ -

“ကိုဇေရဲ ထွဋ် ထွဋ်ကော ဟင်”

“နေပါဦး သက်ပန်ရယ်... နင်ကလည်း အိမ်ခြံအရမ်း မပျက်နဲ့လေ။ တော်ကြာနေ တီလေးထွက်လာတော့မှာ”

မိုးပြာက ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသော သက်ပန်ကို သတိလှမ်းပေးသည်။ သက်ပန် ခေါင်းညှိတ်ကာ တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းတွေကို ခပ်တင်းတင်းဖိဆုပ်မိသည်။

“ကဲ သောက်ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ တီလေး”

တီလေးက သက်ပန်ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သက်ပန် စိတ်တော်တော်ညစ်သွားသည်။ တော်တော်အလိုက်မသိတဲ့ မိန်းမကြီး။ အဲဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ ပြောလိုက်ရင်တော့ သူလိုအပျိုကြီး

ဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့။ ခုလိုကျတော့ကော ကိုယ့်တူမ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူ နဲ့ လက်တွဲရမယ်ဆိုတော့လည်း ပါဝင်နေလိုက်တာ အားတက်သလောက်
“သူက”

တီလေးက မိုးပြာဘေးနားက ဇေရဲကို ညွှန်ပြတော့ သက်ဝန် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ ဒီအပျိုကြီးတော့ တော်တော်လွန်နေပြီ။

မိုးပြာက သက်ပန်ထက် အများကြီးလူရည်လည်သူဆိုတော့ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည်။ သက်ပန်ဆီလာတာ အဖော် မရှိ၍ သင်တန်းကအဖော်တစ်ယောက် ခေါ်လာကြောင်း ပြောလေ သည်။

တီလေးက ခေါင်းစာညိတ်ညိတ်နှင့် ဘာမှမပြောမှ သက်ပန် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ခဏနေတော့ တီလေးရဲ့ဖုန်းက မြည်လာ သည်။ ဖုန်းသွားပြောတဲ့တီလေးကိုကြည့်ပြီး မိုးပြာက -

“ငါတို့ ကြာကြာမနေချင်တော့ဘူး သက်ပန်။ တော်ကြာ နှင့်အဒေါ် ပြန်ဝင်လာနေဦးမှာ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကိုဇေရဲ ထွင် ဘာမှာသေးလဲဟင်၊ ထွင်ပေးတဲ့ဖုန်းလေး”

“ကိုယ်တို့အားလုံး သိပြီးပြီ ဇွန်သက်ပန်။ ရော့ ထွင်ပေး လိုက်တာ။ အဲဒီထဲကအစီအစဉ်အတိုင်း သူ လှုပ်ရှားလိမ့်မယ်”

ဇေရဲက သက်ပန်ရဲ့လက်ထဲသို့ စာရွက်ခေါက်တစ်ခု ကပျာ ကာယာ လှမ်းထည့်ပေးသည်။ သက်ပန် ဘယ်သူမှမရိပ်မိအောင် စာရွက်ခေါက်ကို ခါးကြားထဲ မြန်မြန်ထည့်လိုက်သည်။

တီလေးပြန်ဝင်လာတော့ မိုးပြာနှင့်ကိုဇေရဲက တီလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားကြသည်။ သက်ပန် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်တော့ တံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ပြီး ခါးကြား က စာရွက်ခေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော ထွင်ရဲ့လက်ရေးရှည်မျှော့မျှော့လေး တွေက ချစ်စရာလေး။

“သက် သက်ကို မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းချင်ပေမယ့် အခြေအနေမပေးလို့ စီးစင်ကြည့်ကရတော့မယ်။ မနက်ဖြန် သက်ပန် တို့အိမ်ကို ပန်းအလှပြင်မယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကားနား ထိ ထွက်ခဲ့ပါ။

ချစ်တဲ့ ထွင်”

ဦးတော့ ဘိုးဘိုးကိုမြင်တော့ မျက်ရည်က အိခနဲ ဝိုင်းသွားသည်။
ငယ်ရာမှကြီးလာတဲ့ ဘိုးဘိုးကတော့ မြန်းနိုင်ကြီး မင်္ဂလာပွဲထဲလုပ်
သည့်ကိစ္စကို သိကောင်းသိမည်။ ဒါမှမဟုတ် မေမေပြောပြထား၍
အကြောင်းစုံကို သိကောင်းသိမည်။ သက်ပန်ကိုတော့ ဘာမှမပြော
သေးပေ။

“မငိုရဘူးလေ မြေးရယ်”
“သမီးကတော့ သူ့အဘိုးကို တွေ့တာနဲ့ပဲ... ဟင်း ဟင်း”
ကိုယ့်အဘိုးနှင့်တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားမပြောရ။
ဘေးသို့ရောက်လာသော တီလေးအကြောင်း သက်ပန် မျက်နှာစူပုပ်
သွားကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။-

ဘိုးဘိုးကတော့ ရှားရှားပါးပါး မိန်းကလေး မြေးသက်ပန်
ဘစ်ယောက်တည်းပါ၍ အလိုလည်းလိုက်သည်၊ ချစ်လည်းချစ်သည်။
ဒါပေမဲ့ သက်ပန် ဘိုးဘိုးတို့ဆီသွားလည်ခွင့်မရှိချေ။

“အဖေက သမီးကို အလိုအရမ်းလိုက်တယ်။ ကလေးက
ဒီပြန်ရောက်ရင် အကျင့်ပျက်ရော”

ဟု ပေါ်တင်ပြောကာ ဘိုးဘိုးတို့ဆီ ညအိပ်ညနက် ဘယ်
တော့မှ မသွားခိုင်း။ လူကြီးမိဘတွေနှင့်အတူ သွားရသည်။ အတူပြန်
ရသည်။ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် နေချင်၍ဟုဆိုပြီး နေခဲ့ခွင့်မရှိပေ။

အခန်း (၂၉)

သက်ပန် ရင်တခုန်ခုန်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မနက်ဖြန်
ဆိုလျှင် ဒီရဲ့အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာပဲ သက်ပန် ဦးစိုးဦးနှင့် လက်ထပ်
ရတော့မည်။

ထွဋ်ကတော့ ဒီနေ့ကိစ္စအတွက် ဘာတွေပြင်ဆင်ထားသည်
မသိ။ ပန်းပြင်တဲ့အဖွဲ့လာလျှင် လွဲမည်စိုးသဖြင့် အိမ်ပေါ်မှာတောင်
မနေရဲပေ။

“မြေး”

“ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးတို့ကားဝင်လာတော့ သက်ပန် ပျော်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘိုးဘိုးက မေမေ့ကို -

“မောင်သက်ထန်ကတော့ မြေးကိုချစ်တာထက် ပိုပြီး ထိန်းချုပ်လွန်းတယ်ကွဲ့။ သားသမီးဆိုတာ စောင်းကြိုးနဲ့တူတယ်။ လျော့လွန်းရင် ပတ်တယ်၊ တင်းလွန်းရင် ပြတ်တယ်။ မလျော့မတင်း စောင်းကြိုးမှ သားသမီးကို ချစ်ရာရောက်မှာပေါ့။ ဖေဖေဖြင့် ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဒီလို တစ်ခါမှ မအုပ်ချုပ်ခဲ့ပါဘူး။”

ဟုပြောခဲ့တာလည်း သက်ပန် ကြားဖူးသည်။

ပန်းအဖွဲ့က ဘယ်ချိန်လာမယ်မှန်း ထွဋ်က သေချာမရေးထား။ ထို့ကြောင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ် စကားပြောသံကြောင့် သက်ပန်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တွန့်သွားသည်။

ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာတွင် ဘိုးဘိုးနှင့် ဖေဖေ စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့မွေးထားတဲ့ သားသမီးကိစ္စမို့ ငါ ဝင်မပါချင်ပေမယ့် အမြင်မတော်တာရှိရင်တော့ ငါပြောရမှာပဲ မောင်သက်ထန်”

သက်ပန်ရဲ့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောနေတာမို့ ခြေလှမ်းတွေ ဆက်မလှမ်းတော့ဘဲ နားထောင်မိသည်။ မိုးနားမထောင်သင့်မှန်း သိပေမယ့် ဘာတွေပြောနေလဲ။ ဖေဖေဘက်က ဘာတွေပြန်ပြောမလဲ ဆိုတာ အရမ်းသိချင်နေမိသည်ကိုး။

“နောက်ပြီး သမီးပြောပြလို့လည်း သိတန်သလောက် သိပြီး ြီ။ ဖခင်မို့ ကိုယ့်သမီးကို ချစ်တာတော့ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတ္တကို ဦးစားပေးနေရင်တော့ ဘယ်ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော်ရဲ့သမီးကို လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာ။ ကျွန်တော် အတ္တလို့ အဖေသတ်မှတ်ရင်တော့လည်း ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သမီးဒုက္ခရောက်မှာ သိသိကြီးနဲ့တော့ ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“အင်း... ခက်တယ်၊ ခက်တယ်၊ ဒေါသတွေ မာန်မာန်တွေနဲ့ ပူလောင်နေလိုက်တာ သက်ထန်။ အဖေ ဒီကိုလာတာ မင်းကို သပျောင်းဖျိလိတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာပွဲကို ချီးမြှင့်ပေးဖို့လာတာလေ။ အဲဒီတော့ မင်္ဂလာပွဲပျက်ရာပျက်ကြောင်း စကားတော့ မပြောချင်ဘူး”

“-----”

“တချို့ကိစ္စကျတော့ မပြောမဖြစ် ဆိုသလို ပြောမှကို ဖြစ်မှာလေ။ မြေးလေးငယ်ငယ်ကတည်းက မင်းထိန်းချုပ်လာတဲ့ နည်းလမ်းတွေက အရမ်းမှားယွင်းနေတယ်။ ကလေးထိခိုက်မိမှာစိုးလို့ မကစားခိုင်းဘူး။ အတုမြင် အတတ်သင်မှာဆိုပြီး ပြင်ပစာအုပ်ဆိုတာ ဘာစာအုပ်မှ ပေးမဖတ်ဘူး။ မြေးလေးသာ ခုချိန်ထိ မဆင်မခြင် ဘာမှ

မလုပ်သေးလို့ တော်သေးတယ်ဆိုရမှာ”

“အဖေ ဘာတွေပြောချင်တာလဲ။ သမီးရဲ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် အဖေရောက်လာပေးတယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းကကိစ္စတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် အခုလုပ်နေ တာတွေကလည်း သမီးဘဝ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်ဖို့ပဲလေ”

“အေးလေကွာ၊ လောကမှာ ကိုယ်စီစဉ်သလို ဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

သက်ပန် ဆက်နားမထောင်ချင်တော့ပေ။ အောက်ထပ်သို့ ဆက်ဆင်းခဲ့သည်။ ဘိုးဘိုးရဲ့စကားတွေက မှန်နေသလို ဖေဖေက သက်ပန်ကို ချစ်လို့ဆိုတာလည်း မှန်နေသည်။

တစ်ခုပဲကွာသည်။ ဘိုးဘိုးပြောနေတာက အကြောင်းအကျိုး နိုင်လုံသော်လည်း ဖေဖေရဲ့အတွေးအခေါ်က တစ်ဖက်ပိတ်ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ကိုင်ထားပြီးဆိုရင် တရားသေလက်ကိုင်ထား သည်။

ထွဋ်ကို အများက လူဆိုးလူမိုက်ဟု မှတ်ချက်ချတော့ ထို မှတ်ချက်စကားကို တရားသေလက်ခံထားကာ ဘယ်သူပြောပြော မရတော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထွဋ်သည် လူဆိုး။ ဒီထက် အမြင်ဘယ်လို မှမပို။

အရင်တုန်းက အချစ်ဆိုတာဘာလဲ သက်ပန် လေးလေး နက်နက် မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ တွေးလည်းမတွေးတတ်ခဲ့ပါ။ မိဘချပေးသည့် ငွေကမ်းဘောင်ထဲမှာပဲ နေခဲ့ရသူမို့ အမြင်ကျဉ်းသည်။ အချိန်တန် မိဘပေးစားတဲ့လူကို ယူရမယ်ဆိုတာ သိသည်။

ထိုသို့ အစဉ်သဖြင့် ဖြစ်နေလျှင်ကောင်းတာပေါ့။ ထိုသို့နေ သျှင် ယုံနေလို့ ဖေဖေ စိတ်ရှုပ်ခြင်း။ သက်ပန် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်။

လူဆိုတာ အပြီးမပါသော ခြေနှစ်ချောင်း၊ လက်နှစ်ချောင်း နဲ့သည့် သတ္တဝါတို့ထက်ပိုစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းရှိသူ သည် လူဖြစ်သည်။

စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်ပြီးဆိုတော့ ချစ်တတ်၊ လွမ်းတတ်၊ တွေး ဘတ်၊ ခံစားတတ်လိုက်သည်။ လူကို မချစ်နဲ့ဟု တား၍ရသော်လည်း နလုံးသားကတော့ တား၍ရမည်မဟုတ်။

ထွဋ်ကို သက်ပန်ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်စိတ်ဝင်သွားလိမ့်မည် ဟု မထင်ခဲ့။ စစချင်း တွေ့ကြုံပုံကလည်း ကဗျာမှ မဆန်တာ။ ဒီးပြာတို့ရဲ့စကားတွေနဲ့တင် သက်ပန် ထွဋ်ကိုကြောက်နေခဲ့သည်။

ဖေဖေလိုတော့ ထွဋ်ဟာ လူဆိုးကြီးဟု သက်ပန် တစ်ယူသန် မှတ်ယူခဲ့ပါ။ ကိုစိုးဦးရောက်လာတော့ ဖေဖေနှင့်အတူ အလုပ်ရှုပ်

နေကြပြန်သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသော သက်ပန်ကို တီလေးက တရားခံစောင့်နေသလို စောင့်နေပြန်သည်။ မေမေကတော့ ဘာမှဝင်မပြော။

ဝင်မပြောဆိုတာထက် ဝင်ပြောလည်း ဖေဖေနဲ့ စကားများနေ ရမှာသိ၍ ဝင်မပြောတာက ပိုမှန်သည်။ ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေအမိန့်၊ ဖေဖေဩဇာကို လွန်ဆန်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်သူမှမလုပ်ဝံ့။

“ပန်းပြင်တဲ့အဖွဲ့ရောက်လာပါပြီ မမ”

“ဟင်”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က တီလေးကို လာပြောသည်။ ပန်းပြင်တဲ့အဖွဲ့ဆိုတော့ သက်ပန်ရဲ့အကြည့်က တိုက်ရှေ့သို့ ရောက် သွားသည်။ ပန်းတွေတင်လာသည့်ကားအနီး တီလေးလျှောက်သွား တော့ သက်ပန်လည်း မယောင်မလည်နှင့် တီလေးရဲ့နားကပ်သွား သည်။

ပန်းပြင်တဲ့အဖွဲ့ကို စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွား တော့ သက်ပန် ကားနားမှာကျန်ခဲ့သည်။ အခြေအနေ အခုလောက်ထိ လွယ်ကူလိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ သက်ပန် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားပေါ် တက်လိုက်တော့ ကားက ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

အခန်း (၃၀)

မေမေကတော့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဘယ်မင်္ဂလာပွဲက ခမ်း ခားနိုင်လို့လဲဟု ဖေဖေကိုမေးခဲ့သည်။ ထွဋ်ကတော့ သက်ပန်နှင့် မင်္ဂလာပွဲတင်လာသည့်မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်ချိန်ကတည်းက ပြင်ဆင်ခဲ့သည်မသိ အားလုံး ready ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မနက်ဖြန်ဆို သက်ပန်က ကိုရီးဦးနှင့်လက်ထပ်ရတော့မည်။ ထွဋ်က ဇွန်သက်ပန်နှင့် အထွဋ်ထိပ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာကို ခမ်းခဲ့ပြီဆိုတော့-

“အဲ... အဲဒါဆို ဖေဖေစိတ်ဆိုးမှာပေါ့။ ဖေဖေက မနက်ဖြန် သက်ပန်ရဲ့ပွဲအတွက်”

“ဟုတ်တယ်လေ သက်ရဲ့ပွဲပေါ့။ သတိုးသားနေရာမှာ နာမည်လွဲသွားတာကလွဲရင် ဘာမှ မမှားဘူး”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း။ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူး ထွဋ်ရယ် ဖေဖေကို သနားတယ်။ သက်ပန်က ဒီရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ လူတကာတီ အပြုံးနဲ့ ညှိပ်ခဲနေချိန် ဟိုဘက်မှာ ဖေဖေ အရှက်ကွဲမျက်နှာပျက်ရမှာ”

“အရှက်မကွဲချင်ရင် ဒီဘက်ကူးလာပေါ့။ ဘာခက်တာမှတ် လို့”

ထွဋ်ဘက်က အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာ ပြောနိုင်သလောက် အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သက်ပန် အလိုလိုသိနေသည်။

ဖေဖေသည် သူထွေးပြီးသား တံတွေးကို သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မျှီမည့်သူ မဟုတ်ပေ။

ချစ်သူနှင့်ဝေးရတော့လည်း မျက်ရည်ကျရသည်။ ချစ်သူ အနီး ရောက်ပြန်တော့လည်း မျက်ရည်ကျပြန်သည်။

ဟိုဘက်မှာ ဖေဖေတို့က သက်ပန်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် အားကြီးမာန်တက် ကြိုးစားနေသလို ဒီဘက်မှာ ထွဋ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ထူး၊ သွင်အောင်ခန့်၊ အောင်ချစ်မင်းနှင့် ဇေရဲတို့ကလည်း ထွဋ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် အားကြီးမာန်တက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သူ့ကို ဘယ်တော့မဆို အလိုလိုက်ခဲ့သည့် ဘိုးဘိုးက သူ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် အသိအမှတ်ပြုပေးပါဆိုတော့ မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ

“ဟေ ဘယ်သူနဲ့လဲကွ”

“သားကောင်မလေးနဲ့ပေါ့ ဘိုးဘိုးရ”

“မင်းမှာ ကောင်မလေးတွေ များလွန်းလို့ ဘယ်ကောင်မ လေးလဲလို့ မေးတာ မြေးရ”

“ဟာ... ဘိုးဘိုးကတော့လုပ်ပြီ”

ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ကို ယုံကြည်ပုံမရ။ သို့သော် သူ့မျက်နှာညှိုးမှာ မလိုလားတဲ့ဘိုးဘိုးက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သေချာမသိဘဲ လက်ခံပေးသည်။

သက်ပန်ကိုမြင်တော့ -

“သားရဲ့ကောင်မလေးဆိုတော့ ဘိုးဘိုးရဲ့မြေးမလေးပဲပေါ့”

ဟုဆိုစဉ် သက်ပန်က သူ့ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာ အတင်းအောက်ချထားသည်။ ဘိုးဘိုးကိုလည်း ဒီနေ့မှ သူ့က အကျိုး အကြောင်းပြောသင့်တာတွေ အားလုံး ပြောပြရတော့သည်။

တကယ်တော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်ကို သူ့မှာ မမျှော်လင့်ရဲစွာ နှင့် ပြင်ဆင်ထားရတာဖြစ်သည်။

သက်ပန်လိုက်လာမလား မလိုက်လာဘူးလားဆိုတာ သူ

တပ်အင်မပြောနိုင်။ သူမရဲ့အဖေကို အင်မတန်ကြောက်သောသက်ယှက်အား ကားနားသာ ကပ်မလာလျှင် သူ အိမ်ပေါ်မှာသွားဆွဲချခေါ်၍ မရပေ။

ထို့အတွက် သက်ပန်တို့ အိမ်ရှေ့မရောက်ခင်က ခေါင်အတော်ခဲနေခဲ့သည်။ ထူးကတောင် -

“ဒီဘက်မှာလည်း ငါတို့က ဘာမှ သေချာမရေရာဘဲ ဖိတ်စာတွေရိုက်၊ ဖိတ်စာတွေဝေလုပ်ထားတာနော်။ ဇွန်သက်ပန်သာ ရောက်လာမရင်တော့ ကွဲပြီ”

ဟု ပြောနေခဲ့သေးသည်။

သက်ပန် သူ့ဆီရောက်လာမှ သူ့မှာသက်ပြင်းကို ဟူးခဲချနိုင်ကာ သက်ပန်တို့မိသားစုအတွက် ပူပန်သွားသည်။

သူတောင် မသေချာ မရေရာတဲ့ ဖိတ်စာဝေခြင်းအပေါ်မှာ စိတ်ပူနေလျှင် သက်ပန်ရဲ့ဖခင်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေပေတော့မည်။ ထို့အတွက် ဘိုးဘိုးကိုပဲ ရွှေပြည်အေးလေချိုသွေးတရား သွားဟောပေးဖို့ တောင်းပန်ပြန်သည်။

သူ့ကိုမြင်လျှင် သက်ပန်ရဲ့အဖေ သွေးဆောင့်တိုးကာ အသက်ထွက်သွားမှာစိုးရသည်လေ။

သို့သော် ဘိုးဘိုးပြန်လာချိန် မျက်နှာကို ကြည့်ရုံဆို အခြေ

အနေကောင်းပုံမပေါ်။ သက်ပန် သိသွားမည်စိုး၍ ဘိုးဘိုးက ဘာမှ ပြောသေး။ သူလည်း မမေးမိ။

“မနက်ဖြန်ဆို သက်ပန်နဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ရတော့မယ်နော်”

သူ့စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ကောင်မလေး ပြုံးကြောင်ကြောင် မော့ကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ (၂) ယောက်တည်းပဲရှိသည်။ သက်ပန်ကတော့ ညနေစောင်းကတည်းက သူ့ခေါ်လာ ည့်အတိုင်း ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်နေခဲ့သည်။

သူ့သာ ထူးတို့နှင့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြေးလွှားနေတာဖြစ် သည်။ ခန်းမမှာပဲ အပြီးအစီးအပ်ထားတာမို့ သူ့ဘက်က ဘာမှတော့ မှတ်ရ။

သို့သော် မင်္ဂလာပွဲဆိုတော့ ကိစ္စအသေးအမွှားလေးကစလို့ တတ်သည်။ မလုပ်မပြီးသည့်ကိစ္စတွေပဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ တောင် သူက ဘာဆိုဘာမှ မပူတတ်လို့ ဒီလောက်ပဲရှုပ်ရသည်။ တကယ်ကြီးကြီးမားမား ရှုပ်ရသူက ဘိုးဘိုးပဲဖြစ်သည်။

ဘိုးဘိုးကတော့ သူ့မြေး ခြေငြိမ်အောင် မိန်းမပေးစားချင်နေတဲ့သူ တော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲအတွက် အားတက်သရော။

“ဘိုးဘိုးက ဖေဖေနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့လားဟင် ဘာပြောတာ

လဲ”

ညနက်နက်မှာ ရင်တွေတခုနဲ့တခုနှင့် ကိုယ်ကဖြစ်နေသလောက် သူမတွေ့နေတာ တခြား၊ ရင်ခုန်နေတာကတခြား ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ အတူထိုင်နေတာမို့ သူ သက်ပန်းလက်ချောင်းတွေကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သက်ပန်းက ရုန်းလည်မရုန်း။ အသာပဲကြည့်နေကာ စောစောကမေးခွန်းကို ထပ်မေးနေထေရာ -

“ပြီးရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာကို ဘာတွေ စိတ်ပူတာလဲကွာ”

“ပြီးရင် ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲဟင်”

“သူ မြေချီရရင်ကွာ”

“ဟင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်ကမြေးလဲ”

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဇွတ်ရုန်းကာ တစ်ဖက်ဆီ တိုးသွားသောကြောင့်ရယ်ချင်သွားသည်။

အရင်တုန်းက သူနဲ့တွေ့လျှင် ပြေးဖို့ ထွက်ပေါက်ကိုသာ ချောင်းနေတတ်သော ကောင်မလေးက ခုတော့ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ ယုန်သူငယ်လေးဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ သက်ပန်းဘက်သို့ ထပ်တိုးတော့ သက်ပန်း ပြူးကျယ်ဝိုင်း စက်သောမျက်နှာနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ-

“ထွဋ် ထွဋ် ဘာလုပ်မို့လဲ”

ဟု အဖျားခတ်သောလေသံနှင့် မေး၏။ ဒီလောက်ထိ ကြောက်တတ်သော ကောင်မလေးကို စနောက်ချင်သွားကာ-

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ ပြောပြရမှာလား”

“မသိဘူးကွာ မသိဘူး။ မသိတော့ဘူး”

တွေ့လား။ အဲဒီကောင်မလေး အရှုသိုင်းကွက်နင်း သိပ်တော်တာ။ ကလေးအထာတွေနှင့် ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေသော သားရဲ့ကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ အပိုင်းက ခပ်တောင့်တောင့်ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်က အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားကာ -

“ထွဋ် ဇွန်ကို သတိမရဘူးလား”

“ဘာကွာ”

သူ ဒေါသဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူမ ခပ်ခနဲရယ်လေသည်။ ခုလိုရယ်နေတော့လည်း သူမပုံစံက အပူအပင်မရှိတော့ပေ။ သူမသည် သားမန်မိန်းကလေးတို့ထက် ထူးဆန်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူမ အော်ဟစ်ငိုယိုလိမ့်မည်ဟု သူထင်နေချိန် သူမက ပြီးရယ်နေသည်။ ညနေကဆို သူမ ထွက်လာပါမလားဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် သူ ပူပင်နေချိန် သူမက တကယ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဟော သူထင်သလို မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်္ဂလာပွဲနေ

ရောက်တော့ လက်တွေ့။

မင်္ဂလာပွဲချိန်ကနီးနေပြီ။ သူမက အလှပြင်ခန်းထဲက ထွက်
မလာသေး။ သူငယ်ချင်းတွေတောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ဖုန်းလှမ်းဆက်မေးနေကြသည်။

သူ့မှာ လာတော့မယ်၊ လာတော့မယ်ပြောနေရတာ သတို့
သမီးရဲ့အရိပ်အယောင်က မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး ဝင်ခေါ်မယ်ဆိုပြီး
အလှပြင်ခန်းထဲဝင်လိုက်မှ အလှပြင်ဆရာမက -

“ကိုထွဋ်ရေ လုပ်ပါဦး ဒီမှာ”

ဒီမှာဆိုလို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှန်ရှေ့မှာ ခေါင်းပုံပြီး
ငြိမ်နေသော သူမနှင့် မှန်တင်ခုံထက်မှာ ပုံနေသော တစ်ရှူးစများ
ကြောင့် သူ သက်ပန်ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

အလှပြင်ဆရာမက အလိုက်တသိ ထွက်သွားသည်။

“သက် ပွဲချိန်နီးနေပြီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲကွာ”

“ဖယ် မထိနဲ့”

“ဟာ”

သက်ပန်က သူမရဲ့ပခုံးပေါ်တင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်ကို
ပုတ်ထုတ်ကာ အော်လေသည်။ မော့လာသော မျက်နှာမှာ မျက်ရည်
တွေကြောင့် နီရဲဇနသည်။ ပြင်ဆင်ထားတာတွေလည်း ပျက်နေပြီ။

“မိဘမစုံတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို သက်ပန် ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ”

သူမရဲ့မိဘတွေ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ရောက်မလာတာ သိသွားပုံ
ရသည်။ ကိုယ်ကလည်း ဒေါသနှင့်မကင်းတဲ့လူ၊ အချိန်ကလည်း
နီးပြီ။ သူမမျက်နှာထက်က မိတ်ကပ်တွေကလည်း အစကပြန်လူးရ
ဖွယ်ရှိနေပြီမို့။

“မင်းမိဘမစုံသလို ကိုယ့်ရဲ့မိဘတွေကောစုံလို့လား။ သူတို့
ကော ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ရောက်လာမယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

အော်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုသို့အော်လိုက်တော့ သူမက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို
ဘအိအိနှင့်ငိုသွားပြန်သည်။ လက်ကနာရီကို ကြည့်ကာ တောက်ခေါက်
လိုက်သည်။

“ပွဲက စတော့မယ်၊ မင်း ဒီပုံစံနဲ့ပဲ မင်္ဂလာပွဲတက်မှလား။

သာ ထ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ထွဋ်”

အကြမ်းပတမ်းနှင့် လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ သူမက
၌ ဝိုရိုက်လာသည်။ ထွဋ် ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ဘခါးတွင် အလှပြင်ဆရာမနှင့် ထူးကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ် အဲဒီပုံစံနဲ့ ခေါ်သွားလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ဆရာမ

ပြန်ပြင်ပေးလိုက်ပါဦး။ သက်ပန်လည်း ခဏသည်းခံလိုက်ပါ။ ထွဋ် အကြောင်းလည်းသိသားနဲ့”

“ဒီတစ်ခါကြာနေလို့ကတော့ အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ခြိမ်းခြောက်သွားသော ထွဋ်ကို မော့ကြည့်ကာ သက်ပန် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာသော်လည်း မကျရဲတော့ပေ။ အလှပြင် ဆရာမက ချောချောမော့မော့နှင့် တစ်ကနေ ပြန်စဖို့ ပြင်နေလေသည်။

“မင်းကလည်း ဒေါသကို လျှော့စမ်းပါ။ ဒီနေ့ ကိုယ့်မင်္ဂလာ ပွဲဆိုတာလည်း သတိရစမ်းပါ။ ဒီလောက်ကြာနေတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေ လို့လို့ငါတွေ့တာ မှန်သွားတယ်”

“သူ့အဖေမျက်နှာကိုမြင်ရင် ငါ ပိုဒေါသထွက်တယ် ထူး။ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို သူ့အဖေ မတက်ဘူးဆိုလို့တောင် ငါ ဝမ်းသာနေတာ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ အဲဒီလိုတော့ မပြောစမ်းပါနဲ့ပဲ။ မင်းက သူစိမ်းဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့။ သက်ပန်အတွက်ကျတော့လည်း မိဘလေ။ သူ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ မိဘကမတက်တော့ အနည်းနဲ့အများ ခံစားရမှာပေါ့”

ထူးက ဖျောင်းဖျနေသည်။ ထွဋ် ဘာမှမပြော မျက်နှာကြီး တင်းနေတာလည်း ပျောက်မသွား။ ကိုယ့်ကို သူ့သမီးနှင့်မတူ မတန် ဘူးဟုပြောလိုပြော၊ ခွေးနှင့်နှိုင်းလိုနှိုင်းနှင့် ဘယ်သမက်လောင်းက

သည်းခံနိုင်မှာလဲ။ ဒီလောက်ထိ ဒေါသလျှော့ထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ် က သူ့သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ဖြစ်သည်။

“ဟော ပြီးပြီ”

ထူးကကားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းညှို့ ထွက် လာသော သက်ပန်ကိုတွေ့ရသည်။ မျက်နှာတော့ မော့မလာပေ။

ထူးက ခေါ်ပြီပြီ... လာ သွားကြတော့။

ဟုပြောပြီး အရင်ထွက်သွားသည်။ သူ သက်ပြင်းချကာ သူမအနီး လျှောက်သွားသည်။ ထူးပြောသလို ကိုယ့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဒေါသနှင့်မစချင်ပါ။

သူ သူမဘေးနား သွားရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကွေးပေးလိုက် တော့ သူမက အလိုက်သင့် လက်မောင်းကိုလာချိတ်သည်။

နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်ကြတော့ပေ။

ဦးသက်ထန် ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာပွဲနေ့အထိ ဒေါသတွေနဲ့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စရာတွေ သယ်လာတုန်းပါလား။

အခန်း (၃၁)

“ဘိုးဘိုး”

ကားပေါ်ကအဆင်း အဘိုးကိုတွေ့လိုက်တော့ သက်ပန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟိုရှာဒီရှာ ဖြစ်သွားသည်။ ဘိုးဘိုးက သက်ပန်ဘေးသို့ လျှောက်လာပြီး -

“မင်္ဂလာပွဲက နီးနေပြီ၊ ပြောချင်တာတွေ နောက်မှပြောနော် မြေးလေး”

သက်ပန် ဘိုးဘိုးရဲ့စကားကိုနားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။ ကိုယ့်တက်က တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပွဲတက်သူမရှိပါလားဟု အားငယ်နေခဲ့သမျှ ဘိုးဘိုးကို တွေ့လိုက်ရတော့ အားတက်သွားသည်။

စောစောက သက်ပန်ကို တစ်ချိန်လုံး ဒေါသတွေထွက်ကာ ကားပေါ်မှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုခဲ့သော ထွဋ်က ခုတော့လည်း သူ မဟုတ်သလို ရွှန်းရွှန်းဝေနေသည်။

ဘိုးဘိုးကိုလည်း လေးလေးစားစားနှင့် နေရာပေးနေသည်။ သူ့အဘိုးနှင့် သက်ပန်ရဲ့အဘိုးတို့ အဘိုးကြီး (၂) ဦးလည်း လေပေး တွေ ဖြောင့်နေသည်။

စောစောက ဒေါသတွေနှင့် ခက်ထန်နေသော သူ့မျက်နှာ ကြောင့် သက်ပန် သူ့ကို စကားမစရဲ။ သူ့ရဲ့လက်မောင်းကို ချိတ်ပြီး သူ့သွားရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရသည်။

မသိမမြင်ဖူးသောလူတိုင်းကို လိုက်ရယ်ပြနေရတာ ကြာလာ တော့ ကိုယ်က သွားတိုက်ဆေးလာကြော်ငြာနေတာလားဟု ထင်ကာ ခပ်ခနဲ ရယ်မိတော့ သူ့က လှည့်ကြည့်သည်။ သက်ပန် ပါးစပ် ကပျာကယာပိတ်လိုက်တော့ -

“ဘာရယ်တာလဲ”

ဒေါသသံတော့မပါတော့ပေ။ သူ့တော်တော်ဒေါသကြီးတတ် မှန်း စောစောကမှ သိလိုက်ရသည်။ ဪ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလေ ပွဲ ကိုယ် ရာသက်ပန်ပေါင်းဖက်ရမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့မှ သိရတယ်လို့။

အရင်တုန်းကလည်း သူ့အကြောင်း ဘာမှမသိ။ လူပြော သူပြောများလို့သာ သူ လူဆိုးလေး တစ်ယောက်ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့သည်။

ယခုလို ဒေါသကြီးတတ်သူမှန်း သိတော့ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရတာပေါ့လေ။

“ဘာရယ်ဘာလဲလို့”

မဖြေတာကိုပဲ မကျေနပ်သလိုနှင့် လက်ချောင်းတွေ ဖျစ်ကာ ထပ်မေးတော့ -

“ရယ်ချင်လို့ရယ်တာ မရယ်ရဘူးလား”

“ရယ်ချင်တိုင်းရယ်ရအောင် ရှူးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှူးနေတာလေ၊ ခုမှသိလား”

“ခုမှသိလို့ပေါ့ နို့မို့ဆို”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“တံတားလေးကို အရင်ခေါ်သွားပါတယ်လို့”

“ဘာရယ် တံတားလေး၊ အဲဒါဘာလဲ”

စိတ္တဇဆေးရုံဆိုတာ မသိတော့ တံတားလေးဆိုတဲ့စကား အထာကို သက်ပန်မသိပေ။ ထွဋ်က ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်သဘောကျ ကာ ရယ်တော့ သက်ပန်က မျက်စောင်းထိုးသည်။

သူပြောတဲ့တံဟားပေးဆိုတာကို မှတ်ထားလိုက်သည်။ ခဏ နေမှ တစ်ယောက်ယောက်ကိုမေးကြည့်တော့မည်။

ခပ်ခွာခွာနှင့် လျှောက်လာခဲ့စဉ် ‘မေသက်စွန်’ ကို မြင်တော့ သက်ပန်ရဲ့ကိုယ်က ထွဋ်ဘက် လိုတာထက်ပိုပြီးကပ်သွားသည်။

မေသက်စွန်က သူမတို့ (၂) ယောက်အနီးသို့ လျှောက်လာ သည်။

အနက်ရောင်ပေါ်မှာ ပျိုးပျိုးပျက်ပျက် လင်းလက်နေသည့် ဘော်ကြယ်များထိုးထားသော ဒူးဖုံးတစ်လျှောက် ဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင် ထားခြင်းဖြစ်သည်။

လည်ဟိုက်လက်စကဖြစ်ကာ ဝင်းအိသောအသားများက နက်ပြောင်သော အဝတ်အစားပေါ်တွင် ပေါ်လွင်လှသည်။ လည်ပင်း တွင် ပလက်တီနန်ကြိုးကုံးလေးကို အလှဆွဲထားသည်။

သက်ပန် ထွဋ်ရဲ့မျက်နှာကို မသိမသာမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထွဋ်ကလည်း မေသက်စွန်ကို လှမ်းကြည့်နေရာ သက်ပန် တံတောင် နှင့် သွန်ကြားကို လှမ်းထုလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“အဲဒီလောက် ကြည့်နေစရာလား”

“ဟောများ၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ညှော်သည်ကိုကြည့်ပြီး ဧည့်မခံလို့

မှိတ်ပြီး ဧည့်ခံနေရမှာလား”

“ဟွန်းနော်”

သက်ပန် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ မေသက်စွန်က သက်ပန်တို့အနီးရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူက သက်ပန်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ -

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ကမြားနတ်မောင်ပေါ့ ဟုတ်လား ဇွန်သက်ပန်”

သူ ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိသဖြင့် သက်ပန်ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ထွဋ်က သက်ပန်ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကိုဖက်ကာ -

“ဟုတ်တယ် ဇွန်၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်က ဖူးစာရေးနတ်မင်း ဖြစ်တဲ့ မင်းကို အတိုင်းထက်အလွန် ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ကိုယ့်မက်လာပွဲကို ခုလိုတက်ရောက်ပေးတဲ့အတွက်ကော ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျေးဇူးတွေ ရွန်းရွန်းစေအောင် တင်နေသော သူ့ကို သက်ပန် တစ်ချက်စွေကြည့်လိုက်သည်။ ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြတာ သက်ပန်က ကျွဲနှစ်ကောင်ကြားက ပြေစာပင်လား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိတော့ပေ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာကြီးပါ သာကြီးပါလို့ အများသူငှာလို့

ခမ်းခမ်းနားနား မပြောတတ်ပေမယ့် သူနှင့်လက်ထပ်လိုက်ခြင်းအတွက် သက်ပန် နောင်တမရပါ။

တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်မိသည်။ ဖေဖေကို အနိုင်လိုချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မေသက်စွန်ကို အနိုင်ယူချင်လို့ သက်ပန်ကို ရအောင် ယူခဲ့တာလား ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်မဟုတ်တဲ့အတွက် သက်ပန် မသဲကွဲ။

သိချင်မိသည်က လက်ထပ်ကြတယ်ဆိုလျှင်လည်း ချစ်၍ လက်ထပ်တာပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အနိုင်လိုချင်လို့ ဆိုလျှင် သက်ပန်ဘဝမှာ သေတာကမှ ကောင်းဦးမည်။

ထို မကြည်လင်သောစိတ်က ဧည့်ခံပွဲပြီးသွားသည်အထိ ကပ်ငြိပါနေသည်။

“ဘိုးဘိုး”

“မြေးလေး”

ဘိုးဘိုးခမျာလည်း သက်ပန်မျက်နှာမငယ်ရအောင်သာ လာပေးရသည် ဖေဖေနှင့် စကားကတောက်ကဆဖြစ်ဖို့များသည်။

အရင်ကတည်းက ဖေဖေက ဘိုးဘိုးကို သိပ်မကြည်။ သိပ်မကြည်တာက ဘိုးဘိုးဆိုးနေလို့မဟုတ်။ ဘိုးဘိုးရဲ့အမိန့်ကိုဆို လွန်ဆန်၍မရသောကြောင့် သိပ်မကြည်။

နောက်ပိုင်း မကြည့်လင်တာကတော့ သက်ပန်ရှေ့ကနေ ဘိုးဘိုးက ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

“ဘိုးဘိုး အိမ်ကိုပဲပြန်မှာလားဟင်”

“ဒါပေါ့မြေးရဲ့”

“သမီး ဒီည အိမ်ကို ဘိုးဘိုးနဲ့အတူလိုက်ခဲ့လို့ရမလားဟင်”

“မြေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“သက်ပန်ကကွာ”

ဘေးမှာ လက်ထပ်ပြီးသည့်ယောက်ျားကိုထားကာ အိမ်လိုက် လို့ရမလားဟု မေးသဖြင့် ထွဋ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ပျက်သွားသလို ဘိုးဘိုး ကလည်း ထွဋ်ကို အားနာသလိုနှင့် ကြည့်ကာ -

“သမီးက ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ။ ခု သမီးက အရင်လို တစ် ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ လင်နဲ့မယား တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ရမယ် ကြား လား”

“ဒီတစ်ညတည်းပါ ဘိုးဘိုးရယ်။ ဘိုးဘိုးရှိမှ သမီးလည်း ဖေဖေဆီသွားရဲတာပေါ့နော် ဘိုးဘိုး”

ပြောနေရင်း မျက်ရည်ကျလာသော သက်ပန်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပန်ရဲ့အဘိုးဖြစ်သူမှာ စိတ်ထဲမကောင်းတော့ချေ။ အဖေဖြစ်သူကို

ချေးကြောက် သေးကြောက် ကြောက်သော မြေးအကြောင်းကိုလည်း သိနေသည်။

မြေးသမက်ဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်နေရာ သက်ပန်ရဲ့အဘိုး သက်ပြင်းချကာ -

“မိဘနဲ့သားသမီး ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ မြေးရယ်။ ကဲ ကဲ ... ဘိုးဘိုးလည်း နားချင်ပြီ။ သမီးတို့လည်း ပင်ပန်းနေပြီပဲ နားလိုက် တော့လေ”

ကြာကြာနေလျှင် ဒီကလေးမ ဝိုင်တော့မည်သိ၍ ဦးမြင့်မောင် ထထွက်သွားသည်။ အထွဋ်ထိပ်က ဦးမြင့်မောင်ကို လိုက်ဖို့နုတ်ဆက် သည်။

ဦးသက်ထန်နှင့် ပတ်သက်၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ ဘိုးနားလည်ပါတယ်ကွာ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မြေး လေးကိုသာ သည်းခံပေးပါ။ သူ့မမျှာ အဖေကို အရမ်းကြောက်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ဘိုး”

ဦးမြင့်မောင် ကားပေါ်တက်သွားသည်အထိ ထွဋ် စောင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ စောစောတုန်းက ထိုင်နေ သည့်နေရာတွင် သက်ပန်မရှိတော့ပေ။

သူ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အဝတ်အစားမလဲဘဲ တရုတ်ပုဂံခေတ်သည့် သက်ပန်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည်အထိ အငိုမပျက်တဲ့ မင်းသမီး။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲကွာ”

ဘေးနားသွားထိုင်မေးတော့ ထိုင်လျက်နှင့် တစ်ဖက်သို့ တိုးသွားသည်။ မျက်နှာကဖြင့် မော့မလာ။

“ဒီဘက်လှည့်”

“မလှည့်ဘူး”

“မျက်ရည်သုတ်ပေးမလို့”

“သုတ်ပေးမနေနဲ့”

“ရော်”

တစ်ခွန်းမကျန် ရန်တွေ့ကောင်းနေသည်။ သူ စိတ်မရှည်ဘဲ ဆွဲဖက်လိုက်တော့ သက်ပန် အကြမ်းပတမ်း ရုန်းသည်။ သူ့လက်တွေ့ကို လိုက်ပုတ်ထုတ်ပြီး -

“မေးစရာရှိတယ်၊ ရှင် ဖေဖေကို အနိုင်လိုချင်လို့ သက်ပန်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာလား။ မေသက်ပန်ကို အနိုင်ယူချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလား”

“ကျွတ်”

စုတ်သပ်သွားသော ထွဋ်ကို သက်ပန် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရေမိုးချိုးထားသဖြင့် သူ့ပုံစံက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန် လုံးဝမရှိပေ။

“ဒီနေ့တောင် လက်ထပ်နေပြီး ဘာလို့ အဲဒါတွေ မေးနေတာလဲ။ ကိုယ်လိုကောင်ကကော လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်လိုချင်တာနဲ့ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်စရာလား။ လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်လိုချင်ရင် အနိုင်ရမယ့်နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ် သက်ပန်။ နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမေးခွန်း ဘယ်တော့မှ မမေးမိစေနဲ့”

သူ လေသံမာနေပေမယ့် သက်ပန် ကျေနပ်သွားသည်။ ကိုယ်လိုချင်တာက ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ နှစ်သက်လို့ လက်ထပ်တာပဲ ခြစ်ရမည်။ သို့သော် ရစ်ချင်နေသေးတာမို့ -

“သက်ပန်လို့ ရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းကလေးက ချစ်စရာမှမကောင်းဘာ ဘာဖြစ်လို့ချစ်တာလဲ”

“ဘာတွေက ချစ်စရာကောင်းလဲ ပြောပြရမလား”

“ဟင် . . . ထွဋ်နော်”

ဘေးသို့တိုးလာသော မျက်နှာကို လန့်ကာ သက်ပန်ရှောင်သို့က်ပေမယ့် မလွတ်နိုင်ပါ။

ရှိုက်ရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်လာခြင်းကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ ခံယူရင်း စိတ်အစဉ်က ဟိုရောက် ဒီရောက်။ သက်ပန်ကို ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။

သာသမီးဆိုတာ အစားရနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေ သက်ပန်ကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမလဲ။ မေမေကတော့ ဖခင်နှင့် လင်ယောက်ျားရဲကြားမှာ အနေရခက်တော့မည်။

မင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်လာပေးသည့် ဘိုးဘိုးကိုလည်း ကျေးဇူး တင်မိပါသည်။ အကယ်၍ ဘိုးဘိုးသာ ဒီရဲညှပ်ခဲပွဲသို့ ရောက်မလာခဲ့ လျှင် သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာ ပြုံးနိုင်ပါဦးမလား။

- “ထွဋ်”
- “-----”
- “ထွဋ်လို့”
- “ဘာလဲကွာ”

ခေါ်နေတာကိုကြားလျက်နှင့် မထူးသောကြောင့် သူ့မျက်နှာ ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် တွန်းထုတ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ ထွဋ်က စိတ်မရှည်သလိုထူးသည်။

- “ညနေကပြောတာ ရှိသေးတယ်”
- “မပြီးသေးဘူးလား မကျေလည်တာတွေ ပြော ပြော

ပြောကွာ ပြော။ မင်းကျေနပ်တဲ့ထိ ပြော”

သက်ပန်ပြောဖူးသလို စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြော သလို သူကလည်း ပြောတော့ သက်ပန် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းနောက်ထည့်ကာ ပက်လက်လှဲနေ သော သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပါးအပ်ကာ -

- “တံတားလေးဆိုတာ ဘာလဲဟင်”
- “ဪ”

ခုထက်ထိ ဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိချင်နေသော သက်ပန် ကိုကြည့်ပြီး ထွဋ် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းရင်းမှာ ဘားသော ဖုန်းက တတိတီနှင့် ထမြည်လေသည်။ ထွဋ်က မကိုင်ဘဲ ခနဲတော့ သက်ပန် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လှမ်းယူတော့ ထွဋ်က ရင်ဘတ် ပေါ်မှာ လှဲနေသည့် သက်ပန်ထလို့မရအောင် လက်တစ်ဖက်နှင့် ဒီကာ ဖုန်းကိုလက်နောက်ပြန် လှမ်းယူသည်။

- “ဟင် ... ဘာလို့ ပိတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲ”
- “ထူးတို့”
- “ဟင် ... တော်ကြာ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်နော်”

“တကယ်စိတ်ဆိုးရမှာက ကိုယ်လေ။ မင်္ဂလာဦးညမှာ ဘယ် သူက သူငယ်ချင်းနဲ့ ဖုန်းပြောနေမှာလဲ။ ဒီကောင်တွေ တော်တော်

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိကြဘူး”

“ထွဋ်”

ထွဋ်ရဲ့အနမ်းတွေက သက်ပန်ရဲ့မျက်နှာပြင်ထက် မှတ်မှတ် သိပ်သိပ် ပြိုဆင်းသွားသည်။

ဦးသက်ထန် ဦးသက်ထန်၊ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်တဲ့ကောင် ဟုတ်လား။ ခွေးချီခဲရမှာကြောက်လို့ ဟုတ်လား။

အဲဒီ မတန်မရာကောင်က ခု ခင်ဗျားရဲ့သမက် ဖြစ်နေပြီ ဆိုရင် ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် မပေါက်သွားဘူးလား။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆုတောင်းနေပါတယ်။ ခင်ဗျားသမီးကို တော့ ကျွန်တော် ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပြတ်ပြတ်နိုးနိုး ပေါင်းဖက်နေမှာပါ။ ခင်ဗျားကသာ ကျွန်တော့်ကို မြင်တိုင်း အသက်တိုနေရမယ် ဆိုရင်တော့။

ချစ်တဲ့သူတိုင်း ပေါင်းဖက်နိုင်ပါစေ
လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

၂၀၁၇ ဇူလိုင်တွင်
ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

မောင်ဆန္ဒ (လပဒ်ဝေး)
အောင်ခြင်းရှစ်ပါး
(စာကြည့်တိုက်စာစဉ်(၁))

မမသဒ္ဓါမောင်
ရင်သို့တိုးဝင် နားခိုလှည့်

ကြပဒ်စင်မှူးဝေ
အချစ်တေလေ အချစ်နေ့

စိုးစက်ပွင့်
မေတ္တာမိုးကိုမှ ပြုံးရက်လေသူ

လှိုင်းကြွဖြူ
ရိုးမြေကျပေါင်းရပါစေသား

